C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Robert_van_Gulik-Cerveny_pavilon_SK.PDB

PDB Name: Robert_van_Gulik-Cerveny_pavilo
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.11.2003
Modification Date: 14.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Červený pavilón

Robert van Gulik

OSOBY
Hlavné postavy
TI Žen-tie sudca okresu Pu-jang v provincii Ťiang-su. V tomto príbehu navštevuje Rajský ostrov, zábavné stredisko v susednom okrese Čchin-chua
MA Žung jeden z jeho pobočníkov, ktorý ho na tejto ceste sprevádza
LUO Kuan-čung sudca okresu Čchin-chua

Postavy súvisiace s Prípadom bezcitnej kurtizány

Jesenný Mesiac slávna kurtizána, Kráľovná kvetov Rajského ostrova
Strieborná Víla kurtizána druhého stupňa
TIA Ju-puo student a básnik

Postavy súvisiace s Prípadom zalúbeného akademika

LI Lien mladý učenec a hodnostár, novovymenovaný člen Cisárskej akadémie
LI Wej-ťing jeho otec, cisársky cenzor na dôchodku
FENG Taj správca Rajského ostrova, majiteľ herní a nevestincov
Nefritový Prsteň jeho dcéra

Postavy súvisiace s Prípadom nešťastných milencov

TAO Pan-te majiteľ reštaurácií a vínnych pivníc na Rajskom ostrove
TAO Kuang jeho otec, ktorý zomrel pred tridsiatimi rokmi
WEN Juan majiteľ obchodu so starožitnosťami a spomienkovými predmetmi na Rajskom ostrove
slečna LINGOVÁ slepá kurtizána, ktorá si zarába na živobytie vyučovaním hudby
Iní
Krab
Rak osobitní strážnici správcu Fenga
1

"Sviatky mŕtvych sa ešte neskončili, pane, a to je náš najrušnejší letný mesiac," povedal zavalitý hostinský. Nato zopakoval: "Je mi ľúto, pane."
S úprimnou ľútosťou pozrel na vysokého bradatého pána, ktorý stál pred jeho stolom. Hoci mal cestujúci na sebe jednoduchý hnedý odev a na čiernej čiapke nebolo nijakého označenia hodnosti, jeho autoritatívny výzor prezrádzal vysokého úradníka. Od takého hosťa už možno žiadať za prenocovanie peknú sumu.
Bradáčovi preletel po ospanlivej tvári zlostný záblesk. Utierajúc si znoj z čela, povedal valibukovi, ktorý ho sprevádzal: "Na Sviatky mŕtvych som zabudol! Tie oltáre pri ceste mi to mohli pripomenúť. Nuž, toto je už tretí hostinec, v ktorom hľadáme nocľah; lepšie bude, keď sa vzdáme a ešte dnes večer pôjdeme do Čchin-chua. Kedy ta asi dorazíme?"
Jeho spoločník pokrčil širokými plecami:
"Ťažko povedať, pane. Túto severnú časť okresu dobre nepoznám a tma nám cestu neuľahčí. Navyše sa budeme musieť preplaviť cez dve či tri rieky. Možno sa ta dostaneme okolo polnoci - totiž, ak budeme mať pri prievozoch šťastie."
Starý úradník, ktorý naprával sviečku na stole, zachytil hostinského pohľad a ozval sa vysokým, piskľavým hlasom:

"A nemohli by ste tomu pánovi prenajať Červený pavilón?"
Hostinský si pošúchal okrúhlu bradu a pochybovačné povedal:
"Samozrejme, sú to krásne izby. Obrátené na západ, po celé leto chladné. Lenže tam nevetrali, ako sa patrí, a..."
"Ak sú voľné, beriem ich!" prerušil ho náhlivo bradáč. "Už od skorého rána sme na nohách." Obrátil sa k svojmu spoločníkovi: "Choď po sedlové vaky a odovzdaj kone koniarovi!"
"Ste u nás vítaný, pane," poznamenal hostinský, "ale pokladám si za povinnosť informovať vás, že..."
"Rád čosi priplatím!" prerušil ho znova ten druhý. "Dajte mi knihu hostí!"
Hostinský otvoril hrubú knihu na strane označenej "28. deň 7. mesiaca" a potisol ju k nemu. Hosť namočil štetec do kalamára a smelými ťahmi napísal: "Ti Žen-ťie, sudca okresu Pu-jang, na ceste zo sídelného mesta do svojho pôsobiska. Sprevádza ho pobočník menom Ma Žung." Keď sudca odkladal registračnú knihu, padol mu do oka názov hostinca: U večnej blaženosti.
"Aká česť, hostiť sudcu z nášho susedného okresu!" zvolal hostinský líškavo. Ale keď hľadel za ich vzďaľujúcimi sa chrbtami, zamrmlal: "Aké hlúpe! Ten chlap je známy všadenos. Dúfam, že nezistí..." Znepokojene potriasol hlavou.
Starý úradník odviedol sudcu Ti cez vstupnú sieň na ústredné nádvorie lemované dvoma rozľahlými poschodovými budovami. Spoza osvetlených papierových oblokov sa ozýval hlasný hovor a výbuchy smiechu. "Všetko je obsadené do poslednej izbičky!" zamrmlal sivobradý, keď viedol sudcu veľkou zdobenou bránou na konci nádvoria.
Ocitli sa v čarovnej záhrade ohradenej múrom. Mesačný svit dopadal na umne usporiadané kvitnúce kríčky a tichú hladinu nádrže so zlatými rybkami. Sudca Ti si dlhým rukávom zotrel pot z tváre; ešte aj tu vonku bolo dusno a horúco. Z domu napravo sa ozýval hurhaj: spev, smiech a brnkanie na strunové nástroje.
"Začínajú tu skoro," poznamenal.
"Na Rajskom ostrove nepočuť hudbu iba ráno, pane!" vyhlásil starec pyšne. "Všetky reštaurácie sa otvárajú krátko pred poludním. Preto sa neskoré desiate miešajú so včasnými obedmi a neskoré obedy so včasnými večerami a nasledujúce ráno sa všade podávajú raňajky. Uvidíte, že na Rajskom ostrove sa žije rušne, pane. Veľmi rušne!"
"Dúfam, že v mojich izbách to nespozorujem. Mám za sebou namáhavú celodennú cestu v sedle a zajtra ráno v nej musím pokračovať. Chcem si ísť zavčasu ľahnúť. Je pavilón tichý?"
"Celkom iste, pane, je naozaj veľmi tichý!" zamrmlal sivobradý. Vykročil rýchlejšie a viedol sudcu do dlhej šerej chodby. Na konci boli vysoké dvere.
Starý úradník nadvihol lampión. Svetlo dopadlo na krídla dverí so zložitou drevorezbou, márnotratné zdobené zlatým lakom.
Zaprel sa do ťažkých verají a otvoril ich:
"Pavilón stojí hneď za hostincom, pane. Je z neho krásny výhľad do parku. A je tu veľmi ticho."
Ukázal sudcovi malú predizbu, z ktorej viedli na obe strany dvere. Odtiahol záves na tých napravo a vošiel pred sudcom do priestrannej izby. Kráčal rovno k stolu naprostriedku a zažal sviece v dvoch strieborných svietnikoch, ktoré na ňom stáli, nato otvoril dvere a oblok v zadnej stene.
Sudca Ti si všimol, že vzduch je tam dosť potuchnutý, ale izba vyzerala celkom pohodlne. Stôl a štyri stoličky s vysokými ope-radlami boli z vyrezávaného, hladko vyleštěného santalového dreva prírodnej farby. Ležadlo pri stene napravo bolo takisto zo santalu, rovnako ako elegantný toaletný stolík oproti - všetko cenné starožitnosti. Steny zdobili skvelé maľby na zvitkoch s motívmi vtákov a kvetov. Sudca videl, že zadné dvere sa otvárajú na širokú verandu, chránenú zo všetkých troch strán hustými strapcami wisterií, splývajúcich z bambusovej mriežky nad ňou. Pred pavilónom stáli v rade husté vysoké kríky a za nimi sa rozprestieral rozľahlý park osvetlený lampiónmi, rozvešanými pomedzi stromy, ktoré zdobili girlandy z farbistého hodvábu. Obďaleč stála jednoposchodová budova napoly ukrytá za zeleným lístím. Okrem tlmenej hudby, ktorá odtiaľ doliehala, bolo v pavilóne naozaj ticho.
"Toto je salón, pane," povedal sivobradý úslužne. "Spálňa je na druhej strane."
Odviedol sudcu späť do predizby a špeciálnym kľúčom odomkol pevné dvere vľavo.
"Prečo je tu taká zložitá zámka?" spýtal sa sudca Ti. "Vnútri domu človek zriedka vidí zámky. Bojíte sa zlodejov?"
Starec sa potmehúdsky usmial.
"Tunajší hostia majú radi, ehm... súkromie, pane." Zachichotal sa a rýchle pokračoval: "Tú zámku nedávno vylomili, ale nahradili ju inou, toho istého typu, ktorá sa dá zamykať znútra i zvonku."
Vysvitlo, že aj spálňa je prepychové zariadená. Vľavo stála obrovská posteľ s baldachýnom, pred ňou stolík a stoličky a v kúte oproti stojan s umývadlom a toaletným stolíkom, všetko z vyrezávaného dreva nalakované na jasnočerveno. Závesy na posteli boli z ťažkého červeného brokátu a dlážku pokrýval hrubý červený koberec. Keď recepčný úradník otvoril okenice jediného obloka v zadnej stene, sudca znovu uvidel cez ťažké železné mreže park za hostincom.
"Tento pavilón sa iste volá Červený preto, lebo spálňa je zariadená v tejto farbe, však?"
"Isteže, pane. Stojí už osemdesiat rokov. Vlastne odvtedy, ako postavili hostinec. Pošlem sem slúžku s čajom. Bude vaša ctihodnosť večerať vonku?"
"Nie. Dám si priniesť večernú ryžu sem."
Keď sa vrátili do salóna, vošiel ta Ma Žung s dvoma veľkými sedlovými vakmi. Sivobradý sa nečujne vytratil vďaka plsteným papučiam. Ma Žung otvoril vaky a začal vykladať odevy sudcu Ti na ležadlo. Mal širokú, hladko vyholenú tvár s výraznými čeľusťami a krátke fúziky. Kedysi bol zbojníkom, ale pred niekoľkými rokmi sa polepšil a vstúpil do služieb sudcu Ti. Ako vynikajúci boxer a zápasník bol sudcovi veľmi užitočný pri zatýkaní nebezpečných zločincov a vykonávaní iných riskantných úloh.
"Môžeš spať tu na ležadle," povedal mu sudca. "Bude to iba na jednu noc a nebudeš si musieť zháňať nocľah vonku."
"Och, ja si už len nejaké miestečko nájdem!" ľahkomyseľne odvetil pobočník.
"Len aby si neminul všetky peniaze na víno a ženy!" poznamenal sudca Ti sucho. "Rajský ostrov zvádza k hazardným

hrám a pletkám so ženskými. Vedia tu ľudí ošklbať dohola!"
"Mňa veru neošklbú!" vyhlásil Ma Žung s úškrnom. "A prečo to tu vlastne nazývajú ostrovom?"
"Pravdaže preto, lebo sme obkolesení vodou. Ale neodbočujme! Spomeň si, ako sa volá tunajší hlavný most, Ma Žung, ten kamenný oblúk, ktorý sme videli, keď sme sem prichádzali. Volá sa Most premeny duší, lebo horúčkovité ovzdušie Rajského ostrova premení každého, kto sem príde, na bezstarostného márnotratníka! A ty máš čo míňať! Či si nezdedil po strýkovi v sídelnom meste celé dva zlaté prúty?"
"Áno! Ale toho zlata sa nedotknem, pane. Na starosť si kúpim v rodnej dedine malý domček a čln. No mám aj dva strieborniaky a s tými skúsim šťastie!"
" Tak hľaď, aby si tu ráno pred raňajkami bol. Ak vyrazíme zavčasu, prejdeme cez severnú časť okresu Čchin-chua zhruba za štyri hodiny a do mesta prídeme napoludnie. Tam musím zájsť na zdvorilostnú návštevu k svojmu starému priateľovi sudcovi Luovi. Nemôžem prejsť cez tento okres a nezájsť k nemu. Potom pôjdeme domov, do Pu-jangu."
Verný pobočník sa uklonil a zaželal sudcovi dobrú noc. Keď prechádzal popri mladej pôvabnej slúžke, ktorá prinášala tácňu s čajom, významne na ňu žmurkol.
"Vypijem si čaj vonku na verande," povedal slúžke sudca Ti. "Môžeš mi podať aj večernú ryžu, len čo bude hotová."
Keď slúžka zmizla, vyšiel na verandu. Uvelebil sa, aký bol dlhý, v bambusovom kresle, ktoré stálo pri okrúhlom stolíku. Vystrel si zmeravené nohy a uchlipkával horúci čaj. S uspokojením konštatoval, že jeho dvojtýždenný pobyt v sídelnom meste prebehol hladko. Pozvali ho pred Najvyšší súd, aby ich bližšie informoval o prípade súvisiacom s budhistickým chrámom v okrese Pu-jang, ktorý vyriešil minulý rok. Teraz už dychtil po návrate na svoj post. Škoda, že ho záplavy prinútili odbočiť a cestovať cez okres Čchin-chua, ale koniec koncov zdrží sa iba o jeden deň. Hoci ho frivolná atmosféra Rajského ostrova odpudzovala, mal šťastie, že dostal tiché izby v takom prvotriednom hostinci. Teraz sa rýchle okúpe, zje ryžu a v noci si dobre oddýchne.
Keď sa chcel oprieť v kresle, zrazu zmeravel. Zreteľne pocítil, že ho ktosi pozoruje. Obrátil sa v kresle a rýchle preletel pohľadom salón za sebou. Nebolo tam nikoho. Vstal a prešiel k zamre-žovanému obloku Červenej komnaty. Pozrel dnu, ale spálňa bola prázdna. Prikročil k zábradliu a preskúmal husté krovie, čo rástlo pozdĺž vyvýšenej verandy. Medzi temnými tieňmi nezbadal nijaký pohyb. Uvedomil si však nepríjemný pach, akoby hnijúceho lístia. Znovu si sadol. Iste mu iba zapracovala predstavivosť.
Pritiahol si kreslo bližšie k zábradliu a zahľadel sa do parku, kde veľmi príjemne pôsobili farebné svetlá medzi lístím. Predchádzajúci pocit pohody a uvoľnenosti sa však už nevrátil. Nehybné, horúce ovzdušie pôsobilo stiesňujúco, prázdny park akoby teraz vydychoval hrozivú, nepriateľskú atmosféru.
Šuchot medzi lístím wisterie po jeho pravici spôsobil, že sa prudko obzrel. Na konci verandy nejasne zbadal stáť akési dievča, napoly ukryté za nízko visiacimi strapcami belasých kvetov. Vydýchol si, obrátil zrak do parku a povedal:
"Polož tácňu s večerou na stolík, dobre?"
V odpoveď mu zaznel tichý smiech. Prekvapene sa znovu obzrel. Nebola to slúžka, ktorú očakával, ale vysoká mladá žena oblečená v dlhom šate z bieleho tylu. Ligotavé vlasy mala voľne rozpustené. Ospravedlnil sa:
"Prepáčte, myslel som si, že je to slúžka."
"Ten omyl pre mňa nie je veľmi lichotivý," povedala neznáma príjemným pestovaným hlasom. Zohla sa a vyšla spod wisterie. Až teraz si všimol bránku v zábradlí za ňou; pravdepodobne uzatvárala schodište, vedúce dolu k chodníku, čo sa ťahal popri hostinci. Keď žena podišla bližšie, sudcu ohromila jej pozoruhodná krása. Mala veľmi príťažlivú oválnu tvár s jemne formovaným nosom a velikánskymi výraznými očami. Vlhký tyl jej lipol k nahému telu a odhaľoval jeho zamatovú belosť a zmyselné krivky so zreteľnosťou, ktorá privádzala do rozpakov. Oprela sa chrbtom o zábradlie a pohojdávajúc kazetou na toaletné potreby, premerala si sudcu bezočivým pohľadom od hlavy po päty.
"Aj vy ste sa dopustili omylu," povedal sudca Ti namrzene. "Toto sú zhodou okolností súkromné izby, viete?"
"Súkromné izby? Pre mňa nič také na ostrove nejestvuje, vážený pane!"
"Kto ste?"
"Som Kráľovná kvetov Rajského ostrova."
"Rozumiem," povedal sudca pomaly, prihládzajúc si bradu. Aká trápna situácia, pomyslel si. Vedel, že v známych strediskách rozkoší výbor zložený z významných osobností každoročne volí najkrajšiu a najvzdelanejšiu kurtizánu za Kráľovnú kvetov. Takáto žena zaujíma vysoké postavenie v elegantnej spoločnosti, je uznávanou vládkyňou módy a diktuje tón vo frivolnom svete "kvetov a vŕb". Pousiluje sa zbaviť tejto nedostatočne oblečenej ženy tak, aby ju pritom neurazil. Zdvorilo sa spýtal:
"Akej šťastnej okolnosti vďačím za túto neočakávanú česť?"
"Iba náhode. Vracala som sa z veľkého kúpeľného domu na druhej strane parku. Vystúpila som sem, lebo si cez verandu popri hostinci krátim cestu k môjmu pavilónu za tými borovicami vľavo. Myslela som, že pavilón je prázdny."
Sudca na ňu ostro pozrel. "Mal som dojem, že ma už nejaký čas pozorujete," povedal.
"Nemám vo zvyku pozorovať ľudí. Oni pozorujú mňa," odvrkla pyšne, ale predsa akoby ju čosi náhle znepokojilo. Vrhla rýchly pohľad do otvorených dverí obývacej izby a zamračene sa spýtala: "Ako ste prišli na ten nezmysel, že za vami sliedim?"
"Mal som hmlistý pocit, že ma ktosi pozoruje."
Pritiahla si tylové rúcho bližšie k štíhlemu telu; pod ním nemala nič.
"To je čudné. Keď som sem prichádzala, mala som ten istý pocit."
Jasne, zvonivo sa zasmiala. Vzápätí však zmĺkla a zbledla. Sudca rýchle obrátil hlavu. Aj on začul čudný pridusený chechot, ktorý sa miešal do jej smiechu. Akoby prichádzal spoza zamrežovaného obloka spálne. Preglgla a napäto sa spýtala:
"Kto je to tam, v Červenej komnate?"

"Nie je tam nik."
Rýchle prebehla pohľadom zľava doprava, obrátila sa a zadívala sa na poschodovú budovu v parku. Hudba zmĺkla a teraz sa stade ozýval šum potlesku, po ktorom nasledoval výbuch smiechu. Aby prerušil tiesnivé ticho, sudca Ti nedbanlivo poznamenal:
"Zdá sa, že sa tu ľudia dobre zabávajú."
"To je záhradná reštaurácia. Dolu podávajú skvelé jedlá, poschodie je určené na... dôvernejšie zábavky."
"Pravdaže! Nuž, teší ma, že mi šťastná náhoda umožnila stretnúť sa s najkrajšou ženou Rajského ostrova. Teraz tým viac ľutujem, že som dnes večer zaneprázdnený a zajtra skoro ráno musím pokračovať v ceste. Už nebudem mať možnosť stretnúť sa s vami."
Nepohla sa na odchod. Položila toaletnú kazetu na dlážku, založila si ruky za hlavu a zaklonila sa, vystaviac na obdiv pevné ňadrá s napätými bradavkami, štíhly driek a okrúhle stehná. Nemohol nezbadať, že má celé telo starostlivo zbavené chĺpkov, ako bývalo zvykom medzi kurtizánami. Keď rýchle odvrátil pohľad, povedala pokojne:
"Už zo mňa sotva možno uvidieť viac ako teraz, však?" Chvíľočku vychutnávala rozpačité ticho, nato nechala ruky klesnúť a samoľúbo pokračovala: "Nijako osobitne sa neponáhľam. Dnes usporadúvajú na moju počesť večeru. Má po mňa prísť istý oddaný ctiteľ. Nech čaká. Povedzte mi niečo o sebe! S tou svojou dlhou bradou vyzeráte dosť velebne. Tuším ste nejaký hodnostár zo sídelného mesta alebo niečo podobné."
"Ach, nie, zastávam iba úrad miestneho významu. V nijakom prípade nie som hoden, aby ma rátali medzi vašich významných obdivovateľov." A vstávajúc dodal: "Teraz sa musím ísť pripraviť do spoločnosti. Neopovažujem sa vás dlhšie zdržovať; bezpochyby už túžite vrátiť sa domov a urobiť si toaletu." Plné pery jej skrivil výsmešný úsmev.
"Nehrajte sa na netýkavku! Zbadala som pred chvíľou váš pohľad, nemá význam predstierať, že netúžite vlastniť, čo ste videli!"
"Ak ide o takého bezvýznamného človeka, ako som ja," poznamenal sudca odmerane, "takáto túžba by bola čírou opovážlivosťou."
Zamračila sa. Až teraz si všimol kruté črty pri jej ústach. "Naozaj by to bola opovážlivosť!" odsekla. "Spočiatku som si myslela, že sa mi páči vaša ľahostajnosť, ale teraz sa už nedám oklamať. Koniec koncov, vôbec ma nezaujímate." "To ma mrzí."
Líca jej očerveneli zlostným rumencom. Odstúpila od zábradlia, zdvihla toaletnú kazetu a vyštekla:
"Taký drobný úradníček, a opováži sa mi vysmievať! Dovoľte, aby som vám povedala, že pred tromi dňami sa pre mňa zabil istý slávny mladý učenec zo sídelného mesta!" "Nezdá sa, že by ste za ním trúchlili!"
"Keby som mala trúchliť za všetkými tými bláznami, ktorí sa pre mňa dostali do ťažkostí," vyhlásila jedovaté, "musela by som nosiť smútok až do konca života!"
"Radšej nerozprávajte ľahkovážne o smrti a trúchlení," vystríhal ju sudca Ti. "Sviatky mŕtvych sa ešte neskončili. Brány Onoho sveta sú ešte stále otvorené a duše nebohých sú medzi nami."
Hudba v parku na chvíľočku ustala. V tej chvíli znovu začuli pridusený chechot, tentoraz veľmi tichučký. Zdalo sa, že sa ozýva z krovia pod verandou. Kráľovná kvetov skrivila tvár a vybuchla:
"Už mám po krk tohto strašného miesta! Vďaka nebesám odtiaľto čoskoro navždy odídem, istý významný činiteľ, bohatý básnik, ma vykúpi. Stanem sa sudcovou ženou. Čo na to poviete?"
"Iba toľko, že vám gratulujem. A jemu tiež."
Zľahka sa uklonila, očividne trocha obmäkčená. Keď sa obracala na odchod, povedala:
"Ten chlapík má naozaj šťastie! Ale o jeho manželkách by som to nepovedala. Zakrátko ich vyženiem z domu! Nie som zvyknutá deliť sa o mužovu priazeň s niekým iným!"
Prešla na druhý koniec verandy, hojdajúc peknými bokmi, odtisla strapce wisterie a zmizla; zrejme aj stade viedli schody dolu. Zanechala za sebou len závan drahého parfumu.
Vôňu však nečakane pohltil odporný zápach hniloby, šíriaci sa z krovia pred verandou. Sudca vyzrel ponad zábradlie a vzápätí prekvapene ustúpil.
Medzi kríkmi stála desivá postava: malomocný žobrák, ktorého vycivené telo zakrývali špinavé handry. Ľavú polovicu spuchnutej tváre tvorila jediná mokvajúca rana; oko celkom zmizlo. Druhé zlomyseľné civelo na sudcu. Spod handár sa vynorila znetvorená ruka. Z prstov zostalo iba zopár kýptikov.
Sudca Ti náhlivo našmátral v rukáve povrázok medenákov. Títo nešťastníci sa udržiavajú pri zúfalom živote žobraním. Ale práve v tej chvíli sa belasé pery malomocného skrivili v opovržlivom úsmeve. Čosi zamrmlal, obrátil sa a zmizol medzi stromami.

2

Sudcu Ti nevdojak striaslo. Vložil si medenáky späť do rukáva. Prechod od pohľadu na kurtizánino dokonalú krásu k odpornému zjavu úbohej ľudskej trosky bol priveľmi nečakaný.
"Nesiem dobré správy, pane!" ozval sa mu za chrbtom bodrý hlas.
Keď sa sudca s potešeným úsmevom obrátil, Ma Žung vzrušene pokračoval:
"Sudca Lu je na ostrove! V tretej ulici odtiaľto som zazrel čatu strážnikov zoradených okolo veľkých nosidiel, ktoré vyzerali veľmi oficiálne. Spýtal som sa ich, akej vznešenej osobnosti patria, a oni odpovedali, že sudcovi. Strávil tu niekoľko dní a dnes večer sa vracia do mesta. Zaraz som sa rozbehol oznámiť to vašej ctihodnosti!"
"Skvelé! Pozdravím ho tu, a tak si usporím cestu do Čchin-chua. Vrátime sa domov o deň skôr, Ma Žung. Poponáhľajme sa, aby sme ho zastihli pred odchodom!"
Dvojica rýchle vyšla z Červeného pavilónu a kráčala k bráne hostinca.

Preplnenú ulicu lemovali z oboch strán pestrofarebne vysvietené reštaurácie a herne. Ma Žung si pri chôdzi horlivo obzeral balkóny. Kde-tu postávali pri zábradliach bohato odeté mladé ženy; zhovárali sa alebo sa lenivo ovievali farebnými hodvábnymi vejármi. Bolo horúco, ľudí trápila vlhká, dusná špára.
Nasledujúca ulica už nebola taká hlučná. Čoskoro prechádzali okolo tmavých domov, osvetlených jediným lampiónom nad bránou. Lampióny boli popísané malými znakmi: Sady šťastia, Sídlo vonnej elegancie a inými menami naznačujúcimi, že ide o domy ľúbostných dostaveníčok.
Sudca Ti náhlivo zabočil za roh. Pred vyberaným zájazdným hostincom dvanásť svalnatých nosičov dvíhalo na plecia rúčky veľkých nosidiel. Povedľa stála čata strážnikov. Ma Žung rýchle oslovil ich vodcu:
"Toto je sudca Ti z Pu-jangu. Ohláste jeho excelenciu svojmu pánovi!"
Vodca prikázal nosičom, aby znovu položili nosidlá. Odtiahol záves na obloku a čosi zašepkal človeku, ktorý v nich sedel.
Vo dvierkach nosidiel sa zjavila zavalitá postava sudcu Lua. Bucľaté telo mal zahalené do elegantného rúcha z belasého hodvábu a čiernu zamatovú čiapku mal švihácky nasadenú nabok. Náhlivo zostúpil, uklonil sa pred sudcom Ti a zvolal:
"Aká šťastná náhoda vás privádza sem, na Rajský ostrov, starší brat? Ste presne ten, koho potrebujem! Mám veľkú radosť, že sa s vami znovu stretávam!"
"Radosť ste spôsobili vy mne! Vraciam sa zo sídelného mesta späť do Pu-jangu. Mal som v úmysle cestovať zajtra do Čchin-chua, aby som vám vyjadril svoju úctu a poďakoval sa za vašu láskavú vlaňajšiu pohostinnosť."
"To nestojí za reč!" zvolal Lu. Široký úsmev mu pokryl okrúhlu tvár s končistými fúzmi a krátkym chumáčikom briadky vejárikmi vrások. "Pre môj okres bolo cťou, že dve mladé dámy, ktoré som vám zveril, pomohli odhaliť lotrovských mníchov. Nebesá, Ti, o prípade budhistického chrámu sa hovorilo po celej provincii!"
"Vari až priveľa!" uškrnul sa sudca. "Budhistickej klike sa podarilo dosiahnuť, aby ma Najvyšší súd predvolal do sídelného mesta na revíziu prípadu. Položili mi množstvo otázok, ale napokon vyhlásili, že sú spokojní. Poďme dnu, porozprávam vám o tom všetkom pri šálke čaju."
Lu k nemu rýchle prikročil. Dotkol sa buclatou rukou sudcovho lakťa a ticho, dôverne povedal:
"Nemôžem, starší brat! Musím sa okamžite vrátiť do mesta vo veľmi naliehavej záležitosti. Počujte, Ti, musíte mi pomôcť! Strávil som tu dva dni vyšetrovaním istej samovraždy. Veľmi jednoduchý prípad, ibaže zhodou okolností ten chlapík práve získal prvé miesto v palácových skúškach a vymenovali ho za člena Cisárskej akadémie. Cestou domov sa tu zastavil a zaplietol sa s akousi ženou - zvyčajná historka. Volal sa Li a bol to syn starého doktora Liho, toho chýrneho cenzora. Nedostal som sa ešte k spísaniu všetkých úradných listín. Urobte mi tú láskavosť, Ti. Zostaňte tu ešte jeden deň a doriešte tú záležitosť namiesto mňa, dobre? Ide o bežnú rutinu a ja naozaj musím odísť."
Sudca Ti nemal veľkú chuť zastúpiť svojho kolegu na mieste, ktoré vôbec nepoznal, ale nemohol dosť dobre odmietnuť.
"Prirodzene, urobím všetko, aby som vám pomohol, Lu."
"Skvelé! Tak potom sa s vami rozlúčim!"
"Ešte chvíľočku!" zvolal sudca Ti náhlivo. "Nemám tu nijakú právomoc, musíte ma vymenovať za prísediaceho súdneho tribunálu okresu Čchin-chua."
"Menujem vás zaňho priamo tu na mieste!" vyhlásil sudca Luo vznešene a obrátil sa k svojim nosidlám.
"Budete to musieť urobiť písomne, priateľ môj," povedal sudca Ti s miernym úsmevom. "Taký je predpis!"
"Nebesá, ďalší odklad!" zvolal sudca Luo netrpezlivo. Rýchle sa poobzeral po ulici a potom zatiahol Ti do vstupnej siene hostinca. Pri stolíku schmatol hárok papiera a štetec. Zrazu zastal a znepokojene zamrmlal:
"Nebesá, ako znie tá úradná formulka?"
Sudca Ti mu vzal štetec a napísal splnomocnenie. Nato vzal ďalší hárok a odpísal naň ešte raz text. "A pripojíme k tomu naše pečate a odtlačky palcov," dodal. "Potom sa obaja môžeme ujať svojich povinností. Vy si vezmete so sebou originál a pri najbližšej príležitosti ho odovzdáte prefektovi. Ja si ponechám kópiu."
"Ako skvele sa vyznáte v týchto veciach!" povedal sudca Luo vďačne. "Iste spávate s Príručkou zostavovania úradných listín pod poduškou!"
Kým Luo pritláčal na listiny svoju pečať, sudca Ti sa spýtal:
"Kto je poverený správou tohto ostrova?"
"Ach," odvetil Luo povznesené, "správcom je tu akýsi Peng Taj alebo Daj. Skvelý človek, vie absolútne o všetkom, čo sa tu robí. Viete, patria mu herne a nevestince. Povie vám všetko, čo budete potrebovať. Keď budete hotový, pošlite mi správu, kedykoľvek vám to bude vyhovovať!" Vyvliekol sudcu Ti von a dodal: "Veľa ráz vám ďakujem, Ti, naozaj si to cením!" Už-už sa chystal nastúpiť do nosidiel, keď uvidel jedného zo strážnikov rozsvecovať veľký lampión s červeným nápisom Sudca okresu
Čchin-chua. "Zahasíš to, ty hlupák!" vyštekol naňho a obrátil sa k sudcovi Ti: "Viete, nechcem sa vyvyšovať. Panuj svojou dobrotou, ako vraví náš Majster Konfucius. Nuž zbohom."
Zmizol v nosidlách a nosiči si vyložili hrubé rúčky na mozoľnaté plecia. Zrazu sa záves na obloku odtiahol a Luo vyklonil okrúhlu hlavu.
"Práve som si spomenul na správcovo meno, Ti. Volá sa Feng Taj. Schopný človek, stretnete sa s ním na hostine."
"Na akej hostine?" spýtal sa sudca Ti zarazene.
"Vari som vám o tom nepovedal? Význačné osobnosti Rajského ostrova dnes usporadúvajú na moju počesť hostinu v Žeriavom hájiku. Vy tam, prirodzene, budete musieť ísť namiesto mňa. Nemôžete ich sklamať. Bude sa vám to páčiť, Ti, podávajú tam skvelé jedlá, najmä pečenú kačku. Poviete im, že sa ospravedlňujem, však? Odvolajte sa na súrnu úradnú záležitosť, naliehavé štátne záujmy a tak ďalej. Sám najlepšie viete, ako to formulovať. Nezabudnite si vziať k pečenej

kačke sladkú omáčku!"
Záves sa zatiahol a malý sprievod sa stratil v tme. Strážnici, ktorí bežali pred nosidlami, neudierali na gongy, ani nevolali, aby sa uvoľnila cesta sudcovi, ako kázala obyčaj.
"Prečo toľké vzrušenie?" spýtal sa Ma Žung zmätene.
"Očividne sa počas jeho neprítomnosti prihodila v Čchin-chua nejaká nepríjemnosť," odvetil sudca. Pomaly zvinul splnomocnenie a uložil si ho do rukáva. Ma Žung sa zrazu uškrnul a s uspokojením povedal:
"Teraz aspoň strávime dva dni na tomto veselom mieste!"
"Iba jeden," vyhlásil sudca Ti rozhodne. "Jeden deň som získal tým, že som sa pozdravil so sudcom Luom tu, a jeden deň venujem jeho záležitostiam - viac nie. Vráťme sa do hostinca, musím sa pred tou prekliatou hostinou preobliecť do obradného odevu!"
Po návrate do hostinca U večnej blaženosti sudca Ti oznámil správcovi, že bude večerať v Žeriavom hájiku, a objednal nosidlá, ktoré mali čakať pred bránou. Potom odišli do Červenej komnaty a Ma Žung pomohol sudcovi obliecť sa do obradného rúcha zo zeleného brokátu s okrídlenou sudcovskou čiapkou z čierneho zamatu. Sudca Ti zbadal, že slúžka odtiahla červené závesy na posteli a do košíka, znútra podšitého látkou, čo stál na stole vložila čajovú kanvicu. Sudca zahasil sviece a vyšiel z komnaty, nasledovaný Ma Žungom.
Keď zamkol dvere a chystal sa uložiť si veľkánsky kľúč do rukáva, zháčil sa a usúdil:
"Lepšie bude, keď ten ťažký kľúč nechám vo dverách. Nemám čo skrývať!"
Vložil kľúč späť do zámky a pobrali sa na ústredné nádvorie. Osem nosičov tu stálo pri veľkých nosidlách. Sudca Ti do nich nastúpil a naznačil Ma Žungovi, aby sa k nemu pripojil.
Kým ich niesli hlučnými ulicami, sudca mu prikazoval:
"Keď prídeme do reštaurácie a ty ma ohlásiš, pôjdeš a obídeš herne a vinárne. Nenápadne sa vypytuj na akademikovu samovraždu - ako dlho tu bol, s akými ľuďmi sa stýkal, slovom, na všetko, čo môžeš vyzvedieť. Podľa môjho priateľa Lua je to jasný prípad, ale pri samovraždách si človek nikdy nemôže byť istý. Odídem z večere, len čo budem môcť. Ak ma tam nenájdeš, počkaj na mňa v mojich izbách v hostinci U večnej blaženosti."
Nosidlá klesli k zemi. Keď zostúpili na ulicu, sudca Ti s úžasom pozrel na budovu týčiacu sa pred ním. Dvanásť bielych mramorových schodov lemovaných bronzovými levmi v životnej veľkosti viedlo k vysokej dvojitej bráne, nalakovanej na žiarivo červeno a márnotratné vyzdobenej mosadznými ornamentami. Nad bránou visela obrovská pozlátená výveska s dvoma velikánskymi čiernymi znakmi - Žeriaví hájik.
Nad ňou sa dvíhali dve poschodia obkolesené krytými balkónmi z vyrezávaného dreva tienenými zložitou mriežkou; všetko bolo pozlátené. Pozdĺž prehnutých okrajov strechy boli rozvešané obrovské lampióny z jemne maľovaného hodvábu. Sudca Ti počul veľa o tom, ako sa na Rajskom ostrove vystavuje na obdiv bohatstvo, ale neočakával taký závratný prepych.
Ma Žung vyšiel po schodoch a rázne zabúchal mosadzným klopadlom. Vážnemu hlavnému čašníkovi ohlásil príchod súdneho prísediaceho Ti, počkal, kým sudca vojde, zbehol dolu mramorovým schodišťom a pripojil sa k pestrému davu valiacemu sa ulicou.

3

Sudca Ti oznámil správcovi reštaurácie, ktorý mu vyšiel v ústrety do vstupnej siene, že ho pozvali na večeru usporiadanú na počesť sudcu Lua. Správca sa mu hlboko uklonil a viedol ho širokým schodišťom pokrytým hrubým belasým kobercom do rozľahlej miestnosti na prvom poschodí.
Sudcu ovanulo príjemné, svieže ovzdušie, lebo izbu umele chladili dve mosadzné nádrže plné ľadových hranolov. Uprostred stál okrúhly stôl z blýskavého ebenu, prehýbajúci sa pod porcelánovými taniermi so studenými masami a striebornými vínovými čašami. Okolo neho stálo šesť stoličiek z vyrezávaného ebenu s vysokými operadlami a chladivými mramorovými sedadlami. Vo výklenku pri obloku popíjali štyria páni čaj a lúskali melónové semiačka. Sedeli za elegantným stolíkom s doskou z červeného mramoru. Keď vstúpil sudca Ti, prekvapene zdvihli oči. Štíhly postarší chlap s dlhými prešedivenými bokombradami vstal a šiel ho privítať. Zdvorilo ho oslovil:
"Iste niekoho hľadáte, pane?"
"Ste pán Feng Taj?" spýtal sa sudca Ti. Keď chlap prikývol, Ti vytiahol z rukáva splnomocnenie sudcu Lua a podal mu ho s vysvetlením, že Luo ho požiadal, aby sa namiesto neho zúčastnil na hostine, ktorú usporiadali.
Feng Taj mu s hlbokým úklonom vrátil listinu a povedal:
"Ako správca ostrova som vašej ctihodnosti vo všetkom k službám. Dovoľte mi, aby som vám predstavil ostatných hostí!"
Chudého starca v malej priliehavej čiapočke predstavil ako Wen Juana, bohatého starožitníka, majiteľa všetkých obchodov so starožitnosťami a spomienkovými predmetmi na Rajskom ostrove. Z podlhovastej tváre s vpadnutými lícami pozorne hľadeli spod sivých zježených obŕv neveľké očká. Mal nakrátko zastrihnuté sivé fúzy a úhľadnú končistú briadku. Mladší muž so štvorhrannou tylovou čiapkou, ktorý vzbudzoval dojem význačnej osobnosti a sedel vedia starožitníka, bol, ako vysvitlo, predsedom cechu obchodníkov s vínom a volal sa Tao Pan-te. Pekného mladíka, sediaceho chrbtom k obloku, predstavili ako Tia Jii-pua, študenta na ceste do sídelného mesta, kde sa mal podrobiť skúškam z literatúry. Feng hrdo dodal, že tento mladý muž si už získal meno ako básnik.
Sudca Ti usúdil, že spoločnosť vyzerá sľubnejšie, ako očakával. Niekoľkými zdvorilými frázami ospravedlnil pred touto štvoricou svojho kolegu. "Zhodou okolností tadeto práve prechádzam," uzavrel, "a sudca Luo ma preto poveril, aby som doriešil prípad akademikovej samovraždy spred troch dní. Pochopiteľne, zatiaľ nie som oboznámený so situáciou. Preto vám budem povďačný, keď mi prezradíte svoj názor na tento prípad."

Nastalo stiesnené ticho. Nato sa vážne ozval Feng Taj:
"Akademikova samovražda je nesmierne poľutovaniahodná udalosť, pane. Takéto prípady tu však na nešťastie nie sú zriedkavé. Niektorí z návštevníkov prehrajú pri hracích stoloch ohromné sumy a volia si takýto spôsob, ako skoncovať s utrpením."
"Vyrozumel som, že v tomto prípade bola motívom skôr neopätovaná láska," poznamenal sudca Ti.
Feng rýchle blysol pohľadom po ostatných troch. Tao Pan-te a mladý básnik skúmali dná čajových šálok. Starožitník zošpúlil pery, pomykal sa za riedku briadku a opatrne sa spýtal:
"Dozvedeli ste sa to od sudcu Lua, pane?"
"Naznačil mi čosi také," pripustil sudca Ti. "Môj kolega sa veľmi náhlil a mohol ma iba stručne informovať."
Wen sa významne pozrel na Fenga. Tao Pan-te si premeral sudcu unavenými, melancholickými očami a ticho sa rozhovoril:
"Atmosféra Rajského ostrova na nešťastie prispieva k citovým konfliktom, pane. My, čo sme tu vyrástli, sme si privykli na pomerne frivolný, ľahkovážny prístup k láske. Začali sme ju pokladať za elegantné rozptýlenie, nezáväznú hru o niekoľko hodín pominuteľnej rozkoše. Ten, čo sa dožije úspechu, je bohatší o šťastnú spomienku a ten, čo prehrá, si hľadá uspokoj u súcejšieho spoluhráča. Ale ľudia zvonku často nie sú schopní chápať vlastné ľúbostné vzťahy takto povznesené. A pretože sú naše tanečnice a kurtizány zbehlé v umení lásky, títo prišelci sa často neuvážene zapletú tak hlboko, až to má tragické následky."
Sudca Ti neočakával od obchodníka s vínom také vyberané vyjadrovanie. So záujmom sa spýtal:
"Pochádzate z ostrova, pán Tao?"
"Nie, vaša ctihodnosť, pochádzam z juhu. Asi pred štyridsiatimi rokmi sa tu môj otec usadil a skúpil všetky vínne pivnice. Na nešťastie zomrel veľmi zavčasu, keď som bol ešte dieťa."
Feng rýchle vstal. Jeho tón sa sudcovi videl nútene veselý:
"Je čas na čosi lepšie ako čaj, páni! Nech sa páči ku stolu!"
Obradne odviedol sudcu na čestné miesto za vrchstolom. Sám si sadol oproti nemu s Tao Pan-tem po ľavici a starožitníkom Wen Juanom po pravici. Mladému básnikovi naznačil, aby si sadol po pravom boku sudcu Ti a predniesol prípitok; mal v ňom uvítať sudcu na ostrove.
Sudca Ti vypil niekoľko dúškov silného vína. Potom sa spýtal, ukazujúc na prázdne sedadlo po svojej ľavici:
"Vari čakáte ešte dajakého hosťa?"
"Áno, vaša ctihodnosť, a bude to takisto význačná osoba!" odvetil Feng. Sudcu znovu zarazila jeho nútená bodrosť.
"V priebehu večera sa k nám pripojí krásna a známa kurtizána menom Jesenný Mesiac."
Sudca nadvihol obrvy. Kurtizány zvyčajne zostávali stáť alebo sedávali bokom na taburetoch. Celkom iste by ich nemali usádzať za stôl medzi ostatných hostí. Tao Pan-te očividne zbadal pochybovačný pohľad sudcu Ti, lebo náhlivo dodal:
"Slávne kurtizány sú pre nás veľmi dôležité, vaša ctihodnosť, a preto sa im dostáva do istej miery nezvyčajného zaobchádzania. Popri našich hracích stoloch sú to najmä kurtizány, ktoré sem priťahujú stály prúd návštevníkov; prinášajú okolo polovice ziskov z Rajského ostrova."
"Z ktorých štyridsať percent odvádzame vláde," sucho doplnil starožitník.
Sudca Ti nabral paličkami kúsok solenej ryby. Vedel, že dane, ktoré odvádza toto obrovské zábavné stredisko, tvoria nie zanedbateľnú časť dôchodku celej provincie. Obrátil sa k Fengovi:
"Na ostrove iste nie je ľahké udržať pokoj, keď tu ľuďom prechádza rukami také množstvo peňazí!"
"Na samotnom ostrove ani nie, pane. Spomedzi miestnych obyvateľov mám vybraných okolo šesťdesiat mužov, ktorých sme po schválení súdom ustanovili za osobitných strážnikov. Nenosia rovnošaty, a preto sa môžu voľne zamiešať medzi hostí v herniach, reštauráciách a nevestincoch. Nenápadne sledujú všetko, čo sa tam deje. Problémy nám však spôsobuje okolitý kraj: často tu máme zbojníkov, ktorých priťahuje možnosť obrať prichádzajúcich alebo odchádzajúcich návštevníkov. Pred štrnástimi dňami sa tu prihodil veľmi nepekný prípad. Päť lupičov sa pokúsilo zadržať jedného z mojich poslov, ktorý sem mal priviezť truhlicu so zlatými prútmi. Našťastie, dvaja moji ľudia, ktorí ho sprevádzali, odrazili útok a troch lupičov zabili. Zvyšným dvom sa podarilo ujsť." Vyprázdnil pohár a poznamenal:
"Pevne dúfam, že ste si našli pohodlné ubytovanie, pane."
"Áno, v hostinci U večnej blaženosti. Mám veľmi pekné izby v Červenom pavilóne."
Všetci štyria muži prekvapene pozreli na sudcu. Feng Taj odložil paličky a skrúšene povedal:
"Hostinský vám nemal ponúkať tie izby, pane. Veď práve tam pred tromi dňami akademik spáchal samovraždu. Okamžite vydám príkaz, aby vám našli vhodnejšie ubytovanie..."
"To mi vôbec neprekáža!" prerušil ho rýchle sudca. "Ak tam ostanem, budem sa môcť oboznámiť s dejiskom nešťastnej udalosti. A hostinskému to nemajte za zlé, teraz si spomínam, že ma chcel varovať, ale ja som ho odbil. Povedzte mi, v ktorej z tých dvoch izieb sa to stalo?"
Feng bol ešte vždy rozrušený. Tao Pan-te odpovedal sudcovi svojím miernym spôsobom:
"V spálni, pane. Dvere boli znútra zamknuté, sudca Luo ich dal vylomiť."
"Všimol som si, že zámka je nová. A pretože bol kľúč v zámke znútra a pretože na jedinom obloku sú železné mreže s medzerami len na šírku dlane, môžeme si byť prinajmenšom istí, že sa dnu nedostal nik zvonku. Akým spôsobom spáchal akademik samovraždu?"
"Prerezal si dýkou krčnú tepnu," ozval sa Feng Taj. "Stalo sa to takto: Akademik večeral sám vonku na verande. Vošiel dnu, aby si, ako povedal čašníkovi, usporiadal písomnosti. Dodal, že nechce, aby ho vyrušovali. O niekoľko hodín si však čašník spomenul, že zabudol doniesť košík s čajovou kanvicou. Keď zaklopal na dvere Červenej komnaty, neozvala sa nijaká odpoveď. Čašník vyšiel na verandu, aby sa pozrel oblokom a presvedčil sa, či si už akademik šiel

ľahnúť. Vtedy ho uvidel ležať na chrbte pred posteľou, hruď zaliatu krvou.
Čašník to okamžite oznámil hostinskému, potom vybehol von a ohlásil to mne. Pobrali sme sa spolu do hostinca, v ktorom býval sudca Luo. Spolu s ním a jeho sprievodom sme sa vrátili k hostincu U večnej blaženosti. Sudca dal vylomiť dvere na Červenej komnate. Telo potom preniesli do taoistického chrámu na opačnom konci ostrova a ešte v tú noc tam vykonali pitvu."
"Vyšli najavo nejaké pozoruhodné skutočnosti?" spýtal sa sudca Ti.
"Nie, pane. Totiž áno, teraz si spomínam, že akademik mal na tvári a oboch predlaktiach niekoľko dlhých škrabancov neznámeho pôvodu. Sudca Luo okamžite vyslal osobitného posla k akade-mikovmu otcovi, známemu cisárskemu cenzorovi doktorovi Li Wej-ťingovi, ktorý žije na penzii vo svojom sídle v horách, šesť míľ na sever odtiaľto. Posol sa vrátil so strýkom zosnulého, lebo doktor Li je už dlhé mesiace ťažko chorý. Strýko dal telo uložiť do truhly a odviezol ho so sebou, aby ho pochovali na rodinnom cintoríne."
"Kto bola tá kurtizána, do ktorej sa akademik tak vášnivo zaľúbil?" vyzvedal sa sudca.
Znovu nastalo rozpačité ticho. Feng si odkašlal a potom nešťastne odvetil:
"Jesenný Mesiac, pane. Tohoročná Kráľovná kvetov."
Sudca Ti vzdychol. Presne toho sa obával.
"Akademik jej nezanechal list na rozlúčku, ako to robia trpko sklamaní milenci," pokračoval Feng rýchle. "Ale zistili sme, že na hárok papiera, ktorý mal pred sebou na stole, nakreslil dva kruhy. Pod tým tri razy napísal Jesenný Mesiac. Preto ju sudca predvolal, a ona hneď priznala, že akademik sa do nej zaľúbil. Ponúkol jej, že ju vykúpi, ale ona odmietla."
"Zhodou okolností som sa s ňou dnes podvečer stretol," poznamenal sudca chladne. "Zdalo sa mi, že sa hrdí tým, že kvôli nej ľudia páchajú samovraždy. Usúdil som, že je to skazená, bezcitná žena. Preto sa mi jej dnešná prítomnosť vidí..."
"Dúfam," prerušil ho rýchle Tao Pan-te, "že vaša ctihodnosť bude jej postoj posudzovať zhovievavejšie vzhľadom na osobitné miestne zvyklosti. Povesti kurtizány nesmierne prospeje, ak kvôli nej niekto spácha samovraždu, najmä ak ide o významnú osobnosť. O takejto udalosti sa hovorí po celej provincii, priťahuje to mnohých ochrancov, ktorých zvrhlá zvedavosť..."
"Je to poľutovaniahodné, nech už sa to posudzuje s ohľadom na akékoľvek zvyklosti!" prerušil ho namrzene sudca Ti.
Čašníci priniesli veľkú misu s pečenou kačkou. Sudca z nej ochutnal a musel priznať, že je naozaj výborná. Aspoň o tomto ho priateľ Luo informoval správne.
Vošli tri mladé dievčatá a uklonili sa. Jedna z nich niesla gitaru, ďalšia malý ručný bubienok. Obe si sadli na taburety pri stene, kým tretia, príťažlivé dievča s príjemnou tvárou, podišla ku stolu a ponalievala víno. Feng ju predstavil ako kurtizánu Striebornú Vílu, žiačku Jesenného Mesiaca.
Básnik Ťia Jíi-puo, ktorý bol doteraz nezvyčajne mĺkvy, sa odrazu rozveselil. Vymenil si so Striebornou Vílou zopár šibalských poznámok a hneď nato rozpriadol so sudcom rozhovor o starobylých baladách. Dievča s gitarou zabrnkalo veselú melódiu a jej spoločníčka udávala rytmus údermi dlaňou na bubienok. Vo chvíli, keď melódia zmĺkla, sudca Ti začul, ako sa starožitník zlostne spytuje:
"Prečo si taká netýkavka, dievčatko moje?"
Zbadal, že Strieborná Víla s tvárou zaliatou rumencom sa usiluje odtiahnuť od starca, ktorý vopchal ruku hlboko do jej širokého rukáva.
"Ešte je len podvečer, pán Wen!" povedal ostro mladý básnik.
Keď Wen rýchle stiahol ruku, Feng Taj zvolal:
"Nalej pánu Ťiovi plnú čašu, Strieborná Víla! A buď k nemu milá, lebo čoskoro bude musieť zanechať svoj veselý staromládenecký život!" Potom sa obrátil k sudcovi Ti:
"S potešením vám môžem oznámiť, pane, že o niekoľko dní tu prítomný pán Tao Pan-te v úlohe sprostredkovateľa ohlási zasnúbenie pána Ťia Jii-pua a mojej jedinej dcéry Nefritového Prsteňa."
"Pripime si na to!" zvolal Tao Pan-te bodro.
Sudca Ti sa chystal blahoželať mladému básnikovi, ale zrazu sa zarazil. S nevôľou pozrel na vysokú ženu panovačného výzoru, ktorá sa zjavila vo dverách.
Bola odetá do nádhernej róby z fialového brokátu zdobeného vtákmi a kvetmi, s vysokým golierom a dlhými splývavými rukávmi. Široká purpurová šerpa, pevne utiahnutá okolo drieku, dávala vyniknúť jej štíhlosti a pekne formovanému poprsiu. Vlasy mala vyčesané do vysokého uzla, z ktorého vyčnievali dlhé zlaté ihlice s hlavičkami z drahokamov. Jemnú podlhovastú tvár mala starostlivo napudrovanú a narúžovanú a v ušľachtilé formovaných malých ušiach dlhé náušnice z vyrezávaného zeleného nefritu.
Feng ju hlučne a veselo privítal. Letmo sa uklonila, rýchle prebehla pohľadom po prítomných a zamračene sa spýtala:
"Sudca Luo sa ešte nedostavil?"
Feng jej náhlivo vysvetlil, že sudca musel neočakávane opustiť ostrov, ale ustanovil za svojho zástupcu jeho excelenciu Ti, sudcu susedného okresu. Ponúkol ju, aby si sadla na stoličku vedľa sudcu. Keď už tu je, pomyslel si sudca Ti, bude lepšie vychádzať s ňou po dobrom a dozvedieť sa niečo o mŕtvom akademikovi. A tak veselo povedal:
"Teda nás už aj formálne predstavili! Dnes mám naozaj šťastie!"
Jesenný Mesiac si ho chladne premerala. "Naplň mi čašu!" vyštekla na Striebornú Vílu. Keď kyprá dievčina náhlivo poslúchla, Kráľovná kvetov ju vyprázdnila jediným dlhým dúškom a okamžite si dala znovu naliať. Nato sa s predstieranou ľahostajnosťou spýtala sudcu:
"Neposlal mi sudca Luo nejaký odkaz?"
"Poveril ma, aby som odovzdal celej prítomnej spoločnosti jeho úprimné ospravedlnenie," odvetil prekvapene sudca

Ti. "To bezpochyby zahrnuje aj vás."
Chvíľu si mlčky prezerala času, krásne obrvy tuho zmraštené. Sudca postrehol, že ostatní štyria si ju s úzkosťou premeriavajú. Náhle zdvihla hlavu a skríkla na obe hudobníčky:
"A vy dve tu neseďte a nehľaďte tak hlúpo! Hrajte niečo, na to ste tu!"
Keď vyplašené dievčence začali hrať, Kráľovná kvetov znovu vypila na dúšok času. Sudca Ti zvedavo pozoroval svoju krásnu susedku a všimol si, že kruté čiary pri jej ústach sa prehĺbili; očividne mala zlú vôľu. Zdvihla zrak a skúmavo blysla pohľadom po Fengovi. Správca odvrátil oči a rýchle nadviazal rozhovor s Tao Pan-tem.
Sudca zrazu všetkému porozumel. Na verande mu povedala, že sa má stať manželkou bohatého sudcu, ktorý je aj básnikom. A Luo bol básnik a vravelo sa o ňom, že má hojné imanie! Pobavene usúdil, že jeho kolega so sklonom k ľúbostným dobrodružstvám sa počas vyšetrovania samovraždy očividne zaplietol s Kráľovnou kvetov a v nestráženom okamihu jej nerozvážne prisľúbil, že ju vykúpi a ožení sa s ňou. To vysvetľovalo jeho náhlivý, takmer tajný odchod. Naliehavá úradná záležitosť, namojveru! Svetsky založený sudca iste čoskoro prišiel na to, že si vybral za priateľku ctibažnú, bezcitnú ženu, ktorá by bez váhania nástojila na splnení sľubu, využijúc skutočnosť, že si dovolil intímne sa zblížiť s dôležitou svedkyňou súdneho prípadu. Nečudo, že horel od netrpezlivosti čím prv opustiť ostrov!
Lenže ten streštený hlupák dostal do veľmi trápneho položenia aj jeho, svojho kolegu. Feng a ostatní, prirodzene, vedeli všetko o Lu-ovom pobláznení; preto sem pozvali aj Jesenný Mesiac. Večera sa pravdepodobne mala konať na oslavu toho, že sudca Luo vykupuje kurtizánu. Preto boli takí ohromení, keď si uvedomili, že Luo ufrnkol. Muselo im dôjsť, že im nasypal piesok do očí, a jeho, slávnostne vymenovaného za súdneho prísediaceho, akiste pokladali za neuveriteľného somára! Nuž čo, musí to pretrpieť!
Venoval kurtizáne milý úsmev a povedal:
"Práve som sa dopočul, že muž, ktorý sa kvôli vám zabil, bol ten slávny akademik Li Lien. Ako pravdivo postrehli klasikovia, že nadaní a krásni mladí muži sa vždy zaľúbia do nadaných a krásnych žien!"
Jesenný Mesiac naňho úkosom pozrela a odvetila, teraz už priateľskejšie:
"Ďakujem vám za poklonu. Áno, Li bol svojím spôsobom očarujúci. Ako darček na rozlúčku mi dal fiolu s voňavkou v obálke, na ktorú napísal celkom milú báseň. Prišiel k môjmu pavilónu len preto, aby mi ju odovzdal. Bolo to v tú noc, keď ten úbožiak so sebou skoncoval. Vedel, že zbožňujem drahé voňavky!" Vzdychla si a zamyslene pokračovala: "Koniec koncov, mala som mu dať trocha nádeje. Bol veľmi ohľaduplný a štedrý. Ešte som sa nedostala k tomu, aby som tú obálku otvorila; ktovie, aký parfum v nej je! Vedel, že mám rada pižmo alebo indickú santalovú esenciu. Pýtala som sa ho na to, keď sa poberal na odchod, ale on povedal iba: ‚Dbajte, aby sa to dostalo na miesto určenia!' - tým myslel mňa. Rád si zažartoval. Čo myslíte, ktorý parfum lepšie svedčí môjmu typu, santal, alebo pižmo?"
Sudca Ti začal so zložitou lichôtkou, ale vyrušil ho šuchot na druhej strane stola. Strieborná Víla, ktorá napínala času starožitníkovi Wen Juanovi, sa zúrivo usilovala odtisnúť si jeho ruky z poprsia. Pritom sa mu vylialo víno na odev.
"Ty nešikovná hlupaňa!" okríkla ju Jesenný Mesiac. "Nemôžeš byť pozornejšia? A účes máš celkom nakrivo! Okamžite sa ber do šatne a uprav sa!"
Keď vystrašené dievča cupkalo k dverám, Kráľovná kvetov si ho zamyslene prezerala. Potom sa obrátila k sudcovi a ostýchavo sa ho spýtala:
"Nenaliali by ste mi trocha vína? Ako osobitnú pozornosť..."
Nalievajúc jej do pohára zbadal, že má zrumenené líca, akoby na ňu silné víno konečne zapôsobilo. Navlhčila si končekom jazyka pery a mäkko sa usmiala; očividne bola myšlienkami kdesi celkom inde. Len čo si zopár ráz uchlipla vína, náhle vstala a vyhlásila: "Prosím o prepáčenie, o chvíľočku sa vrátim!"
Po jej odchode sa sudca pokúsil nadpriasť rozhovor s Tia Jii--puom, ale mladý básnik znovu upadol do zachmúrenej nálady. Priniesli ďalšie chody a všetci sa s chuťou pustili jesť. Hudobníčky zahrali niekoľko módnych melódií. Sudcovi Ti sa moderná hudba nepáčila, ale musel priznať, že jedlá sú skvelé.
Keď servírovali posledný chod, ryby, Jesenný Mesiac sa vrátila, očividne veľmi dobre naladená. Prechádzajúc popri starožitníkovi, zašepkala mu čosi do ucha, hravo ho klepla po pleci vejárom a vzápätí vykročila ďalej. Keď si sadla, obrátila sa k sudcovi:
"Napokon to bude jeden z najpríjemnejších večerov!"
Dotkla sa mu rukou predlaktia, naklonila k nemu hlavu tak tesne, že ucítil vôňu parfumu z jej vlasov, a tíško povedala: "Mám vám povedať, prečo som bola taká odmeraná, keď sme sa stretli na verande? Lebo som si nechcela priznať, že ste sa mi zapáčili. Na prvý pohľad!" Venovala mu dlhý pohľad a potom pokračovala: "Ani vy iste nepopriete, že som vám padla do oka, len čo ste ma zazreli."
Kým sudca Ti hľadal vhodnú odpoveď, stisla mu ruku a rýchle dodala:
"Je také príjemné stretnúť múdreho a skúseného muža, ako ste vy! Neviete si predstaviť, ako nesmierne ma nudia títo moderní mladí niktoši! Aké príjemné je stretnúť zrelého muža ako vy, ktorý..." Ostýchavo naňho pozrela, privrela oči a tichučko dodala: "...sa vyzná... vo veciach."
Sudca s úľavou zbadal, že Wen Juan sa dvíha zo stoličky a zberá na odchod. Vyhlásil, že ho má po večeri navštíviť istý význačný zákazník a zdvorilé požiadal spoločnosť o prepáčenie.
Kráľovná kvetov si teraz začala vymieňať žarty s Fengom a Taom. Hoci vypila rýchle za sebou niekoľko ďalších čias vína, rozprávala celkom zreteľne a jej britké odpovede boli vtipné a vecné. Nakoniec však, keď Feng dorozprával akýsi smiešny príbeh, priložila si zrazu ruku na čelo a zanariekala:
"Ach, priveľa som vypila! Budete to, páni, pokladať za veľmi nezdvorilo, ak sa teraz utiahnem? Tento pohárik je na rozlúčku!"
Zdvihla času sudcu Ti a pomaly ju vypila. Nato sa uklonila a odišla.
Kým sudca s odporom hľadel na červenú škvrnu po rúži na okraji svojej čaše, Tao Pan-te s neúprimným úsmevom

poznamenal:
"Hlboko ste zapôsobili na našu Kráľovnú kvetov, pane!"
"Chcela byť iba zdvorilá k cudzincovi," zavrátil ho sudca Ti.
Tia Jii-puo vstal a požiadal spoločnosť o prepáčenie; vraj sa necíti dobre. Sudca si s nevôľou uvedomil, že on sám môže odísť až po dlhšej chvíli, lebo ak odíde priskoro, ostatní si budú myslieť, že šiel za kurtizánou. To, že sa napila z jeho čaše, bolo nedvoj-zmyselným pozvaním. Do akej situácie ho ten podliak Luo dostal! S povzdychom sa pustil do sladkej polievky, ktorá predznamenávala blížiaci sa koniec hostiny.

4

Ma Žung sa rozlúčil so sudcom Ti pri bráne Žeriavieho hájika a vykročil dolu ulicou, popiskujúc si pritom veselú melódiu. Čoskoro sa ocitol na hlavnej triede ostrova.
Pod oblúkmi zdobenými farebnou štukou, ktoré sa v pravidelných intervaloch klenuli nad ulicou, sa tmolili najrozličnejší ľudia; predierali sa dnu a von vysokými bránami herní. Predavači koláčov a rezancov museli z plného hrdla kričať, aby ich v tom hlučnom dave začuli. Vždy keď vrava trocha stíchla, bolo počuť štrngot medenákov, ktorými potriasali vo veľkom drevenom koryte pri vchode do každej herne dvaja zavalití chlapíci. Robili to po celú noc, lebo priaznivý zvuk peňazí mal prinášať šťastie a súčasne lákať návštevníkov.
Ma Žung zastal pred vysokým dreveným pódiom, postaveným pri bráne najväčšej herne. Bolo obložené hŕbami tanierov a mís naplnených sladkosťami a kandizovaným ovocím. Nad pódiom stálo lešenie a na ňom boli hŕby papierových domčekov, kočov, člnov, najrozličnejšieho nábytku a šatstva. Bol to jeden z mnohých oltárov postavených na začiatku siedmeho mesiaca pre blaho duší zosnulých, ktoré sa počas celých Sviatkov mŕtvych voľne pohybujú medzi živými. Duchovia môžu ochutnať z jedál a vybrať si z papierových modelov všetko, čo potrebujú pre život na Onom svete. V tridsiaty deň siedmeho mesiaca, na záver sviatkov, sa jedlo rozdá chudobným a oltáre s papierovými darčekmi sa spália. Dym odnesie vybrané predmety na miesto ich určenia. Sviatky pripomínajú ľuďom, že smrť nie je konečnou rozlúčkou, lebo raz do roka sa zosnulí vracajú na zem a po niekoľko týždňov sa zúčastňujú na životoch tých, ktorí im boli drahí.
Keď si Ma Žung dosýta popásol zrak, pomyslel si s úškrnom:
"Duša strýka Penga iste nebude tu! Na sladkosti veľmi nebol, ale zato mal náramne rád hazardné hry! A iste mával pri nich šťastie, lebo mi zanechal dva poctivé prúty z rýdzeho zlata! Stavím sa, že jeho duša sa vznáša nad hracími stolmi. Mal by som zájsť dnu, možno svojmu mladému synovcovi dobre poradí!"
Vstúpil do siene, zaplatil desať medenákov a chvíľu pozoroval hustý dav, ktorý sa tlačil okolo velikánskeho hracieho stola v strede. Tu bežala najjednoduchšia a najobľúbenejšia hra; hráč musel hádať presný počet medených mincí, ktoré správca stola prikryl prevrátenou ryžovou miskou. Ma Žung sa pretisol ku schodišťu vzadu.
V rozľahlej miestnosti na poschodí sedeli okolo asi tuctu menších stolíkov hráči v skupinkách, najviac po šesť, zabratí do rozličných kartových a kockových hier. Všetci hostia tu boli dobre oblečení; pri jednom stole zbadal Ma Žung dvoch mužov s čiapkami vyšších úradníkov. Na zadnej stene visela červená tabuľa s čiernym nápisom: "Každú stávku treba vyrovnať okamžite a v hotovosti."
Kým sa Ma Žung v duchu rozhodoval, ku ktorému zo stolov sa pripojí, pristúpil k nemu nízky hrbáč. Mal na sebe úhľadný belasý odev, no hlavu so strapatými sivými vlasmi mal nepokrytú. Pozrel na Ma Žungovu vysokánsku postavu a prenikavým hlasom povedal:
"Ak chcete hrať, musíte mi ukázať, koľko máte pri sebe v hotovosti."
"Čo vás do toho?" odsekol Ma Žung zlostne.
"Všetko!" ozval sa za ním hlboký hlas.
Ma Žung sa obrátil a ocitol sa zoči-voči obrovskému chlapovi, rovnako vysokému ako on sám, s hrudou okrúhlou ako sud. Velikánska hlava akoby mu vyrastala rovno zo širokých pliec a brucho sa mu vydúvalo ako krabí pancier. Premeral si Ma Žunga od hlavy po päty okrúhlymi, mierne vypúlenými očami.
"Kto ste?" spýtal sa prekvapený Ma Žung.
"Som Krab," vysvetlilo chlapisko unaveným hlasom, "a tuto môj kolega sa volá Rak. K vašim službám."
"Nemáte ešte dajakého kamaráta, čo sa volá Soľ?" spýtal sa Ma Žung.
"Nie. Prečo?"
"Aby som vás všetkých troch hodil do vriacej vody a spravil si z vás večeru," odvetil Ma Žung pohŕdavo.
"Nepošteklil by si ma?" požiadal Krab smutne hrbáča. "Čaká sa odo mňa, že sa budem smiať na vtipoch hostí."
Rak si ho nevšímal. Zagánil na Ma Žunga spoza tenkého končistého nosa a ostro sa spýtal:
"Neviete čítať? Tamten nápis vraví, že hostia tu musia vyrovnávať svoje prehry v hotovosti. Aby sme sa vyhli sklamaniu všetkých zúčastnených, novopríchodzí musia preukázať, koľko sú schopní staviť."
"To nie je nerozumné," súhlasil Ma Žung neochotne. "Vy dvaja ste zamestnancami herne?"
"Sme tu s Rakom ako pozorovatelia," odvetil Krab ticho. "Zamestnáva nás pán Feng Taj, správca ostrova."
Ma Žung si zamyslene prezeral neprimeranú dvojicu. Napokon siahol dolu a vytiahol z čižmy svoj úradný pas. Podal ho Krabovi a povedal:
"Pracujem pre sudcu Ti z Pu-jangu, ktorý je tu teraz vymenovaný za súdneho prísediaceho. Rád by som sa s vami nenápadne pozhováral."
Dvojica preskúmala pas. Krab ho potom s povzdychom vrátil Ma Žungovi.
"To znamená, že máte sucho v hrdle. Sadnime si von na balkón, pán Ma, a niečo si vypime a zajedzme. Na účet herne."
Trojica sa usadila v kúte, odkiaľ Krab mohol pozorovať hráčov vnútri. Čoskoro pred nich čašník položil velikánsky

tanier s praženou ryžou a tri cínové krčahy na víno.
Pri výmene zvyčajných zdvorilostných otázok vyšlo najavo, že Krab s Rakom žijú celý život na Rajskom ostrove. Krab bol boxerom ôsmej triedy; čoskoro sa s Ma Žungom zahĺbili do debaty o rozličných úderoch a chmatoch. Malý hrbáč sa tohto odborného rozhovoru nezúčastňoval; sústredil sa radšej na ryžu, ktorá mizla s ohromujúcou rýchlosťou v jeho útrobách. Keď bola misa prázdna, Ma Žung odpil poriadny glg vína, zaklonil sa v kresle a tľapkajúc sa po bruchu, spokojne vyhlásil:
"Teraz, keď máme úvod úspešne za sebou, cítim sa dosť silný na to. aby som prešiel k úradným záležitostiam. Čo vy, chlapci, viete o akademikovi Lim?"
Krab si vymenil rýchly pohľad s Rakom, ktorý povedal:
"Tak toto zaujíma vášho pána, čo? Nuž, povedané v kocke, akademik tu začal aj skončil svoj pobyt veľmi neslávne, ale medzičasom si užil dosť zábavy."
Z miestnosti doľahli na balkón zvuky škriepky. Krab vstal a vošiel dnu s rýchlosťou, ktorá bola na takého zavalitého človeka ohromujúca. Rak dopil svoje víno a pokračoval:
"Tak je to. Pred desiatimi dňami, osemnásteho, prišiel sem na veľkom člne zo sídelného mesta akademik spolu s piatimi priateľmi. Strávili dva dni na rieke a cestou od rána do noci pili a hodovali. Lodníci sa oddane postarali o zvyšky, takže všetci boli opití. Spustila sa hustá hmla a ich čln narazil do džunky patriacej nášmu pánovi Fengovi, na ktorej sa plavila jeho dcéra. Vracala sa z návštevy príbuzných v dedine proti prúdu rieky. Zrážka bola dosť vážna, člny sa nedostali do prístaviska prv ako na úsvite a akademik musel sľúbiť, že zaplatí okrúhlu sumu ako náhradu škody. Preto som vravel, že jeho pobyt sa tu začal neslávne. Nato spolu s priateľmi odišiel do hostinca U večnej blaženosti a prenajal si Červený pavilón."
"Presne tam býva môj pán!" zvolal Ma Žung. "Ale ten sa duchov nebojí. Tuším že akademik spáchal samovraždu práve tam, však?"
"Nehovoril som o samovražde, nehovorím ani o duchoch," poznamenal hrbáč.
Krab, ktorý sa k nim znovu pripojil, začul poslednú vetu.
"O duchoch nerozprávame radi," povedal, sadajúc si znovu na svoje miesto. "A akademik nespáchal samovraždu."
„Ako to?" spýtal sa ohromene Ma Žung.
„Lebo," uzavrel Rak, "som pozorovateľ a pozoroval som ho. Tu, pri hracom stole. Bol chladný ako kameň, či vyhrával, či prehrával. Nepatril medzi typy, čo páchajú samovraždy. Tak je to."
"Viete, pozorujeme tu ľudí už desať rokov," dodal Krab. "Poznáme všetky typy, všetky do jedného. Vezmime si napríklad toho mladého básnika, pána Ťia Jii-pua. Pri jednom posedení tu prišiel o všetky peniaze, do posledného medenáka. Je to precitlivelý typ, ktorý sa dá ľahko vyviesť z miery. Taký môže spáchať samovraždu, len čo ho pustíte z očí. Ale čo sa týka akademika, nie, pane. Samovražda, to nikdy nebolo preňho."
"Ale veď sa zaplietol so ženou," poznamenal Ma Žung. "Kvôli ženám sa muži často správajú ako blázni. Keď si spomeniem, k čomu ma zavše dohnali..."
"Nespáchal samovraždu," odvetil Krab nevzrušené. "Bol to chladnokrvný, vypočítavý podliak. Keby ho bolo bývalo nejaké dievča vodilo za nos, bol by sa jej pokúsil vyviesť nejakú špinavosť. Ale nezabil by sa."
"To znamená, že ostáva iba vražda!" usúdil Ma Žung sucho.
Krab sa zatváril zhrozene. Spýtal sa Raka:
"Ja som vraždu nespomínal, však?"
"Ty nie!" potvrdil rozhodne hrbáč.
Ma Žung pokrčil plecami:
"S akým dievčaťom spával?"
"Za ten týždeň, čo tu bol, sa často stretával s našou Kráľovnou kvetov," odvetil Rak, "ale takisto ho vídali aj s Klinčekom z vedľajšej ulice, s Nefritovým Kvetom a s Pivóniou. Možno mal so všetkými, ako to vy predstavitelia zákona označujete, pohlavné styky, a možno ich iba tu a tam pošteklil, troška s nimi pošpásoval. Spýtajte sa tých dievčat, nie mňa. Nezavolali si ma tam, aby som im pridŕžal nohy."
"To by mohlo byť zaujímavé vyšetrovanie!" vyhlásil s úškrnom Ma Žung. "V každom prípade si niečo užili, či už ich šteklil, alebo nie. A čo sa stalo potom?"
"Pred tromi dňami, ráno dvadsiateho piateho," pokračoval Rak, "akademik najal čln pre svojich piatich priateľov a poslal ich späť do sídelného mesta. Vrátil sa do Červeného pavilónu a naobedoval sa tam. Bol sám. Popoludnie strávil vo svojej izbe, prvý raz nešiel k hracím stolom. Večeral takisto sám; aj to bolo prvý raz. Nato sa zamkol v izbe a o niekoľko hodín ho našli s podrezaným hrdlom."
"Amen," povedal Krab.
Rak si zamyslene pošúchal dlhý nos a uzavrel:
"Nuž, väčšinu z toho vieme iba z počutia. Vyberte si z toho, čo chcete. Na vlastné oči sme videli iba to, že starožitník Wen Juan šiel v ten večer krátko po večeri do hostinca."
"Takže navštívil akademika!" vyhŕkol Ma Žung zápalisto.
"Tí chlapci zo súdu človeku priam vkladajú slová do úst, však?" zanariekal hrbáč, obracajúc sa ku Krabovi.
"Je to ich zvyk!" odvetil Krab a pokrčil plecami:
"Povedal som, priateľ môj," vysvetľoval Rak trpezlivo, "že sme spozorovali Wena, ako vchádza do hostinca. To je všetko."
"Nebesá," vykríkol Ma Žung, "ak vy dvaja nespúšťate oko ani z návštevníkov, ani z vašich prominentných osobností, musíte mať rušný život!"
"Nesledujeme všetkých našich prominentov," povedal Krab. "Iba Wena." Rak dôrazne prikývol. "Tu sa totiž peniaze

získavajú trojakým spôsobom," pokračoval Krab, vážne pozerajúc vypúlenými očami na Ma Žunga. "Po prvé, hazardnou hrou a kupliarstvom - tým sa zapodieva náš pán Feng. Po druhé, za jedlo a pijatiku, to je odbor pána Taa. Po tretie, obchodom so starožitnosťami, a to je záležitosť pána Wena. Prirodzene, že tieto tri druhy podnikania na seba úzko nadväzujú. Ak niekto priveľa vyhráva pri hracích stoloch, spomenieme to slovíčkom pred Ta-ovými a Wenovými ľuďmi. Možno taký chlapík túži usporiadať veľký večierok, možno bude chcieť uložiť peniaze do krásnej starožitnosti - odborne sfalšovanej. A naopak, ak niekto veľa prehráva, pozrieme sa, či náhodou nemá príťažlivú konkubínu alebo slúžku na predaj, a Wenovi ľudia si nájdu k nemu cestičky pre prípad, že by sa chcel zbaviť nejakej starožitnosti. A tak ďalej. Sám si môžete vytvoriť najrozličnejšie kombinácie."
"Zdravá organizácia podnikania!" poznamenal Ma Žung.
"Dokonalá," súhlasil Rak. "Takže tu máme Fenga, Taa a We-na. Náš pán Feng je priamy a čestný chlap, preto ho vláda ustanovila za správcu tohto ostrova. To mu umožňuje mať prehľad o všetkom a robí to z neho najbohatšieho muža z tejto trojice. Lenže, pripomínam, musí sa o to pričiniť! Ak je správca počestný, všetci tu dobre zarábajú a hostia sú spokojní. Odsúdia iba hlupákov, ktorí si to sami pýtajú. Ak je správca lotor, zisky, vrátane jeho vlastných, sú dvadsaťnásobné, no napokon celý podnik vyjde na psí tridsiatok. Takže je šťastie, že Feng je statočný. Lenže nemá syna, iba dcéru. Ak zomrie, alebo sa dostane do ťažkostí, jeho miesto dostane niekto iný. Tao Pan-te je svojím založením učenec, nerád sa mieša do cudzích záležitostí. Nikdy sa nebude chcieť stať správcom. Takže teraz viete, kto sú Feng a Tao, dvaja z tunajších prominentov. Nespomenul som ešte Wen Juana, však, Krab?"
„Nespomenul!" prisvedčil Krab vážne.
"Čo sledujete tým, že mi to všetko vykladáte?" opýtal sa Ma Žung netrpezlivo.
"Chcel vám opísať situáciu," odvetil Krab.
"Správne!" vyhlásil Rak s uspokojením. "Opísal som situáciu, ako ju poznám z vlastnej skúsenosti. Ale pretože sa zdáte byť dobrý človek, pán Ma, dodám čosi, čo viem iba z počutia. Pred tridsiatimi rokmi Taov otec, pán Tao Kuang, spáchal samovraždu v Červenom pavilóne. Oblok bol zamrežovaný ako dnes, dvere zamknuté znútra. A presne v tú istú noc pred tridsiatimi rokmi bol starožitník Wen takisto blízko hostinca. Nazvali by ste to náhodnou zhodou okolností?"
"Nuž," povedal Ma Žung veselo, "poviem svojmu šéfovi, že musí rátať s dvoma duchmi v spálni. A teraz, keď sme prerokovali úradné záležitosti, poraďte mi v čisto osobnom probléme."
Krab vzdychol. Unavene povedal Rakovi:
"Chce ženskú!" a obrátil sa k Ma Žungovi: "Nebesá, človeče, vojdite do ktoréhokoľvek domu v susednej ulici. Nájdete tam všetky typy, všetky veľkosti, obratné vo všetkom. Len si vybrať!"
"Práve preto, že tu máte taký pestrý výber," vysvetľoval Ma Žung, "chcem čosi mimoriadne. Som rodák z Fu-lingu v tejto provincii a na dnes večer chcem dievča odtiaľ."
Krab vyvrátil dohora okrúhle oči.
"Podrž ma za ruku," povedal Rakovi znechutene. "Mám plač na krajíčku. Dievča z jeho rodnej dediny!"
"Nuž," povedal Ma Žung dosť sebavedome, "jednoducho ide o to, že som sa už dlhé roky nemiloval s nikým, s kým by som sa pritom mohol pozhovárať rodným nárečím."
"Rozpráva zo spania. To nie je dobrý zvyk," povedal Krab Rakovi a opäť sa zvrtol k Ma Žungovi: "V poriadku, choďte do Belasej veže v južnej štvrti. Povedzte žene, čo má službu, že chcete, aby vám rezervovala Striebornú Vílu. Pochádza z Fu-lingu, je skvelá pod pupkom i nad pupkom a veľmi prívetivá. Vie aj pekne spievať, lebo sa učí u slečny Lingovej, ktorá tu kedysi bola slávnou kurtizánou. Ale vy sa tuším nebudete zaujímať o hudbu. Choďte do Belasej veže okolo polnoci; teraz je ešte privčas, bude niekde vonku na večeri. Potom to môžete skúsiť s tým rozhovorom. Potrebujete aj na to našu radu?"
"Zatiaľ nie! V každom prípade vám ďakujem za tip. Zdá sa, že vy dvaja o ženy veľmi nestojíte."
"Nestojíme," povedal Rak. "Či pekár jedáva pečivo, ktoré napiekol?"
"Nuž, pravdepodobne nie každý deň," pripustil Ma Žung. "Ale kedy-tedy doň hádam zahryzne, aby sa presvedčil, či mu zásoby neobschli. Povedal by som, že bez sukní by bol život smutný."
"Ešte sú tu aj dyne," poznamenal vážne Krab.
"Dyne?" zvolal Ma Žung.
Krab zamyslene prikývol. Vybral si z goliera špáradlo a začal sa špárať v zuboch.
"Pestujeme ich," vysvetlil Rak. "Spolu s Krabom máme malý dom na brehu rieky na západnej strane ostrova. Patrí nám aj pekný kúsok pôdy; tam pestujeme dyne. Na úsvite sa vraciame z práce, pozalievame dyne a ideme spať. Neskoro popoludní vstávame, plejeme a znova zalievame; potom odchádzame sem."
"Každý podľa svojej chuti! Ale pripadá mi to trocha monotónne."
"Mýlite sa," odvetil Krab vážne. "Mali by ste ich pozorovať, ako rastú. Nenájdu sa dve rovnaké. Nikdy."
"Porozprávaj mu, ako sme pred desiatimi dňami zalievali dyne," ozval sa nedbanlivo Rak. "V to ráno, keď sme našli na listoch húsenice."
Krab prikývol. Preskúmal špáradlo a vyhlásil:
"Vtedy ráno sme uvideli pristávať akademikov čln, tak je to. Nábrežie je totiž presne oproti nášmu záhonu s dyňami. Starožitník Wen sa tam dlho zhováral s akademikom. Ukradomky, za stromami. Nuž, akademikov otec kedysi veľa kupoval od Wena, takže syn ho poznal. Ale nemyslím, že sa zhovárali o starožitnostiach; aspoň to tak nevyzeralo. Viete, my nikdy neprestávame pozorovať. Ešte aj vo voľnom čase, ba ešte aj vtedy, keď naše dyne ohrozujú húsenice."
"Sme verní služobníci pána Fenga," dodal Rak. "Už desať rokov jeme jeho ryžu."
Krab odhodil špáradlo a vstal.

"Teraz si pán Ma chce zahrať," povedal. "A tak sme zasa tam, kde sme začali. Koľko si môžete dovoliť minúť, pán Ma?"

5

Ma Žung si zahral niekoľko partií s tromi rozvážnymi obchodníkmi s ryžou. Ušli sa mu celkom dobré karty, lenže hra ho netešila, keď pri nej nemohol korenisto vykríkať a bodro kliať. Spočiatku vyhrával, potom zasa prehrával. Keď sa mu zdalo, že nadišla vhodná chvíľa na odchod, vstal od stola, rozlúčil sa s Krabom a Rakom a lenivým krokom sa pobral späť do Žeriavieho hájika.
Správca mu oznámil, že večera pána Fenga sa chýli ku koncu; dvaja z hostí a kurtizány už odišli. Ponúkol ho, aby si sadol na lavičku pri recepčnom stolíku a vypil si šálku čaju.
Zanedlho Ma Žung uvidel sudcu Ti schádzať dolu širokým schodišťom v sprievode Feng Taja a Tao Pan-teho. Na ceste k nosidlám sudca povedal Fengovi:
"Zajtra ráno prídem hneď po raňajkách do vášho úradu a vykonám formálne súdne vyšetrovanie. Dozrite, aby mi pripravili všetky písomnosti vrátane protokolu o akademikovej samovražde. Želám si, aby sa dostavil aj tunajší ohliadač mŕtvol."
Ma Žung pomohol sudcovi nastúpiť do nosidiel.
Kým ich odnášali, sudca porozprával svojmu pobočníkovi, čo sa dozvedel o samovražde. Diskrétne vypustil pasáž o ľúbostných výčinoch sudcu Lua; obmedzil sa na poznámku, že jeho kolega mal pravdu, keď nazval túto samovraždu bežným prípadom.
"Fengovi ľudia na to majú iný názor, pane," povedal Ma Žung triezvo. Podrobne mu vyrozprával, čo mu povedali Krab a Rak. Keď skončil, sudca netrpezlivo vyhlásil:
"Tvoji priatelia sa mýlia. Či som nepovedal, že dvere boli zamknuté znútra? A to zamrežované okno si sám videl. Nik sa nemohol dostať dnu."
"Ale nie je to zaujímavá zhoda okolností, že v tej istej miestnosti spáchal pred tridsiatimi rokmi samovraždu Taov otec a že tam vtedy tiež zazreli starého staružitníka?"
"Tvoji dvaja vodomilní priatelia sa dali strhnúť odporom k We-novi, súperovi ich pána Fenga. Očividne chceli staružitníkovi trochu podkúriť. Dnes večer som sa s ním stretol, naozaj je to bezočivý starec. Nečudoval by som sa, keby intrigoval proti Fengovi a usiloval sa dostať na jeho miesto správcu ostrova. Lenže vražda je čosi celkom iné! A prečo by mal Wen vraždiť akademika čiže človeka, ktorého chcel získať, aby mu pomohol vypudiť Fenga? Nie, priateľ môj, tvoji informátori si protirečia. Nedaj sa zapliesť do tohto miestneho hašterenia." Na chvíľu sa odmlčal a zamyslene si poťahoval fúzy. Napokon uzavrel: "Čo ti Fengovi ľudia povedali o akademikovom pobyte, iba dokresľuje celkový obraz. Stretol som sa so ženou, kvôli ktorej sa zabil. Stretnúť sa s ňou dva razy je neblahá náhoda!"
Keď v krátkosti zrekapituloval rozhovor na verande Červeného pavilónu, dodal:
"Akademik bol možno nadaný a vzdelaný učenec, ale iste sa nevyznal v ženách. Hoci je Kráľovná kvetov naozaj oslňujúca krásavica, v srdci je to bezcitná a nestála osoba. Našťastie nebola prítomná počas celej večere. Jedlá boli skvelé, to musím uznať, a zaujímavo som sa pozhováral s Tao Pan-tem a mladým básnikom Tia Jii-puom."
"To je ten nešťastník, čo prehral všetky svoje peniaze v kartách!" poznamenal Ma Žung. "A to ešte za jediný večer!"
Sudca Ti nadvihol obrvy.
"To je čudné! Feng mi povedal, že Tia sa čoskoro ožení s jeho jedinou dcérou!"
"Nuž, aj to je spôsob, ako získať naspäť stratené peniaze!" uškrnul sa Ma Žung.
Pred hostincom U večnej blaženosti vystúpili z nosidiel. Ma Žung si vzal pri stolíku sviecu, prešli nádvorím a kráčali záhradou k Červenému pavilónu.
Sudca Ti otvoril vyrezávané dvere predizby. Zrazu zostal nehybne stáť. Ukázal na lúč svetla, vychádzajúci zľava, spopod dverí Červenej komnaty, a povedal:
"To je čudné! Jasne sa pamätám, že som pred odchodom zahasil sviece." Pokročil dopredu a dodal: "A kľúč, ktorý som nechal v zámke, je preč."
Ma Žung pritisol ucho k dverám.
"Nič nepočujem! Nemám zaklopať?"
"Najprv sa pozrime cez oblok."
Rýchle prešli cez salón na verandu a po prstoch sa priblížili k zamrežovanému obloku. Ma Žung zaklial.
Na červenom pokrovci pred posteľou zbadali nahú ženu. Ležala horeznačky, s odvrátenou tvárou, ruky a nohy rozhodené.
"Je mŕtva?" spýtal sa Ma Žung šeptom.
"Hruď sa jej nedvíha." Sudca pritisol tvár na železné mreže. "Pozri, kľúč je v zámke!"
"To znamená, že je to tretia samovražda v tejto prekliatej izbe!" zvolal Ma Žung znepokojene.
"Nie som si istý, či je to samovražda," zamrmlal sudca Ti. "Myslím, že jej na hrdle vidím belasú sinku. Choď do kancelárie a povedz hostinskému, aby zohnal Feng Taja, a to hneď! Ale nespomínaj pred ním, čo sme objavili!"
Keď Ma Žung odbehol, sudca znovu nakukol dnu. Červené závesy na posteli boli odtiahnuté, presne tak, ako ich zanechal. Ale pri poduške zbadal poskladané biele rúcho. Ďalšie súčiastky odevu boli na najbližšej stoličke, takisto úhľadne poskladané. Pred čelom postele stál pár drobučkých hodvábnych črievičiek.
"Márnomyseľné chúďa!" povedal ticho. "Bola si taká istá sama sebou! A teraz je mŕtva."
Odvrátil sa od obloka a sadol si k zábradliu. Z budovy v parku k nemu doliehal spev a smiech; spoločnosť sa ešte stále bujne veselila. Iba pred niekoľkými hodinami Jesenný Mesiac stála tu pri zábradlí a pýšila sa svojím rozkošníckym

telom. Bola to márnomyseľná a požadovačná žena, a predsa ju človek nemôže posudzovať priprísne, pomyslel si. chyba nebola iba v nej. Prehnané uctievanie fyzickej krásy, kult telesnej lásky a horúčkovitá honba za zlatom, vládnuce v tomto zábavnom stredisku, by skazili hocakú ženu, lebo v nich pestujú pokrivený názor na všetky hodnoty. Kráľovná ostrovných kvetov bola koniec koncov poľutovaniahodná osoba.
Z úvah ho vyrušil príchod Feng Taja. Vyšiel na verandu sprevádzaný Ma Žungom, hostinským a dvoma zavalitými chlapmi.
"Čo sa stalo, pane?" spýtal sa Feng vzrušene.
Sudca Ti ukázal na zamrežované okno. Feng s hostinským k nemu pristúpili. Vyrazilo im dych a odskočili od obloka. Sudca vstal.
"Povedzte svojim ľuďom, aby vyrazili dvere!" rozkázal správcovi ostrova.
V predizbe sa obaja Fengovi sluhovia hodili na dvere. Keď nepovolili, Ma Žung sa pripojil k nim. Drevo okolo zámky sa roztrieštilo a dvere sa rozleteli dokorán.
"Zostaňte tam, kde ste!" rozkázal sudca Ti. Prekročil prah a odtiaľ skúmal ležiacu postavu. Na hladkom bielom tele Jesenného Mesiaca nezbadal nijaké zranenie, ani stopy po krvi. Ale musela zomrieť strašným spôsobom, lebo teraz videl, že tvár má hrozne skrivenú a lesklé oči jej vystupujú z jamôk.
Vošiel do miestnosti, čupol si k mŕtvej žene a položil jej ruku pod ľavý prsník. Telo bolo ešte teplé, srdce iste len nedávno dotĺklo. Zatlačil jej oči a potom jej začal skúmať hrdlo. Na oboch stranách mala sinky. Vyzeralo to, akoby ju niekto škrtil, ale chýbali stopy po nechtoch. Prezrel si to dokonalé telo celé. Neboli na ňom nijaké stopy násilia, iba niekoľko dlhých tenkých škrabancov na predlaktí. Vyzerali celkom čerstvé a on si bol istý, že ich tam vtedy, keď ju zazrel takrečeno nahú na verande, nemala. Prevrátil telo, ale ani na krásnom chrbte nenašiel nijaké stopy. Nakoniec jej podrobne poprezeral ruky. Dlhé, starostlivo ošetrované nechty boli nedotknuté. Pod nimi našiel iba vlásie z červeného koberca.
Vstal a pustil sa prezerať izbu. Nič nenasvedčovalo, že sa tam odohral zápas. Kývol ostatným, aby vošli dnu, a povedal Feng Taj ovi: "Je jasné, čo ju sem po našej večeri priviedlo. Podľa všetkého očakávala, že so mnou strávi noc a bude si môcť začať ľúbostný románik. Mylne sa domnievala, že ju sudca Luo vykúpi, a keď zistila, že ju podviedol, usúdila, že by som to rovnako dobre mohol urobiť ja. Kým tu na mňa čakala, čosi sa stalo. Predbežne to nazvime smrteľnou nešťastnou náhodou, pretože zatiaľ som nezistil, že by bol niekto vstúpil do tejto izby. Povedzte svojim chlapom, aby preniesli telo do vášho úradu na pitvu. Zajtra ráno na zasadaní súdu sa budem zaoberať týmto prípadom. Predvolajte aj Wen Juana, Tao Pan-teho a Tia Jii-pua."
Keď Feng odišiel, sudca Ti sa spýtal hostinského:
"Videli ste ju vy alebo niekto iný vojsť do hostinca?"
"Nie, vaša ctihodnosť. Lenže cez susedný pozemok vedie popri tejto verande skratka z jej pavilónu."
Sudca podišiel k pelasti postele a pozrel na baldachýn. Bol vyššie ako zvyčajne. Poklepal po drevenom obložení, ale neozval sa nijaký dutý zvuk. Obrátil sa k správcovi, ktorý nevedel odtrhnúť oči od bieleho tela, a oboril sa naňho:
"Nestojte tu a nevyvaľujte oči! Povedzte, je v záhlaví postele nejaký tajný otvor na pozorovanie alebo iné špeciálne zariadenie?"
"Prirodzene, že nie, pane!" Feng znovu pozrel na mŕtvu a nato zajachtal: "Najprv akademik, teraz Kráľovná kvetov... nerozumiem, čo..."
"Ani ja!" prerušil ho sudca britko. "Čo je za touto izbou?"
"Nič, vaša ctihodnosť! Totiž, chcem povedať, nie je tam nijaká ďalšia miestnosť, iba vonkajší múr a naša bočná záhrada."
"Stávali sa v tejto izbe už aj predtým čudné veci? Povedzte pravdu!"
"Nikdy, vaša excelencia!" zakvílil hostinský. "Zastávam svoje miesto vyše pätnásť rokov, bývali tu stovky hostí a nikdy som nepočul nijaké sťažnosti. Neviem, ako..."
"Doneste mi knihu hostí!"
Správca sa odporúčal. Fengovi sluhovia vošli s nosidlami. Zabalili mŕtvu do plachty a odniesli ju.
Medzičasom sudca prehľadal rukávy fialovej róby. Nenašiel v nich nič, iba zvyčajné brokátové puzdro na hrebeň a špáradlo, balíček navštíveniek Jesenného Mesiaca a dve vreckovky. Vtedy sa hostinský vrátil s hrubým zväzkom pod pazuchou. "Položte to na stôl!" prikázal mu sudca Ti.
Keď s Ma Žungom osameli, podišiel k stolu, sadol si a unavene vzdychol.
Vysoký pobočník vybral z košíka čajovú kanvicu a nalial sudcovi do šálky čaju. Ukázal na červenú šmuhu na druhej šálke a nedbanlivo poznamenal:
"Predtým, ako zomrela, vypila šálku čaju. Sama, lebo druhá šálka, ktorú som práve naplnil, bola celkom suchá."
Sudca prudko odložil plnú šálku.
"Nalej ten čaj späť do čajníka," povedal úsečné. "Povedz hostinskému, aby ti zohnal chorú mačku alebo psa a daj to zvieraťu vypiť."
Keď Ma Žung odišiel, sudca Ti si pritiahol bližšie registračnú knihu a začal v nej listovať.
Ma Žung sa vrátil skôr, ako sudca očakával. Pokrútil hlavou.
"Čaj bol v poriadku, pane."
"To je zlé! Myslel som si, že ju sem azda niekto sprevádzal a prv ako sa s ňou rozlúčil, vlial jej do čaju jed. A že sa potom zamkla a vypila ho. To bolo jediné rozumné vysvetlenie jej smrti."
Naklonil sa v kresle a bezútešné si pošklbával bradu.
"Ale čo tie sinky na jej hrdle, vaša ctihodnosť?"
"Boli iba povrchové, a na koži nezostali nijaké stopy po nechtoch, iba belasé fľaky. Mohol ich spôsobiť nejaký jed,

ktorý nepoznám, ale celkom iste sa ju nikto nepokúšal zahrdúsiť."
Ma Žung ustarostené potriasol veľkou hlavou. Znepokojene sa spýtal:
"Čo sa jej mohlo prihodiť, pane?"
"Zaujímajú ma tie dlhé tenké škrabance neznámeho pôvodu na jej rukách; presne také sa našli na rukách akademika. Ich úmrtia v tej istej miestnosti musia nejakým spôsobom spolu súvisieť. Čudné! Vôbec sa mi to nepáči, Ma Žung."
Chvíľu rozmýšľal a prihládzal si bokombriadky. Potom sa vzpriamil v kresle a dodal: "Kým si bol preč, starostlivo som preskúmal zápisy v knihe hostí. Počas uplynulých dvoch mesiacov bývalo v Červenom pavilóne dlhší či kratší čas okolo tridsať ľudí. Väčšina zápisov má na okraji uvedené ženské meno a dodatočnú sumu peňazí, poznačenú červeným atramentom. Vieš, čo to znamená?"
"To je jednoduché! Znamená to, že tu tí hostia spali s nejakou neviestkou. Suma na okraji značí poplatok, ktorý tie ženy museli odviesť správe hostinca."
"Rozumiem. Nuž, akademik tu spal prvú noc, to bolo devätnásteho, s dievčaťom, ktoré sa volalo Pivónia. Nasledujúce dve noci strávil s Nefritovým Kvetom, dvadsiateho druhého a dvadsiateho tretieho spal so ženou menom Klinček. Zomrel v noci z dvadsiateho piateho."
"Zahubila ho tá jedna premárnená noc!" povedal Ma Žung s neveselým úsmevom.
Sudca poznámku prepočul a zamyslene pokračoval:
"Zvláštne, že meno Jesenného Mesiaca sa tu neobjavuje."
"Ešte vždy je na to čas popoludní! Niektorí chlapi si nechávajú podávať čaj veľmi rafinovaným spôsobom!"
Sudca Ti zavrel knihu a chvíľu blúdil pohľadom po miestnosti. Zrazu vstal a podišiel k obloku. Keď ohmatal hrubé železné mreže a prezrel pevný drevený rám, poznamenal:
"Tento oblok je celkom v poriadku, nijaká ľudská bytosť cezeň nemohla prejsť. A akékoľvek iné triky v súvislosti s týmto oblokom môžeme vylúčiť, pretože ležala viac ako desať stôp od neho; padla dozadu tvárou k dverám, nie k obloku. Hlavu mala zľahka obrátenú naľavo, smerom k posteli." Skľúčene potriasol hlavou a uzavrel: "Teraz radšej choď a dobre si oddýchni, Ma Žung. Chcem aby si zajtra na úsvite zašiel do prístaviska. Pokús sa vyhľadať kapitána Feng Tajovej džunky, nech ti povie o tej zrážke dvoch člnov. Nenápadne sa poprezvedaj aj na stretnutie akademika so starožitníkom, ktoré sa tam podľa tvojich dvoch pestovateľov dýň odohralo. Ja znovu preskúmam tú posteľ a potom pôjdem spať. Zajtra nás čaká rušný deň."
"Hádam nebudete spať v tejto miestnosti, pane?" spýtal sa zdesene Ma Žung.
"Prirodzene, že budem!" povedal sudca namrzene. "To mi umožní overiť si, či tu naozaj čosi nie je v poriadku. Teraz choď a pohľadaj si nocľah. Dobrú noc!"
Ma Žung chvíľočku rozmýšľal, či nemá protestovať, ale keď zbadal rozhodný výraz na sudcovej tvári, uvedomil si, že by to bolo zbytočné. Uklonil sa a odišiel.
Sudca Ti osamel pred posteľou, ruky založené za chrbtom. Videl, že na tenkej hodvábnej plachte, ktorá pokrývala rohožku, sú akési záhyby. Prešiel po nich prstom a zistil, že sú zvlhnuté. Pristúpil bližšie a ovoňal podušku. Bola to tá istá pižmová vôňa, ktorú zacítil v kurtizániných vlasoch, keď vedľa neho sedela pri večeri.
Prvú fázu prípadu bolo ľahké rekonštruovať. Vošla do Červeného pavilónu z verandy, pravdepodobne po krátkom zastavení vo vlastnom pavilóne. Možno naňho chcela počkať v salóne, ale keď zistila, že v zámke dverí Červenej komnaty je kľúč, pomyslela si, že stretnutie bude oveľa pôsobivejšie, ak sa odohrá tam. Vypila si šálku čaju, potom si zobliekla šaty, poskladala ich a odložila na stoličku. Keď sa vyzliekla donaha, uložila si bielizeň na posteľ k poduške. Sadla si na okraj postele, zobula si topánky a úhľadne ich uložila na dlážku. Napokon si ľahla a čakala, kým sudca nezaklope. Musela tam nejaký čas ležať, lebo od potu na chrbte sa pod ňou dokrčila hodvábna plachta. Ti sa však nevedel dovtípiť, čo sa stalo potom. Muselo sa prihodiť čosi, čo ju prinútilo opustiť posteľ, a to celkom pokojne. Keby totiž vyskočila, poduška a plachta by boli skrkvané. Len čo zastala pred posteľou, prihodilo sa čosi strašné. Sudcu zrazu premkli zimomriavky, keď si pripomenul výraz najhlbšej hrôzy v skrivenej tvári tej ženy.
Potisol nabok podušku a odtiahol hodvábnu plachtu. Pod ňou bola iba rohožka upletená z hustého jemného tŕstia a naspodku pevné drevené dosky. Šiel k stolu a vzal si sviečku. Zistil, že keď sa postaví na posteli, dosiahne akurát na baldachýn. Poklepal po ňom bankami, ale dutý zvuk sa neozval. Znovu poklopal po zadnej stene postele a zamračil sa na drobné erotické obrázky, ktorými bola vykladaná. Potom si odtisol čiapku z čela a vytiahol vlásenku z vlasov, učesaných do uzla. Špáral ňou v ryhách medzi doskami, ale nenašiel nijakú puklinu, prezrádzajúcu tajný otvor.
S povzdychom zostúpil na dlážku. Bolo to celkom nepochopiteľné. Pohládzajúc si dlhú bradu, znovu prezrel posteľ. Zmocnil sa ho stiesnený pocit. Obaja, akademik i Kráľovná kvetov, boli poznačení tenkými dlhými škrabancami. Bola to veľmi stará budova, čo ak sa tu usídlilo nejaké podivné zviera? Spomenul si na čudné príbehy, ktoré čítal o velikánskych...
Rýchle položil sviečku späť a opatrne poriasil závesmi nad posteľou. Nato si kľakol na zem a nakukol pod posteľ. Nebolo tam nič, ani len prach či pavučiny. Napokon nadvihol okraj vysokého červeného pokrovca. Na dláždenej podlahe pod ním nebolo ani zrniečko prachu. Po akademikovej smrti očividne celú miestnosť dôkladne pozametali.
"Možno zvonku preliezlo cez zamrežovaný oblok nejaké záhadné zviera," zamrmlal. Vošiel do salóna, vzal svoj dlhý meč z pohovky, kde ho uložil Ma Žung, a vyšiel na verandu. Vnoril meč do visiacich strapcov wisterií a potom mocne potriasol záplavou lístia. Zosypali sa oblaky belasých kvetov, ale to bolo všetko.
Sudca Ti sa vrátil do Červenej komnaty. Zatvoril dvere a pritiahol k nim stôl z prostriedku izby. Potom si uvoľnil šerpu okolo pásu a vyzliekol si vrchný odev. Poskladal ho a položil na dlážku pred toaletný stolík. Rýchle sa presvedčil, či obe sviečky vydržia do rána, a odložil čiapku na stolík. Vystrel sa na dlážke, hlavu na poskladanom odeve, pravú ruku na rukoväti obnaženého meča. Mal ľahký spánok a vedel, že ho aj najslabší zvuk zobudí.

6

Ma Žung sa rozlúčil so sudcom a pobral sa do veľkej siene hostinca. Stál tu hlúčik čašníkov, ktorí šeptom rozoberali tragickú udalosť. Ma Žung schytil jedného inteligentne pôsobiaceho mladíka za lakeť a požiadal ho, aby mu ukázal vchod do kuchyne.
Chlapec ho vyviedol na ulicu, k bambusovým vrátkam v plote vľavo od hlavnej brány. Keď vošli dnu, po pravej ruke mali slepý vonkajší múr, obkolesujúci staviská hostinca, vľavo sa rozprestierala zanedbaná záhrada. Kúsok ďalej v múre sa ukázala ďalšia bránka, odkiaľ sa ozývalo štrkotanie mís a tečúca voda.
"To je vchod do našej kuchyne," povedal čašník. "Pripravujeme na polnoc večeru pre pravé krídlo."
"Poďme ďalej!" rozkázal Ma Žung.
Takmer na konci múru, obkolesujúceho hostinec, im prehradilo cestu husté nízke krovie, nad ktorým viseli strapce wisterie. Ma Žung odtisol halúzky a uvidel úzke drevené schodište, po ktorom sa vychádzalo na ľavú stranu verandy Červeného pavilónu. Pod schodami sa črtal chodníček zarastený burinou.
"Tá cestička vedie k zadnému vchodu pavilónu Kráľovnej kvetov," poznamenal čašník, pozerajúc Ma Žungovi ponad plece. "Tam prijíma svojich obľúbených obdivovateľov. Je to krásne zariadené, útulné miestečko."
Ma Žung zavrčal. S ťažkosťami sa predieral cez husté krovie, kým sa nedostal k verande, kde bolo krovie redšie. Počul, ako sudca Ti chodí po Červenej komnate. Obrátil sa k čašníkovi, ktorý mu šiel tesne v pätách, pritisol si prst na pery a rýchle prehľadal krovie. Vedel sa pohybovať v lese, a preto kráčal celkom nečujne. Keď sa presvedčil, že sa tam nik neskrýva, šiel ďalej, až kým sa nedostal na širokú cestu.
"Toto je hlavná cesta v parku," vysvetľoval mladík. "Ak sa budeme držať vpravo, vyjdeme znovu na ulicu na druhej strane nášho hostinca."
Ma Žung prikývol. Zarazene uvažoval, že do Červeného pavilónu môže zvonku hocikto nepozorovane vojsť a zasa odísť. Istý čas uvažoval o tom, že strávi noc práve tu, že sa uloží pod strom. Lenže sudca Ti má iste na noc vlastné plány a jemu prikázal, aby si našiel nocľah niekde inde. Nuž čo, veď sa presvedčil, že tu nestriehnu nijakí lotri, čo by mohli znepokojovať jeho pána.
Keď sa vrátili ku vchodu do hostinca, Ma Žung požiadal čašníka, aby mu vysvetlil, ako nájde Belasú vežu. Dozvedel sa, že leží v južnej štvrti ostrova, za reštauráciou Žeriaví hájik. Ma Žung si potisol čiapku z čela a vykročil po ulici. Hoci už minula polnoc, všetky herne a reštaurácie boli ešte vždy nádherne vysvietené a hlučný dav na uliciach ani trocha nezredol. Ma Žung prešiel popri Žeriavom hájiku a zabočil doľava.
Zrazu sa našiel v tichej bočnej uličke. Poschodové domy, ktoré ju lemovali, boli tmavé a vonku nebolo živej duše. Skúmal domové vývesky, na ktorých sa uvádzali iba triedy a čísla, a uvedomil si, že sú to spoločné domovy kurtizán a prostitútok, rozdelených do jednotlivých tried. Do týchto domov nemal nik prístup; tu dievčence jedli a spali, cvičili sa v speve a tanci.
"Belasá veža iste nebude ďaleko," zamrmlal. "Čo najbližšie pri prameni!"
Zrazu zastal. Spoza obloka naľavo, zakrytého okenicami, sa ozývali stony. Pritisol ucho na drevo. Chvíľu bolo ticho a potom sa všetko začalo odznova. Niektoré dievča tam trpí, pomyslel si Ma Žung, a zdá sa, že je celkom samo, lebo spolubývajúce sa pravdepodobne nevrátia prv ako na úsvite. Rýchle preskúmal domové dvere, označené nápisom "II. trieda, číslo 4". Boli z pevných dosák a zamknuté. Ma Žung pozrel na úzky balkónik, tiahnúci sa pozdĺž celého priečelia. Vopchal si cípy odevu za opasok, vyskočil a zachytil sa okraja balkóna. Ľahko sa vytiahol hore a švihnutím sa preniesol ponad zábradlie. Rozkopol dokorán prvé zamrežované dvere, ktoré uvidel, a vošiel do neveľkej miestnosti voňajúcej púdrom a ružom. Na toaletnom stolíku zbadal sviečku a škatuľku s ocieľkou, kremienkom a práchnom. So zapálenou sviečkou vyšiel na odpočívadlo schodišťa a rýchle zbehol úzkymi schodíkmi do tmavej predizby.
Spopod dverí naľavo prenikal pásik svetla. Stony vychádzali stade. Položil sviecu na dlážku a vošiel dnu. Ocitol sa v rozľahlej holej miestnosti, osvetlenej iba jedinou olejovou lampou. Nízku trámovú povalu podopieralo šesť mocných stĺpov, dlážku pokrývali trstinové rohože. Na stene oproti visel rad gitár, bambusových fláut, huslí a iných hudobných nástrojov. Očividne to bola učebňa. Stony sa ozývali od najvzdialenejšieho štípu neďaleko obloka. Rýchle vykročil k nemu.
Zbadal nahé dievča, spola visiace, spola stojace tvárou k stĺpu. Ruky mala priviazané nad hlavou ženskou hodvábnou šerpou. Na krásnom chrbte a bokoch sa červeneli pásy po úderoch, Pri nohách jej ležali široké nohavice a dlhá šnúra, ktorou sa podväzovali. Keď dievča začulo Ma Žunga, vykríklo, ale neobzrelo sa.
"Nie! Prosím, nie..."
"Čuš!" prikázal jej Ma Žung drsne. "Prišiel som ti pomôcť."
Vytiahol spoza pása nôž a rýchle prerezal šerpu. Dievča po márnom pokuse chytiť sa stĺpu kleslo na dlážku. Ma Žung, preklínajúc svoju nešikovnosť, si kvokol k nej. Oči mala zavreté, zrejme zamdlela.
S obdivom si ju prezeral. Rozkošná bábika! Kto jej asi ublížil? A čo urobili s jej odevom?
Zvrtol sa, a vtedy zbadal pod oblokom na kôpke ženské šatstvo. Vzal biely spodný odev, prikryl jej ním telo a znovu si sadol na dlážku. Keď jej chvíľu trel belasé zápästia, pohýbala viečkami. Otvorila ústa a chcela vykríknuť, ale on rýchle povedal:
"Upokoj sa, som súdny úradník. A kto si ty?"
Pokúsila sa posadiť, ale s bolestným výkrikom si znovu ľahla. Trasľavým hlasom odpovedala:
"Som kurtizána druhej triedy. Bývam na poschodí."
"Kto ťa zbil?"

"Ach, to nič nie je!" odvetila rýchle. "Bola to výlučne moja vina. Je to iba súkromná záležitosť."
"To sa uvidí. Hovor, odpovedz mi!"
Pozrela naňho so strachom.
"Naozaj to nič nie je," zopakovala tíško. "Dnes večer som sa spolu s Jesenným Mesiacom, našou Kráľovnou kvetov, zúčastnila na istej večeri. Bola som nešikovná a vyliala som hosťovi víno na odev. Kráľovná kvetov ma vyhrešila a poslala ma do šatne. Neskôr ta prišla aj ona a odviedla ma sem. Začala ma zauškovať, a keď som sa usilovala chrániť sa pred jej údermi, náhodou som ju poškriabala. Viete, je veľmi prchká, a to ju rozzúrilo. Prikázala mi, aby som sa vyzliekla, priviazala ma k tomuto stĺpu a zbila ma šnúrou na podväzovanie nohavíc. Nakoniec mi povedala, že sa neskôr vráti a oslobodí ma; zatiaľ vraj budem mať čas uvažovať o svojich nedostatkoch..." Dievčaťu sa roztriasli pery. Zopár ráz preglgla a potom pokračovala: "Ale... neprišla. Napokon som už nevládala stáť na nohách a ruky som si vôbec necítila. Myslela som, že na mňa hádam celkom zabudla. Tak som sa bála, že..."
Dolu tvárou jej stekali slzy. Vo svojom vzrušení začala rozprávať so silným prízvukom. Ma Žung jej utrel slzy okrajom rukáva a povedal svojím výrazným rodným nárečím:
"Už sa nemáš prečo báť, Strieborná Víla! Teraz sa o teba postará tvoj krajan!" Nevšímajúc si jej prekvapený pohľad, pokračoval: "Šťastná náhoda ma viedla okolo tohto domu, aby som začul tvoje výkriky. Lebo Jesenný Mesiac sa už nevráti. Ani teraz, ani nikdy v budúcnosti!"
Zdvihla sa na rukách a posadila sa, nedbajúc, že jej rúcho skĺzlo z poprsia. Napäto sa spýtala: ..Čo sa jej stalo?"
"Je mŕtva," odvetil Ma Žung vážne.
Dievča si zakrylo dlaňami tvár a znovu sa rozplakalo. Ma Žung zmätene potriasol hlavou. Smutne uvažoval nad tým, že v ženách sa človek nikdy nevyzná.
Strieborná Víla zdvihla hlavu. Jej hlas zaznel bezútešné:
"Naša Kráľovná kvetov je mŕtva! Bola taká krásna a múdra... Zavše nás bíjala, ale zväčša bola láskavá a plná pochopenia. Nebola celkom zdravá. Vari nečakane ochorela?"
"Nebesá vedia! Zhovárajme sa teraz trocha o mne, dobre? Som najstarší syn lodníka Ma Lianga zo severného konca našej dediny."
"Nevrav! Tak ty si syn lodníka Ma! Som druhá dcéra mäsiara Wuho. Pamätám sa, že spomínal tvojho otca; vravel, že je najlepším lodníkom na rieke. Ako si sa dostal sem na ostrov?"
"Prišiel som sem dnes večer so svojím pánom, sudcom Ti. Pôsobí v susednom okrese, v Pu-jangu, a teraz tu dočasne vykonáva funkciu súdneho prísediaceho."
"Poznám ho. Bol na večeri, o ktorej som ti hovorila. Vyzeral ako milý a pokojný človek!"
"Milý je," súhlasil Ma Žung. "Ale pokojný?... Dovoľ, aby som ti povedal, že zavše býva neuveriteľne temperamentný. Vieš čo? Odnesiem ťa hore do tvojej izby; musíme niečo urobiť s tým chrbtom."
"Nie, dnes v noci nezostanem spať v tomto dome!" zvolalo vystrašene dievča. "Odveď ma niekam inam!"
"Musela by si mi povedať kam! Prišiel som sem iba dnes večer a mal som plné ruky práce, ešte som si ani nemal kedy nájsť nocľah."
Zahryzla si do pery.
"Prečo je vždy všetko také komplikované?" spýtala sa nešťastne.
"Na to sa spýtaj môjho pána, milá moja! Ja vykonávam iba podradnejšie úlohy."
Chabo sa usmiala.
"V poriadku, odveď ma do hodvábnictva o dve ulice vyššie. Patrí vdove Wangovej z našej dediny. Prichýli ma na túto noc a teba tiež. Ale najprv mi pomôž dostať sa do umývarne."
Ma Žung jej pomohol vstať a prehodil jej bielu košieľku cez plecia. Pozbieral ostatné šatstvo, chytil ju za lakeť a odviedol do kúpeľne v zadnej časti domu.
"Ak niekto príde a bude sa na mňa pýtať, povedz, že som odišla!" zašepkala mu rýchle, prv ako zavrela dvere.
Čakal na chodbe, kým nevyšla celkom oblečená. Keď videl, s akou námahou kráča, vzal ju do náručia. Podľa jej pokynov ju niesol uličkami za domom a potom cez úzky priechod k zadným dverám malého krámika. Položil dievča na zem a zaklopal.
Strieborná Víla náhlivo vysvetlila zavalitej žene, ktorá im otvorila, že u nej chce so svojím priateľom prenocovať. Žena sa na nič nespytovala a odviedla ich rovno do malej, ale čistej podkrovnej izbičky. Ma Žung ju požiadal, aby im priniesla hrniec horúceho čaju, uterák a škatuľku s masťičkou. Pomohol dievčaťu vyzliecť sa a ľahnúť si na brucho na úzke lôžko. Keď sa vdova vrátila a zbadala dievčinin chrbát, zvolala:
"Chúďatko moje! Čo sa ti stalo?"
"Ja už sa o to postarám, tetuška!" povedal Ma Žung a vytisol ju z izby.
Skúsenou rukou ponatieral Striebornej Víle rany na chrbte.
Nebolo ich až tak veľa; nazdával sa, že všetky stopy o niekoľko dní zmiznú. Ale keď sa dostal ku krvavým ranám na bokoch, zlostne sa zamračil. Vymyl ich čajom a naniesol na ne masť. Potom si sadol na jedinú stoličku a úsečne povedal:
"Tie rany na bokoch nemáš od šnúry, dievča moje! Som súdny úradník a vyznám sa vo svojej práci. Nepovieš mi radšej všetko?"
Pritisla si tvár na zložené ruky. Chrbát sa jej otriasal vzlykmi. Ma Žung ju prikryl šatom a potom uzavrel:
"Aké hry hrávate vy dievčatá medzi sebou, je vaša vec. Aspoň kým neprekročíte rámec zdravého rozumu. Ale ak s tebou zle zaobchádzal niekto zvonku, to už naozaj patrí pred súdny tribunál. Poďme, povedz mi, kto to bol!"
Strieborná Víla k nemu obrátila uslzenú tvár.
"Je to taká špinavá záležitosť!" zamrmlala nešťastne. "Nuž vieš, dievčence tretej a štvrtej triedy musia prijať každého

zákazníka, ktorý zaplatí cenu, ale kurtizány druhej a prvej triedy majú povolené vyberať si milencov. Patrím do druhej triedy, nemôžu ma nútiť, aby som venovala svoju priazeň niekomu, kto sa mi nepáči. Ale sú tu, prirodzene, osobitné prípady ako starožitník Wen, ten hrozný starigáň. Má tu významné postavenie, chápeš. Pokúšal sa ma niekoľkokrát dostať, ale vždy sa mi podarilo uniknúť. Dnes pri večeri musel vymámiť z Jesenného Mesiaca, že ma nechala priviazanú k stĺpu v učebni, a ten hnusák ta prišiel zanedlho po tom, ako Kráľovná kvetov odišla. Povedal, že ma neodviaže prv, kým neurobím najrozličnejšie odporné veci, a keď som odmietla, zvesil zo steny jednu z dlhých bambusových fláut a začal ma ňou biť. Keď ma Jesenný Mesiac bila šnúrou, dalo sa to zniesť; väčšmi bolelo to poníženie. Lenže ten špinavec mi chcel naozaj ublížiť; prestal iba vtedy, keď som z plného hrdla kričala, prosila o zľutovanie a sľúbila, že urobím všetko, čo bude chcieť. Povedal, že sa po mňa neskôr vráti; preto som nechcela zostať v tom dome. Prosím, nepovedz to nikomu, Wen ma môže úplne zničiť, chápeš?"
"Ten podliak!" zavrčal Ma Žung. "Neboj sa, ja ho dostanem, a teba ani nemusím spomenúť. Ten prekliaty podvodník je zapletený do akýchsi pochybných záležitostí. Začal s tým už pred tridsiatimi rokmi. Má toho veľa na rováši!"
Vdova nepriniesla nijaké šálky, preto jej pridržal pri ústach hubicu čajovej kanvice. Poďakovala sa mu a povedala:
"Rada by som ti pomohla. Stýral tu už aj iné dievčence."
"Ale o tom, čo sa tu stalo pred tridsiatimi rokmi, asi nebudeš vedieť nič, milá moja!"
"To je pravda, mám iba devätnásť. Poznám však niekoho, kto ti môže povedať pravdu o tých časoch. Je to chudobná starena slečna Lingová. Beriem u nej hodiny spevu. Je slepá a má ťažko choré pľúca, ale pamäť má výbornú. Žije v chatrči na západnej strane ostrova, oproti prístavisku..."
"Nie je to blízko Krabovho políčka s dyňami?"
"Áno! Ako je možné, že to vieš?"
"My súdni úradníci vieme viac, ako by si si myslela!" odvetil Ma Žung samoľúbo.
"Krab a Rak sú dobrí chlapíci, raz mi pomohli zbaviť sa toho hrozného starožitníka. A Rak je nebezpečný bojovník."
"Chcela si povedať Krab."
"Nie, Rak. Vraví sa, že na Raka by sa neodvážilo zaútočiť ani šesť silných chlapov."
Ma Žung hodil plecom. Nemá zmyslu prieť sa so ženou na túto tému. Pokračovala:
"Vlastne to bol Krab, ktorý ma predstavil slečne Lingovej; zavše jej nosí lieky proti kašlu. Úbožiačka je strašne znetvorená kiahňami, ale má nádherný hlas. Vraj tu pred tridsiatimi rokmi bola slávnou a veľmi obľúbenou kurtizánou prvej triedy. Nie je to smutné, že taká škaredá starena bola kedysi veľkou kurtizánou? Človeka to núti rozmýšľať o tom, že jedného dňa on sám..."
Hlas sa jej zlomil. Ma Žung začal rozprávať o ich rodnej dedine, aby ju rozveselil. Vyšlo najavo, že sa raz stretol s jej otcom v jeho krámiku na trhovisku. Povedala, že otec sa neskôr zadĺžil, a preto musel predať svoje dve dcéry kupliarovi.
Vdova Wangová sa vrátila s čerstvo uvareným čajom, tanierom sušených dyňových semiačok a kandizovaným ovocím. Rozpriadli živý rozhovor o ľuďoch, ktorých poznali. Keď sa vdova pustila do dlhého rozprávania o svojom manželovi, Ma Žung si zrazu všimol, že Strieborná Víla zaspala.
"Pre dnešok by to stačilo, tetuška!" povedal vdove. "Zajtra ráno pred svitaním musím stadeto odísť. Nerobte si starosti s raňajkami, kúpim si zopár pirohov v pouličnom stánku. Dievčaťu povedzte, že sa tu skúsim zastaviť okolo poludnia."
Keď vdova zišla dolu, Ma Žung si uvoľnil opasok, zobul si čižmy a vystrel sa na dlážke pred posteľou s rukami založenými pod hlavou. Zvykol si spávať na nezvyčajných miestach a čoskoro hlasno chrápal.

7

V Červenom pavilóne sudca Ti zistil, že na dlážke sa dá dosť ťažko zaspať. Červený pokrovec bol úbohou náhradkou za hustú pružnú trstinovú rohožku, na ktorú bol zvyknutý. Trvalo dlho, kým zadriemal.
Nespal dobre. Mal čudné sny, vyvolané tiesnivými myšlienkami o Červenej komnate, ktoré mu prebehli mysľou tesne predtým, ako si ľahol. Blúdil v hlbokom tmavom lese a zúrivo sa pokúšal nájsť chodníček cez tŕnistý podrast. Zrazu mu padlo za krk čosi chladné a šteklivé. Ohnal sa po tej zvíjajúcej sa veci a so zakliatím ju odhodil. Bola to velikánska stonožka. Živočích ho iste pohrýzol, lebo zrazu pocítil závrat a všetko okolo neho sčernelo. Keď sa prebral, zistil, že leží na posteli v Červenej komnate a lapá dych. Nad ním sa črtal akýsi beztvarý temný tieň, neľútostne sa naň tisol a obklopoval ho odporným hnilobným zápachom. Čierne chápadlo sa načahovalo za jeho hrdlom; pomaly, ale cieľavedome ako slepé zviera, ktoré vie, že mu korisť neunikne. Keď sa už-už mal zadusiť, strhol sa zo sna, spotený do nitky.
Vydýchol si od úľavy, keď si uvedomil, že to bola iba nočná mora. Chcel si sadnúť a utrieť si tvár, po ktorej mu stekali potôčiky znoja, keď zrazu spozornel. V miestnosti bol naozaj zápach, od ktorého sa mu dvíhal žalúdok, a sviečky už nehoreli. Súčasne zbadal kútikom oka mihnúť sa popri zamrežovanom okne, slabo ožiarenom svetlom z parku, tmavý tieň.
Na kratučký okamih si pomyslel, že sa mu opäť sníva, no vzápätí si uvedomil, že je celkom pri zmysloch. Stisol mocnejšie rukoväť meča. Ležal dokonale nehybne a sústredene pozeral na oblok a čierne tiene okolo neho. Napínal sluch. Zrazu sa spoza postele ozval tichučký škrabot, po ktorom nasledoval plieskavý zvuk spod povaly nad jeho hlavou. Súčasne zavŕzgala dlážka na verande.
Sudca nečujne vstal a zostal prikrčený s pripraveným mečom.
Keď všetko stíchlo, vyskočil a pritisol sa chrbtom k múru oproti posteli. Rýchlym pohľadom okolo seba sa presvedčil, že izba je prázdna. Stôl ešte vždy stál pri dverách, kde ho postavil. Tromi dlhými krokmi sa preniesol k zamrežovanému

obloku. Veranda bola prázdna, len strapce wisterií sa hojdali vo vánku, čo sa práve zdvihol.
Sudca vtiahol nosom ovzdušie a všimol si, že ešte vždy cítiť ten prenikavý zápach. Ale teraz si pomyslel, že ho mohol vyvolať dym z oboch sviečok zahasených prievanom.
Otvoril škatuľku s ocieľkou, kremienkom a práchnom, znovu zažal sviece a jednu z nich priniesol k posteli. Nevidel tam nič nezvyčajné. Keď kopol do jedného zo stĺpikov, zazdalo sa mu, že znovu počuje slabý šramot. Mohla to byť myš. Nadvihol sviecu a preskúmal hrubé brvná povaly. Plieskavý zvuk mohol pochádzať od netopiera, ktorý tam visel a potom vyletel cez zamrežované okno. Ibaže tmavý tieň, ktorý zazrel, bol oveľa väčší od akéhokoľvek netopiera. Smutne potriasol hlavou, odtisol stôl odo dverí a prešiel cez predsieň do salóna.
Dvere vedúce na verandu boli dokorán, tak ako ich náročky nechal, aby dnu prúdil chladný nočný vzduch. Vyšiel na verandu a skúšal nohou dlážku. Doska pred zamrežovaným oblokom vŕzgala: bol to presne ten istý zvuk, aký počul predtým.
Podišiel k zábradliu a rozhliadol sa po opustenom parku. Girlandami farebných lampiónov pohupoval chladivý vánok. Iste bolo už dávno po polnoci, z reštaurácie v parku sa neozývali nijaké zvuky, ale za niektorými oblokmi na prvom poschodí sa ešte svietilo. Pomyslel si, že zhasnuté sviečky, zápach, tmavý tieň, šramot i plieskavý zvuk sa dajú vysvetliť dokonale nevinne. Ale vŕzgajúca doska dokazovala, že ktosi - človek alebo zviera - prešiel popri zamrežovanom obloku.
Sudca si pritiahol bližšie k telu tenkú bielizeň a vrátil sa dnu. Vystrel sa na pohovke v salóne. Teraz, keď sa prihlásila únava, rýchle upadol do bezsenného spánku.
Keď sa zobudil, izbu napínalo pochmúrne svetlo úsvitu. Okolo stolíka sa motkal čašník a pripravoval horúci čaj. Sudca Ti mu povedal, aby mu rannú ryžu naservírovali vonku na verande. Ešte vždy pretrvával nočný chlad, no len čo slnko vystúpi na oblohu, bude zasa horúco.
Sudca si vzal čistý spodný odev a vybral sa do kúpeľa. O tejto včasnej hodine mal bazén sám pre seba a dlho si v ňom poležal. Keď sa vrátil do Červeného pavilónu, našiel na stolíku na verande misku ryže a tanier so solenou zeleninou. Práve bral do ruky paličky, keď sa na pravom konci verandy rozhrnuli strapce wisterie, zjavil sa Ma Žung a zaželal sudcovi dobré ráno. "Odkiaľ ideš?" spýtal sa Ti prekvapene. "Včera večer som si to tu trocha poobzeral, pane. Zistil som, že na verandu vedie odbočka z hlavnej cesty parku. Vľavo vedie ďalší chodníček rovno do pavilónu Kráľovnej kvetov. Takže keď včera tvrdila, že cez túto verandu si skracuje cestu domov, vravela pravdu. To tiež vysvetľuje, ako sa sem dostala a ako vošla do Červeného pavilónu bez toho, aby o tom v hostinci vedeli. Spala vaša ctihodnosť dobre?"
Sudca žujúc kúsok solenej kapusty usúdil, že bude lepšie, ak Ma Žungovi nepovie, čo videl a počul v noci, ani o svojich pochybnostiach. Vedel, že prízračné úkazy sú jedinou vecou, ktorej sa jeho oddaný pobočník naozaj bojí. A tak odvetil: "celkom dobre, ďakujem. Pochodil si v prístavisku?" "Pochodil i nepochodil! Prišiel som ta na úsvite; rybári sa už chystali vyplávať. Fengova džunka bola vytiahnutá na brehu. Lodníci práve začínali natierať opravený trup. Kapitán je prívetivý človek, povodil ma po lodi. Má veľa plachiet a kabíny na korme sú pohodlné ako izby v hostinci; majú aj široký balkón. Keď som sa spýtal na zrážku, kapitán očervenel a použil zopár koreniatych výrazov. Okolo polnoci do nich vraj narazil iný čln; na vine boli akademikovi lodníci. Ich kapitán sa spil do nemoty. Samotný akademik bol však celkom triezvy. Slečna Fengova vybehla na balkón v nočnom odeve v domnení, že sa loď potápa. Akademik sa jej prišiel osobne ospravedlniť, kapitán ich videl spolu stáť pred jej kabínou.
Nuž, lodníci mali celú noc čo robiť, kým obe lode oddelili, iba na úsvite mohla akademikova džunka vziať do vleku druhú loď a odviecť ju do prístaviska. Boli tam iba jedny malé nosidlá a tie si prenajala slečna Fengova pre seba a svoju slúžku. Trvalo nejaký čas, kým prišli viacmiestne nosidlá, aby odniesli Liho a jeho veselých spoločníkov do tohto hostinca. Zatiaľ sedeli v hlavnej kabíne a liečili si čemer. No akademik bol svieži ako rybička a prechádzal sa po prístavisku. Starožitníka však nik nevidel."
"Tvoji priatelia Krab a Rúk si pravdepodobne tú príhodu iba vymysleli, aby mohli na Wena povedať niečo nepekné," povedal ľahostajne sudca Ti.
"Možno. Ale o záhrade s tekvicami neklamali. Nad riekou bola ľahká hmlička, no videl som oboch, ako sa tam tmolia. Neviem, čo tam Rak vystrájal; ten krpáň tam poskakoval ako zmyslov zbavený. Mimochodom, zbadal som aj toho malomocného, pane. Stál tam a kričal na lodníka, ktorý ho nechcel odviezť proti prúdu rieky. Musím povedať, že ten úbohý žobrák klial ako ozajstný veľmož, bolo radosť ho počúvať! Nakoniec ukázal lodníkovi strieborniak, no ten človek sa rozhodol, že zostane radšej chudobný, ale zdravý. Malomocný nazlostené odišiel."
"Aspoň že ten nešťastník netrpí nedostatkom peňazí," poznamenal sudca. "Včera večer si nevzal medenáky, ktoré som mu ponúkal."
Ma Žung si pošúchal hranatú bradu a dodal:
"Keď už spomínate včerajší večer, vaša ctihodnosť, zhodou okolností som narazil na istú kurtizánu menom Strieborná Víla, ktorá povedala, že sa s vami stretla v Žeriavom hájiku." Keď sudca Ti prisvedčil, Ma Žung mu rozpovedal, ako ju objavil priviazanú k stĺpu v učebni a ako ju najprv Jesenný Mesiac a potom Wen Juan týrali.
"Jesenný Mesiac prezradila tomu odpornému starožitníkovi, že dievča mu je vydané na milosť!" vyhlásil sudca Ti nazlostené. "Videl som, že mu čosi šepká, keď sa vrátila k stolu. Tá žena mala v sebe čosi kruté." Pohladkal sa po fúzoch a dodal: "V každom prípade sme teraz rozlúštili záhadu škrabancov na rukách Kráľovnej kvetov. Dozrel si, aby to dievča strávilo noc na bezpečnom mieste?"
"Áno, pane. Odviedol som ju k istej vdove, jej dobrej známej." Z obavy, že sa sudca spýta, kde strávil noc on sám, rýchle pokračoval: "Strieborná Víla berie hodiny spevu u slečny Lingovej, bývalej kurtizány, s ktorou ju zoznámil Krab. Slečna Lingová je už stará a chorá, ale pred tridsiatimi rokmi bola známou tunajšou kráskou. Ak by vaša ctihodnosť chcela podrobnejšie preskúmať samovraždu Tao Pan-teho otca, slečna Lingová azda bude môcť poskytnúť niektoré

podrobnosti."
"Si chlapík, Ma Žung. Čo sa týka tej starej samovraždy, stala sa síce už veľmi dávno, ale práve na tomto mieste, v Červenom pavilóne. Každá informácia o tomto podivnom mieste je mi vítaná. Vieš, kde možno nájsť slečnu Lingovú?"
"Býva kdesi neďaleko Kraba. Môžem sa ho spýtať."
Sudca Ti prikývol. Povedal Ma Žungovi, aby mu pripravil zelené obradné rúcho a oznámil správcovi, aby preňho najal nosidlá, ktoré ho odnesú do Fengovho paláca.
Ma Žung odišiel do predizby, pohmkávajúc si akúsi melódiu. Keď odchádzal od vdovy, Strieborná Víla ešte spala; aj v spánku vyzerá pozoruhodne príťažlivo, pomyslel si vtedy. Dúfal, že ju napoludnie znovu uvidí. "A to som sa s ňou iba zhováral! Bude to akiste preto, že pochádza z mojej rodnej dediny!"

8

Sudca Ti a Ma Žung zostúpili z nosidiel pred skvelým chrámom na severnej strane hlavnej ulice. Sudca si všimol prepychový portál s vysokými stĺpmi z červeného mramoru už predošlého dňa, keď tade prechádzal po príchode na Rajský ostrov.
"Akému božstvu je zasvätený tento chrám?" spýtal sa vodcu nosičov.
"Bohovi bohatstva, vaša excelencia. Každý návštevník ostrova sa tu pomodlí a zapáli kadidlo, prv ako ide skúsiť šťastie pri hracom stole."
Feng Tajov palác ležal priamo oproti chrámu. Bol to rozsiahly komplex budov obkolesený vysokým, čerstvo omietnutým múrom. Feng vyšiel sudcovi v ústrety na predné nádvorie vydláždené bielym mramorom. Za nádvorím stála veľká poschodová budova s monumentálnou drevenou vyrezávanou bránou a strechami pokrytými medenými tabličkami, žiariacimi v rannom slnku.
Feng odprevadil sudcu do svojej knižnice, aby sa občerstvil, a majordóm zaviedol Ma Žunga do správcovho úradu vo východnom krídle, aby si mohol preveriť, či je všetko pripravené na zasadanie súdu.
Feng uviedol sudcu do rozľahlej, bohato zariadenej miestnosti a ponúkol ho, aby si sadol k starožitnému čajovému stolíku z vyrezávaného ebenu. Sudca uchlipkával voňavý čaj a so záujmom si prezeral police s knihami na protiľahlej stene. Boli preplnené a niektoré z kníh sa ježili papierovými záložkami. Feng, ktorý zbadal, kam sudca pozerá, povedal s hanblivým úsmevom:
"Nemôžem o sebe tvrdiť, že by som bol dajaký učenec, vaša ctihodnosť! Tie knihy som nakúpil kedysi dávno najmä preto, lebo som sa nazdával, že v knižnici by mali byť knihy. Túto miestnosť používam vlastne ako prijímaciu sieň. Môj priateľ Tao Pan-te sem však často prichádza pozrieť sa do kníh; zaujíma ho história a filozofia. A moja dcéra Nefritový Prsteň ich používa tiež. Je zbehlá v skladaní veršov a veľmi rada číta."
"Potom jej vydaj za básnika Ťia Jii-pua bude naozaj, ako sa vraví literárnym zväzkom predurčeným nebesami," poznamenal sudca Ti s úsmevom. "Počul som, že ten mladík nemá šťastie v hre, ale iste pochádza z bohatej rodiny."
"Nie. Mimochodom, prišiel takrečeno o všetko, čo mal. V tomto prípade však ide o šťastie v nešťastí! Keď ma Ťia navštívil, aby sa so mnou dohovoril o pôžičke, ktorá by mu umožnila pokračovať v ceste do sídelného mesta, náhodou ho uvidela moja dcéra a na prvý pohľad sa doňho zaľúbila. Potešilo ma to, lebo čoskoro dovŕši devätnásty rok a až doteraz odmietala všetkých uchádzačov. Pozval som Ťiu niekoľko ráz do svojho domu a zariadil som to tak, aby sa stretol aj s mojou dcérou. Nato mi Tao Pan-te povedal, že sa mu zdá, akoby Nefritový Prsteň na Ťiu veľmi zapôsobila. Tao napokon sprostredkoval ich zasnúbenie. Čo sa týka finančných otázok, pokladajú ma za bohatého človeka, pane, a šťastie mojej jedinej dcéry je to hlavné, na čom mi záleží. Ako môj zať bude Ťia žiť v hojnosti, a nielen to!" Zmĺkol, odkašlal si a váhavo sa spýtal: "Má vaša ctihodnosť už nejaký názor na zarážajúci skon Kráľovnej kvetov?"
"Nikdy sa neusilujem utvoriť si názor prv, ako sa oboznámim so všetkými okolnosťami," odvetil sudca úsečne, "Čoskoro bude známy výsledok pitvy. A chcem sa dozvedieť viac aj o človeku, ktorý spáchal samovraždu pre ňu, o akademikovi Li Lienovi. Povedzte mi, aký to bol človek?"
Feng si zamyslene pošklbkával dlhé bokombrady. "Stretol som sa s ním iba raz," odvetil pomaly, "bolo to devätnásteho, keď ma prišiel navštíviť, aby sme sa dohodli o úhrade škody spôsobenej zrážkou na rieke; naše džunky sa vtedy dostali do kolízie. Podľa mňa to bol rúči, ale pyšný chlapík, vedomý si svojej dôležitosti. Prepáčil som mu to, lebo som kedysi poznal jeho otca, doktora Li Wej-ťinga. Za mladi to bol skvelý a čestný človek! Vyzeral výborne, bol mocný ako býk, vedel vtipne konverzovať a správal sa ako uhladený sveták. Keď sa tu kedysi zastavil cestou do sídelného mesta alebo odtiaľ, všetky kurtizány za ním šaleli. Lenže on nestratil rozum! Kandidoval na úrad cenzora a uvedomoval si, že jeho povesť musí zostať nepoškvrnená. Poviem vám, že tu zanechal niekoľko zlomených sŕdc! Nuž a pred dvadsiatimi piatimi rokmi, ako vaša ctihodnosť pravdepodobne vie, sa oženil s dcérou vysokého úradníka a vymenovali ho za cisárskeho cenzora. Pred šiestimi rokmi odišiel do dôchodku a usadil sa na rodinnom majetku v horskej oblasti na sever odtiaľto. Žiaľ, ako som sa dopočul, rodina utrpela finančné straty v súvislosti s neúrodami a nešťastnými investíciami."
"S doktorom Lim som sa nikdy nestretol," povedal sudca, "ale viem, že to bol schopný úradník. Aká škoda, že ho chatrné zdravie prinútilo odísť do dôchodku! Na akú chorobu trpí?"
"To neviem, pane. Ale musí to byť dačo vážne, lebo som počul, že už vyše roka nevychádza z domu. Preto, ako som povedal včera večer vašej ctihodnosti, prišiel po nebohého akademika jeho strýko."
"Niektorí ľudia vravia," uzavrel sudca Ti, "že akademik nepatril k ľuďom, ktorí by spáchali samovraždu kvôli žene."
"Kvôli žene nie," odvetil Feng s krivým úsmevom, "ale kvôli sebe! Ako som už vašej ctihodnosti povedal, bol to nesmierne márnomyseľný človek. To, že ho Kráľovná kvetov odmietla, by sa roznieslo po celej provincii, a preto ho podľa mňa zranená pýcha prinútila, aby si vzal život."

"Možno máte pravdu," súhlasil sudca. "Mimochodom, neviete, či strýko so sebou odviezol všetky akademikove dokumenty?"
Feng sa plesol po čele.
"Teraz si spomínam!" zvolal. "Zabudol som mu dať písomnosti, ktoré sa našli na stole nebohého." Vstal a vytiahol zo zásuvky v svojom písacom stole balíček v hnedom papieri. Sudca Ti ho otvoril a zbežne si prezrel jeho obsah. Potom zdvihol hlavu a poznamenal:
"Akademik bol metodický človek. Počas tunajšieho pobytu si starostlivo zapisoval všetky výdavky vrátane poplatkov za ženy, s ktorými spal. Vidím tu mená Nefritového Kvetu, Klinčeka a Pivónie."
"Všetko sú to kurtizány druhej triedy," vysvetlil Feng.
"Ako vidím, s týmito tromi ženami si vyrovnal účty dvadsiateho piateho. Ale niet tu nijakého záznamu, že by zaplatil Jesennému Mesiacu."
"Zúčastnila sa väčšiny akademikových večierkov," povedal Feng, "ale poplatky za to sú vždy zarátané v účte reštaurácie. A čo sa týka ich... intímnejších vzťahov, v prípade kurtizány prvej triedy, akou bola Jesenný Mesiac, zákazník jej dáva dar na rozlúčku. To obmedzuje... ehm... obchodné aspekty ich vzťahu." Feng sa zatváril utrápené; očividne sa domnieval, že je pod jeho dôstojnosť rozoberať prízemné stránky vlastného podnikania. Rýchle zdvihol jeden z hárkov papiera, ktoré ležali pred sudcom, a pokračoval: "Toto sú akademikove čmáranice, dokazujúce, že svoje posledné myšlienky zasvätil Kráľovnej kvetov. Preto som ju aj predvolal. Prezradila mi vtedy, že jej ponúkol, že ju vykúpi, ale ona to odmietla."
Sudca Ti skúmal hárok papiera. Akademik sa očividne najprv pokúšal nakresliť kruh jediným ťahom štetca. Opakoval svoj pokus a potom pod to napísal tri razy dve slová: "Jesenný Mesiac". Sudca si vložil papier do rukáva, vstal a povedal:
"Teraz sa odoberieme do súdnej siene."
Správcove kancelárie zaberali celé východné krídlo budovy. Feng viedol sudcu cez pisáreň, kde sa štyria úradníci usilovne rozháňali štetcami, do rozľahlej siene s vysokým stropom. Otvorené priečelie, tvorené na červeno nalakovanými stĺpmi, poskytovalo výhľad do dobre udržiavanej kvetinovej záhrady. Stálo tu zo poltucta ľudí. Sudca spoznal Tao Pan-teho, starožitníka Wen Juana a básnika Tia Jii-pua. Ďalší traja muži mu boli neznámi.
Sudca Ti odpovedal na ich úklony a sadol si do vysokého kresla za stolom. Kyslo si premeral prepychové zariadenie súdnej siene. Stôl bol pokrytý drahým červeným brokátom vyšívaným zlatou niťou a ako písacie potreby slúžili cenné starožitnosti: krásne opracovaný kamenný kalamár, ťažidlo zo zeleného nefritu, schránka s pečatidlom zo santalového dreva a písacie štetce so slonovinovými rúčkami. Patrili skôr do kabinetu zberateľa ako pred súdny tribunál. Dlážka bola z farebných dlaždíc a zadnú stenu kryl skvostný vysoký skladací paraván pomaľovaný belasými vlnami a zlatými oblakmi. Sudca Ti zastával názor, že verejné úrady majú byť čo najjednoduchšie zariadené, aby ľudia videli, že vláda nevyhadzuje peniaze získané z daní na nepotrebný prepych. Ale na Rajskom ostrove očividne ešte aj vládne úrady museli ukazovať obrovské miestne bohatstvo.
Feng Taj a Ma Žung zastali každý pri jednom konci stola.
Zapisovateľ sa usadil za nižším stolíkom naboku a dvaja neznámi chlapi zaujali miesta po pravej a ľavej strane pred stolom. Dlhé bambusové palice, ktoré držali v rukách, prezrádzali, že sú to správcovi osobitní strážcovia.
Sudca nazrel do papierov, ktoré mu pripravili, a prehovoril:
"Ja, prísediaci súdneho tribunálu v Čchin-chua, vyhlasujem toto pojednávanie za otvorené. Začnem prípadom akademika Li Liena. Mám pred sebou koncept úmrtného listu, pripravený jeho excelenciou sudcom Luom, v ktorom sa uvádza, že akademik dňa dvadsiateho piateho tohto mesiaca spáchal samovraždu, lebo si zúfal nad neopätovanou láskou ku kurtizáne Jesenný Mesiac, tohtoročnej Kráľovnej kvetov Rajského ostrova. Zo správy o pitve, pripojenej k spomínanému dokumentu, som vyrozumel, že akademik spáchal samovraždu tak, že si prerezal dýkou pravú krčnú tepnu. Na tvári a na predlaktiach nebohého sa našli jemné škrabance. Na tele neboli nijaké poranenia, ale na oboch stranách krku sa našli opuchliny nezisteného pôvodu." Sudca zdvihol hlavu a povedal: "Nech vojde ohliadač mŕtvol. Chcem, aby ma podrobne oboznámil s týmito opuchlinami."
K stolu podišiel akýsi postarší človek s končistou bradou. Kľakol si a spustil:
"Moja osoba si úctivo dovoľuje oznámiť, že je majiteľom lekárne na ostrove a popritom pôsobí ako ohliadač mŕtvol pri tomto súde. Čo sa týka opuchlín nájdených na akademikovom tele, osmeľujem sa vyhlásiť, že boli nájdené na oboch stranách krku pod ušami. Boli veľké asi ako slivka. Farba pokožky zostala nezmenená, a pretože sa nenašli nijaké stopy po poranení ani po vpichu, opuchliny muselo spôsobiť nejaké vnútorné ochorenie."
"Rozumiem," povedal sudca Ti. "Až si overím niekoľko ďalších podrobností, dám túto samovraždu patrične zaregistrovať." Poklopkal kladivkom. "Po druhé, súd musí posúdiť príčinu skonu kurtizány Jesenný Mesiac, ktorá zomrela minulú noc v Červenom pavilóne. Teraz si vypočujem správu o pitve."
"Moja osoba," prehovoril znovu ohliadač, "prezrela o polnoci mŕtvolu slečny Juan Feng zvanej Jesenný Mesiac. Zistila, že smrť zapríčinilo zlyhanie srdca, pravdepodobne spôsobené požitím nadmerného množstva alkoholu."
Sudca nadvihol obrvy a úsečne vyhlásil:
"Žiadam si podrobnejšie vysvetliť toto stanovisko!"
"V posledných dvoch mesiacoch, vaša ctihodnosť, sa nebohá na mňa dva razy obrátila a sťažovala sa na závraty a búšenie srdca. Zistil som, že je vyčerpaná, predpísal jej utišujúce lieky a poradil jej, aby oddychovala a vyvarovala sa dráždidiel. Podal som o tom správu aj správe cechu nevestincov. Pokiaľ som však informovaný, nebohá sa obmedzila na užívanie môjho lieku, a spôsob života nezmenila."
"Naliehal som na ňu, aby poslúchla do písmenka lekárove príkazy, vaša ctihodnosť," poznamenal Feng náhlivo. "Vždy sme nástojili, aby sa profesionálne ženy tu na ostrove v našom aj svojom vlastnom záujme pridŕžali lekárskych rád.

Lenže ona nepočúvla, a pretože bola Kráľovnou kvetov..."
Sudca Ti prikývol. "Pokračuj!" rozkázal ohliadačovi.
"Okrem siniek na hrdle a niekoľkých škrabancov na predlaktiach telo nebohej nejavilo nijaké známky násilia. Pretože ma informovali, že Kráľovná kvetov včera večer nadmieru pila, dospel som k záveru, že keď sa Jesenný Mesiac uložila k spánku, odrazu sa nemohla nadýchnuť. Vyskočila z postele a v zúfalom úsilí nabrať vzduch do pľúc si stisla oboma rukami hrdlo. Nato sa zrútila na dlážku a v predsmrtnej agónii zarývala nechty do koberca, čo dokazujú chumáče červeného vlásia, ktoré som jej našiel pod nechtami. Na základe týchto skutočností, vaša ctihodnosť, som dospel k záveru, že smrť zapríčinil náhly srdcový záchvat."
Na sudcovo znamenie úradník prečítal ohliadačovo vyhlásenie, tak ako ho zapísal. Ohliadač naň pritisol palec, sudca Ti ho prepustil a spýtal sa Fenga:
"Čo viete o kurtizáninom pôvode?"
Feng Taj vytiahol z rukáva zväzok papierov a odvetil:
"Dnes zavčas ráno som sem dal poslať z našej hlavnej kancelárie všetky jej dokumenty, pane." Pozrel na listiny a pokračoval: "Bola dcérou drobného úradníka v sídelnom meste, ktorý ju predal vinárni, lebo sa zadĺžil. Bolo to vzdelané a bystré dievča. Domnievala sa, že ak zostane vinárenskou prostitútkou, neumožní jej to plne rozvinúť svoje schopnosti, a preto začala robiť majiteľovi všetko napriek. Nato ju majiteľ predal istému kupliarovi za dva zlaté prúty. Kupliar ju priviedol sem na ostrov, a keď ju naša nákupná komisia uvidela tancovať a počula spievať, kúpila ju za tri zlaté prúty. To bolo pred dvoma rokmi. Jesenný Mesiac okamžite začala vyhľadávať spoločnosť významných učencov a umelcov, ktorí tadeto prechádzali, a rýchle sa stala jednou z popredných kurtizán. Pred štyrmi mesiacmi, keď sa zišiel výbor pre voľbu tohtoročnej Kráľovnej kvetov, jednomyseľne jej prisúdili tento titul. Pokiaľ viem, nikdy na ňu neboli vznesené nijaké sťažnosti a nikdy sa do ničoho nezaplietla."
"Dobre," povedal sudca Ti. "Oznámte najbližším príbuzným zosnulej, aby si prišli po jej pozostatky a pochovali ju. A teraz si chcem vypočuť výpoveď starožitníka Wen Juana."
Wen sa zdesene pozrel na sudcu. Keď si kľakol pred stôl, sudca Ti rozkázal:
"Opíšte, čo ste robili a kde ste sa pohybovali po tom, ako ste odišli z večere v Žeriavom hájiku!"
"Moja osoba odišla z večierku zavčasu, vaša ctihodnosť, lebo mala schôdzku s dôležitým zákazníkom. Aby som to povedal priamo, mala sa dohodnúť kúpa cennej starožitnej maľby. Z reštaurácie som šiel rovno do svojho starožitníctva." "Kto bol ten klient a ako dlho sa u vás zdržal?" "Bol to komisár Chuang, vaša ctihodnosť, ktorý býva v druhom hostinci na tej istej ulici ako vy. Čakal som však naňho márne. Keď som ho teraz cestou sem zašiel navštíviť, trval na tom, že schôdzku sme si dohodli na dnes večer, nie na včera. Iste som ho zle rozumel, keď som sa s ním pred dvoma dňami zhováral."
"Presne tak," povedal sudca Ti. Dal znamenie úradníkovi, a ten nahlas prečítal Wenovu výpoveď. Starožitník súhlasil so zápisom a potvrdil jeho správnosť odtlačkom palca. Sudca ho prepustil a predvolal Ťia Jii-pua.
"Kandidát Ťia Ju-puo teraz vypovie, čo robil po tom, ako opustil večeru."
"Moja osoba si považuje za česť," začal Ťia, "oznámiť vašej ctihodnosti, že opustila večierok včaššie, lebo sa necítila dobre. Mal som v úmysle zájsť do kúpeľa v reštaurácii, ale omylom som vošiel do šatne kurtizán. Požiadal som čašníka, aby ma zaviedol do kúpeľa, potom som odišiel z reštaurácie a pobral sa peši do parku. Tam som sa prechádzal až asi do jednej po polnoci."
"Toto treba zapísať," poznamenal sudca Ti. Keď básnik potvrdil úradníkov zápis odtlačkom palca, sudca poklepal kladivkom a vyhlásil:
"Prípad skonu kurtizány Jesenný Mesiac zostáva neuzavretý až do ďalšieho rozhodnutia."
Nato vyhlásil zasadanie za skončené. Prv ako vstal, naklonil sa k Ma Žungovi a zašepkal:
"Choď za komisárom Chuangom. Potom utekaj do Žeriavieho hájika a do Ťiovho hostinca a over si jeho výpoveď. Vráť sa sem a podaj mi správu." Potom sa obrátil k Feng Tajovi a povedal: "Chcem sa súkromne pozhovárať s pánom Taom. Mohli by ste nás zaviesť do miestnosti, v ktorej nás nebude nik rušiť?"
"Prirodzene, pane! Odvediem vašu ctihodnosť do záhradného pavilónu. Stojí na zadnom nádvorí, blízko obydlia mojich manželiek; nik ta zvonku nechodí." Na okamih zaváhal, a nato dosť nedôverčivo pokračoval: "Ak ráčite dovoliť, pane, nerozumiem celkom, prečo sa vaša ctihodnosť rozhodla nechať oba prípady predbežne neuzavreté. Jednoduchý prípad samovraždy a smrť spôsobenú zlyhaním srdca... Myslel som, že..."
"Ach," povedal sudca Ti vyhýbavo, "to iba preto, lebo sa chcem dozvedieť čosi viac o pozadí oboch prípadov. Žiada sa mi takrečeno utvoriť si o nich celkový obraz."

9

Pavilón stál v úzadí rozsiahlej kvetinovej záhrady, spola ukrytý za vysokými krami oleandrov, vysadenými naokolo. Sudca Ti sedel v kresle pred vysokou zástenou, pomaľovanou rozkvitnutými slivkovými halúzkami. Naznačil Tao Pan-temu, aby si sadol do kresla pri okrúhlom stolíku, kde Fengov sluha položil tácňu s čajovou súpravou a tanierik kandizovaného ovocia.
Bolo tam veľmi ticho; ozýval sa iba bzukot včiel, lenivo poletujúcich medzi bielymi kvetmi oleandrov.
Tao Pan-te úctivo čakal, kým sudca nezačne sám rozhovor. Sudca Ti si zopár ráz uchlipol z čaju a potom vľúdne začal:
"Počúvam, že ste známy ako literát, pán Tao. Poskytuje vám obchodovanie s vínom a vaša domácnosť dostatok voľného času na literárnu činnosť?"
"Našťastie mám spoľahlivých a skúsených zamestnancov, vaša ctihodnosť. Celú bežnú agendu, týkajúcu sa vínnych pivníc a reštaurácií, môžem ponechať na nich. A pretože nie som ženatý, moja domácnosť je celkom jednoduchá!"

"Dovoľte mi, aby som prešiel rovno k veci, pán Tao. Chcem vám - samozrejme, prísne dôverne - niečo prezradiť: mám podozrenie, že obaja, akademik i Kráľovná kvetov, boli zavraždení."
Sudca nespúšťal z Taa zrak, no tvár obchodníka s vínom nestrácala apatickosť. Pokojne sa spýtal:
"Ako si potom vaša ctihodnosť vysvetľuje skutočnosť, že ani v jednom z oboch prípadov nik nevstúpil do miestnosti?"
"Neviem si to vysvetliť! Ale neviem si vysvetliť ani to, prečo sa akademik, ktorý päť nocí za sebou spal s rozličnými ženami, zrazu tak osudne zbláznil do Kráľovnej kvetov, že si siahol na život, keď ho odmietla! A neviem pochopiť, prečo si Kráľovná kvetov nezanechala na pokožke stopy po svojich dlhých, končistých nechtoch, keď si zovrela hrdlo. A v týchto dvoch prípadoch je ešte oveľa viac nápadných nezrovnalostí, pán Tao." Keď Tao pomaly prikývol, sudca dodal: "Doteraz som mal iba hmlisté teórie. Myslím však, že samovraždu vášho otca, ktorá sa, ako mi povedali, odohrala takisto v Červenom pavilóne a takrečeno za rovnakých okolností ako akademikova, by nám mohla poskytnúť kľúč k tejto záhade. Plne si uvedomujem, aká bolestná pre vás musí byť táto téma, ale,.." Zmlkol.
Tao Pan-te neodpovedal; bol hlboko zamyslený. Napokon akoby dospel k rozhodnutiu. Zdvihol zrak a povedal ako zvyčajne tichým hlasom:
"Môj otec nespáchal samovraždu, vaša ctihodnosť. Zavraždili ho. Toto vedomie vrhá na celý môj život temný tieň, ktorý sa rozplynie iba vtedy, ak sa mi podarí nájsť podlého vraha a priviesť ho pred spravodlivý súd."
Odmlčal sa a potom pokračoval, hľadiac rovno pred seba: "Keď sa to stalo, mal som desať rokov. A predsa si pamätám každý detail, lebo som sa k tomu v uplynulých rokoch znovu a znovu, najmenej tisíckrát vracal. Otec ma mal veľmi rád - bol som jeho jediný syn - a sám ma učil. Popoludní toho osudného dňa mi vysvetľoval dejepis. Podvečer dostal odkaz a povedal mi, že musí okamžite odísť do Červeného pavilónu v hostinci U večnej blaženosti. Keď odišiel, vzal som knihu, z ktorej mi nahlas čítal, a našiel som v nej jeho skladací vejár. Vedel som, že otec má tento vejár veľmi rád, a tak som mu ho utekal odniesť. Nikdy predtým som v tom hostinci nebol, ale správca ma poznal a poslal ma rovno do Červeného pavilónu.
Dvere boli otvorené dokorán. Vošiel som dnu a uvidel Červenú komnatu. Môj otec napoly ležal napravo v kresle pred posteľou. Kútikom oka som zazrel akéhosi človeka odetého v dlhom červenom šate, ako stojí v kúte vľavo. Ale nevšímal som si ho, len som onemený hrôzou hľadel na krv, ktorá zalievala hruď môjho otca. Rozbehol som sa k nemu a zbadal som, že je mŕtvy. Z ľavej strany krku mu trčala malá dýka. Napoly zbavený zmyslov od strachu a žiaľu som sa zvrtol, že sa spýtam toho človeka, čo sa tam stalo. Lenže jeho už nebolo. Vybehol som z komnaty, chcel som niekoho pohľadať, ale na chodbe som sa potkol a narazil hlavou do múru či do stĺpa. Keď som sa prebral, ležal som v spálni v našom horskom letnom sídle. Slúžka mi povedala, že som bol dlho chorý a že matka presťahovala celú domácnosť do tejto vily, keď na ostrove prepukla epidémia kiahní. Dodala, že môj otec tam nie je, lebo sa vybral na dlhú cestu. Vtedy som si pomyslel, že to všetko bol len zlý sen. Jeho desivé podrobnosti sa mi však nezmazateľne vryli do pamäti."
Siahol po šálke, zhlboka sa napil a potom pokračoval: "Neskôr, keď som vyrástol, mi povedali, že otec sa zamkol v Červenej komnate a spáchal samovraždu. Ale ja som okamžite pochopil, že ho zavraždili a že som videl vraha krátko po tom, ako vykonal svoj podlý čin. Keď som vybehol, zločinec ušiel, no najprv zamkol dvere na izbe. Iste vhodil kľúč dnu zamrežovaným oblokom, lebo mi povedali, že sa našiel na dlážke pri vnútornej strane dverí."
Tao vzdychol, pretrel si rukou oči a unavene dokončil: "Vtedy som začal veľmi diskrétne pátrať. Všetky pokusy sa však skončili v slepej uličke. Začalo sa to tým, že všetky úradné správy o prípade sa stratili. Vtedajší sudca v Čchin-chua, múdry a energický chlapík, zistil, že rýchle šírenie kiahňovej epidémie spôsobili najmä nevestince. Prinútil všetky ženy, aby stade odišli, a celú štvrť dal spáliť. Požiar zachytil aj úrad správcu a archívy, ktoré tam boli umiestnené, ľahli popolom. Zistil som však, že môj otec bol zaľúbený do kurtizány zvanej Zelený Nefrit, ktorú práve v tom čase vybrali za Kráľovnú kvetov. Povedali mi, že to bola pozoruhodná kráska, ale čoskoro po smrti môjho otca aj ona podľahla chorobe a o niekoľko dní zomrela. Oficiálna verzia o /otcovej smrti znela, že sa zabil, lebo ho Zelený Nefrit odmietla. Niektorí ľudia, ktorí boli pri tom, keď sudca vypočúval Zelený Nefrit krátko pred tým, ako ochorela, ma ubezpečili, že kurtizána vyhlásila, že deň pred otcovou smrťou mu oznámila, že nemôže prijať jeho ponuku na vykúpenie, lebo ľúbi iného. Na nešťastie sa jej sudca nespýtal koho. Spýtal sa iba, prečo otec odišiel spáchať samovraždu do Červenej komnaty, a ona odvetila, že to iste urobil preto, lebo sa tam s ním často stretávala.
"Dúfal som, že mi záhadu vrahovej totožnosti pomôže rozlúštiť motív. Povedali mi, že o priazeň Zeleného Nefritu sa uchádzali aj dvaja ďalší muži: Feng Taj, ktorý mal vtedy dvadsaťštyri rokov, a starožitník Wen Juan, v tom čase asi tridsaťpäťročný. Wen už bol osem rokov ženatý a nemal nijakého potomka; bolo všeobecne známe, že nie je schopný vykonávať si manželské povinnosti, a kurtizány dobre vedeli, že vyhľadával náhradu uspokojenia tak, že ponižoval ženy a ubližoval im. Dvoril Zelenému Nefritu iba preto, lebo chcel vzbudiť dojem, že je elegantný sveták. Takže zostáva Feng Taj, ktorý bol vtedy krásavec, slobodný mládenec a hlboko zaľúbený do Zeleného Nefritu. Povrávalo sa, že si ju chce vziať za prvú manželku."
Tao zmlkol a uprene hľadel nevidomými očami na kvitnúce kry. Sudca Ti sa mimovoľne obzrel k paraválu. Zdalo sa mu, že spoza neho zaznel šuchot. Napínal sluch, ale znovu nastalo ticho. Iste tam padol nejaký suchý list, pomyslel si.
Nato Tao uprel na sudcu veľké melancholické oči a uzavrel:
"Hmlisté povesti naznačovali, že môjho otca zavraždil Feng. Že milencom, ktorému Zelený Nefrit dávala prednosť, bol on, že stretol otca v Červenej komnate a že ho v prudkej roztržke zavraždil. Wen Juan nepriamo naznačoval, že pozná pravdu. Ale keď som naliehal, aby mi poskytol dôkaz, vedel povedať iba toľko, že to vie aj Zelený Nefrit, ale že podporovala verziu o samovražde, aby chránila Fenga. Dodal, že on sám videl Fenga v parku za Červeným pavilónom v čase, keď môj otec dodýchal. Takto všetky fakty ukazujú na Fenga.
Neviem opísať slovami, pane, ako hlboko ma zronil tento záver. Feng bol najlepším otcovým priateľom a po jeho smrti sa stal matkiným dôverným poradcom. Keď zomrela a ja som dospel, Feng mi pomáhal pokračovať v otcovom

podnikaní; vždy mi bol druhým otcom. Bol vari naozaj otcovým vrahom a k rodine obete sa správal tak láskavo, lebo ho trápili výčitky svedomia? Alebo boli chýry, udržované pri živote Fengovým nepriateľom Wen Juanom, iba zlomyseľnými ohováračkami? Tieto pochybnosti ma zožierajú už celé roky. Denne sa stýkam s Fengom, pane. Prirodzene, nikdy som mu nedal najavo svoje hrozné podozrenie, ale po celý čas ho pozorujem, striehnem na slovo či gesto, ktoré potvrdí, že je otcovým vrahom. Naozaj nemôžem..."
Hlas sa mu zlomil a zakryl si rukami tvár.
Sudca Ti mlčal. Zdalo sa mu, že znovu počuje za paravánom tichý šramot. Tentoraz mu to pripomínalo zašušťanie hodvábu. Napäto počúval. Keď všetko stíchlo, vážne povedal:
"Som vám povďačný, že ste mi to všetko povedali, pán Tao. Naozaj ide o veľmi nápadnú podobu s údajnou akademikovou samovraždou. Starostlivo preskúmam všetky náznaky. Momentálne sa obmedzím na preverenie niekoľkých drobností. Po prvé, prečo sudca, ktorý prípad vyšetroval, dospel k záveru, že ide o samovraždu? Vraveli ste, že to bol múdry a schopný úradník. Iste si uvedomil, rovnako ako ste si neskôr uvedomili aj vy, že hoci bola izba zamknutá, kľúč bolo možné vhodiť dnu oblokom alebo vsunúť štrbinou pod dverami."
Tao zdvihol pohľad a unavene odpovedal:
"Práve v tom čase mal sudca plné ruky práce s epidémiou kiahní. Vraví sa, že ľudia zomierali ako muchy, mŕtvoly ležali navŕšené popri cestách. Vzťah môjho otca k Zelenému Nefritu bol, ako si iste viete predstaviť, široko-ďaleko známy, a keď si sudca vypočul jej výpoveď, pomyslel si, že poskytuje jednoduché a vítané riešenie."
"Keď ste rozprávali o tom strašnom zážitku z detstva," ujal sa opäť slova Ti, "vyhlásili ste, že keď ste vstúpili do Červenej komnaty, posteľ stála po vašej pravici. Teraz však stojí pri stene vľavo. Ste si istý, že ste ju videli napravo?"
"Absolútne, pane! Tá scéna sa mi navždy vryla do pamäti. Azda neskôr presunuli nábytok."
"Zistím si to. A ešte jedno: zazreli ste iba neurčitú osobu v červenom odeve, alebo sa vám podarilo rozoznať, či to bol chlap, alebo žena?"
Tao bezútešné pokrútil hlavou.
"Nepodarilo, vaša ctihodnosť. Pamätám sa iba, že to bol dosť vysoký človek odetý do červeného šatu. Pokúšal som sa zistiť, či niekoho takého nevideli v tom čase v hostinci U večnej blaženosti alebo v jeho okolí, ale márne."
"Chlapi zriedkavo nosia červenú farbu," poznamenal sudca Ti zamyslene, "a slušné dievčence nosia červenú farbu iba raz v živote, a to vo svoj svadobný deň. Človek by preto mohol usudzovať, že treťou osobou v tej miestnosti bola nejaká kurtizána."
"To som si myslel aj ja, pane. Zo všetkých síl som sa usiloval zistiť, či Zelený Nefrit niekedy nosila červené šaty. Ale nik ju nikdy nevidel v červenom, pre svoje meno dávala prednosť zelenej."
Tao zmĺkol. Potiahol si krátke fúziky a potom pokračoval:
"Bol by som už dávno opustil tento ostrov, no viem, že nenájdem nikde pokoj dovtedy, kým sa táto záhada nerozlúšti. A potom, zdalo sa mi, že pokračujúc v podnikaní, ktoré tu založil môj otec, si plním prinajmenšom časť synovskej povinnosti. Zistil som však, že sa mi tu žije veľmi ťažko, pane, Feng je ku mne vždy taký láskavý a jeho..." Zrazu sa mu zadrhol hlas. Rýchle pozrel na sudcu a pokračoval: "Teraz pochopíte, že svojej záľube v literatúre nemôžem pripisovať nijaké zásluhy, sú to iba pokusy o únik, pane. O únik pred skutočnosťou, ktorá ma znepokojuje a desí..."
Odvrátil pohľad; očividne sa len horko-ťažko ovládal. Sudca Ti sa spýtal, aby zmenil tému:
"Nemáte predstavu o tom, kto mohol tak veľmi nenávidieť terajšiu Kráľovnú kvetov Jesenný Mesiac, že sa ju odhodlal zavraždiť?"
Tao pokrútil hlavou. Odpovedal:
"Nezúčastňujem sa na tunajšom horúčkovitom nočnom živote, pane, a s Kráľovnou kvetov som sa stretával iba pri oficiálnych príležitostiach. Pôsobila na mňa ako plytká a nestála žena, ale skoro všetky kurtizány sú také, alebo sa takými stanú v dôsledku svojho nešťastného povolania. Bola populárna a takmer večer čo večer sa zúčastňovala na hostinách. Počul som, že až dovtedy, kým ju pred niekoľkými mesiacmi nezvolili za Kráľovnú kvetov, rozdávala svoju priazeň dosť štedro. Odvtedy však spávala iba s vybranými ochrancami, významnými a bohatými ľuďmi, a tí sa jej museli vytrvale dvoriť, kým súhlasila. Pokiaľ viem, ani jeden z týchto vzťahov nenadobudol trvalejší charakter a nikdy som nepočul, že by jej niekto ponúkol, že ju vykúpi. Predpokladám, že jej ostrý jazyk zákazníkov odstrašoval. Akademik, ako sa zdá, bol prvý, čo jej ponúkol, že ju vykúpi. Ak ju niekto nenávidel, musel na to mať dôvod v minulosti. V každom prípade prv, ako prišla na ostrov."
"Chápem. Nuž, nebudem vás dlhšie zdržiavať, pán Tao. Zostanem tu už iba dovtedy, kým nedopijem čaj. Prosím, povedzte pánu Fengovi, že hneď prídem do jeho kancelárie."
Len čo sa Tao vzdialil, sudca vyskočil a nazrel za paraván. Štíhle dievča, ktoré tam stálo, nevedelo potlačiť výkrik. Bezradne sa poobzeralo okolo seba a nato sa vrhlo ku schodišťu, ktoré sa strácalo v kroví za pavilónom. Sudca Ti chytil dievča za ruku a pritiahol ho späť. Nato sa ho prísne spýtal:
"Kto ste a prečo ste tajne načúvali?"
Zahryzla si do pery a zlostne pozrela na sudcu. Mala pravidelnú inteligentnú tvár s velikánskymi výraznými očami a vysoko klenutým obočím, vlasy hladko začesané dozadu a na šiji zviazané do uzla. Jednoduchý čierny damaskový odev veľmi dobre ladil so štíhlou, pekne formovanou postavou. Jej jedinou ozdobou boli náušnice zo zeleného nefritu. Cez plecia mala prehodený dlhý červený šál. Striasla si sudcovu ruku z predlaktia a vybuchla:
"Ten odporný, nenávistný Tao! Ako sa opovažuje ohovárať môjho otca! Nenávidím ho!"
Dupla drobnou nôžkou.
"Upokojte sa, slečna Fengová!" povedal sudca Ti stroho. "Sadnite si a vypite si šálku čaju."
"Nechcem!" odsekla. "Chcem vám iba raz navždy povedať, že môj otec nemal nič do činenia so smrťou toho Tao Kuanga. Absolútne nič, počujete? Bez ohľadu na to, čo povie tá hnusná stará ropucha starožitník. A povedzte Taovi,

že ho už nikdy nechcem vidieť, nikdy! A že ľúbim Ťia Jii-pua a že sa zaňho čo najskôr vydám aj bez Taa či iného sprostredkovateľa! To je všetko!"
"Nechcete toho málo," povedal sudca mierne. "Stavím sa, že ste sa vtedy do akademika pustili pekne zostra!"
Už sa obracala na odchod, ale po jeho slovách zostala stáť ako prikovaná. Nespúšťajúc zo sudcu blčiaci pohľad, ostro sa spýtala:
"Čo tým chcete povedať?"
"Nuž," tíšil ju sudca Ti, "akademikovi lodníci spôsobili na rieke zrážku, ktorá oddialila váš návrat domov o celú noc, však? Vidím, že vás neťaží prepiata plachosť, a tak sa domnievam, že ste mu povedali od pľúc, čo si myslíte."
"Veľmi sa mýlite! Pán Li sa mi ospravedlnil ako slušne vychovaný muž a ja som prijala jeho ospravedlnenie."
Zbehla dolu predným schodišťom a zmizla medzi rozkvitnutými oleandrami.

10

Sudca Ti sedel a pomaly dopíjal šálku čaju. Postupne sa pred ním črtal čoraz zaujímavejší obraz o vzťahoch všetkých týchto ľudí. Ale nepomohlo mu to rozlúštiť ani jeden z jeho problémov. S povzdychom vstal a pobral sa späť do správcovho úradu. Tam naňho čakal Feng Taj spolu s Ma Žungom. Feng ho obradne odviedol k nosidlám. Cestou Ma Žung poznamenal:
"Ten starožitník, prirodzene, klamal, keď tvrdil na súde, že šiel z hostiny rovno domov - to už vieme. Ale musím s ľútosťou povedať, že zvyšok jeho výpovede viac-menej zodpovedá pravde. Komisár Chuang sa naozaj nazdával, že mal schôdzku s Wenom dohodnutú na dnes večer. Ale teraz, keď Wen trvá na tom, že bola dohodnutá na včerajšok, Chuang pripúšťa, že sa možno zmýlil. Toľko, pokiaľ ide o Wena. A pokiaľ ide o Ťia Jii-pua, jeho výpoveď je takrečeno mierne skreslená. Tá stará bosorka zo šatne kurtizán vôbec nemala dojem, že by tam bol Ťia vstúpil náhodou. Najprv sa totiž spýtal, či je tam Jesenný Mesiac a Strieborná Víla. Keď odvetila, že spolu odišli, zvrtol sa a hnal sa bez slova preč. Správca hostinca, v ktorom sa Ťia ubytoval - je to malý hostinec hneď vedľa - mi povedal, že náhodou zazrel Ťiu ísť okolo, keď stál na prahu, asi pol hodiny až hodinu pred polnocou. Očakával, že Ťia zabočí dnu, lenže on kráčal ďalej a vošiel do uličky naľavo od hostinca. A tá vedie k pavilónu teraz už nebohej Kráľovnej kvetov. Správca povedal, že Ťia sa vrátil domov až okolo polnoci."
"Čudné!" poznamenal sudca Ti a zopakoval stručne Ma Žun-govi, čo mu Tao Pan-te povedal o údajnej vražde svojho otca a o svojom podozrení voči Feng Tajovi. Ma Žung vzdychol: "Bude nejaký čas trvať, kým to všetko roztriedime!"
Sudca na to nič nepovedal. Zvyšok cesty strávil hlboko pohrúžený do myšlienok.
Keď zostúpili z nosidiel pred hostincom U večnej blaženosti a vchádzali do vstupnej siene, tučnučký hostinský podišiel k Ma Žungovi a rozpačito ho oslovil:
"Dvaja... ehm... páni by sa s vami radi zhovárali, pán Ma. Čakajú v kuchyni. Vraveli, že ide o solené ryby."
Ma Žung naňho chvíľu hľadel úplne nechápavo. Potom sa však zoširoka uškrnul a spýtal sa sudcu:
"Smiem odísť a vypočuť si, čo majú na srdci, pane?"
"Prirodzene. Chcem si tu u nášho hostiteľa čosi overiť. Keď budeš hotový, príď do Červeného pavilónu."
Sudca Ti sa zvrtol k hostinskému a čašník odviedol Ma Žunga do kuchyne.
Dvaja svalnatí, do pása nahí kuchári kyslo pozorovali Kraba, ktorý stál s plochou panvicou v ruke pred najväčším sporákom. Rak a štyria ďalší chlapi, umývači riadu, sa prizerali z bezpečnej vzdialenosti. Obor vyhodil velikánsku kambalu vysoko do vzduchu; vzápätí dopadla na druhý bok presne do stredu panvice.
Pozrel vypuklými očami na kuchárov a vážne povedal:
"Videli ste, ako sa to má robiť. Trhnutím zápästia. Teraz to skús ty, Rak!"
Malý hrbáč sa zlostne zamračil, vykročil vpred a vzal Krabovi panvicu. Vyhodil rybu nahor. Dopadla späť na panvicu, ale polovica jej visela ponad okraj.
"Zasa si uhol!" vyhlásil Krab vyčítavo. "Nedarí sa ti to, lebo hýbeš lakťom. Má to byť trhnutie zápästím." Keď zbadal Ma Žunga, usmernil ho kývnutím hlavy do otvorených dverí a povedal Rakovi: "Poďme, skús to znovu!" Nato vytiahol Ma Žunga von.
Keď došli do kúta zanedbanej záhrady, chripľavo zašepkal:
"Mám tu s Rakom nejakú robotu; ide o chlapíka, čo podvádzal pri hracích stoloch. Chcete sa stretnúť s tým starožitníkom, pán Ma?"
"Ani za svet! Videl som jeho odpornú papuľu dnes ráno. Vystačí mi to na dva roky!"
"Predpokladajme, že sa s ním z nejakého dôvodu predsa len chcete stretnúť," pokračoval neochvejne Krab, "že sa s ním chce stretnúť váš pán. Musí sa poponáhľať, lebo ako som počul, Wen dnes večer odchádza do sídelného mesta. Vraj nakupovať starožitnosti. Nezaručujem, že to je pravda. Berte to ako neformálne vyhlásenie."
"Vďaka za upozornenie! Teraz vám môžem bez všetkého povedať, že s tým starým capom sme ešte neskončili. Ani zďaleka nie!"
"Myslel som si to," povedal Krab sucho. "Nuž, vrátim sa späť do kuchyne. Rak potrebuje cvik ako soľ. Zbohom."
Ma Žung sa predieral krovím k verande; Červeného pavilónu. Keď uvidel, že tam sudca Ti nie je, sadol si do velikánskeho kresla, vyložil si nohy na zábradlie a spokojne privrel oči. S pôžitkom si predstavoval mnohé pôvaby Striebornej Víly.
Medzičasom sa sudca Ti vypytoval hostinského na históriu Červeného pavilónu.
Hostinský sa zarazene škriabal na hlave. "Pokiaľ viem, pane," povedal pomaly, "Červený pavilón je dnes presne v takom stave ako pred pätnástimi rokmi, keď som kúpil tento hostinec. Ale ak si vaša ctihodnosť želá niečo zmeniť, prirodzene..."

"Nie je tu niekto, kto tu bol už aj predtým?" prerušil ho sudca. "Povedzme, pred tridsiatimi rokmi?"
"Myslím, pane, že iba otec terajšieho vrátnika. Pred desiatimi rokmi ho vystriedal syn, lebo..."
"Odveďte ma k nemu," prerušil ho sudca Ti. Hostinský ho s mnohými ospravedlneniami zaviedol pomedzi hlučné obydlia služobníctva do malého dvora, kde sedel na slniečku na drevenej debne vetchý starček so strapatou bradou. Zažmurkal na blýskavé sudcovo rúcho zo zeleného brokátu a chcel vstať, ale sudca rýchle povedal:
"Zostaň sedieť, človeka v tvojom ctihodnom veku neslobodno vyrušovať. Chcem sa iba dozvedieť niečo o histórii Červeného pavilónu; zaujímam sa o staré domy, vieš? Nepamätáš sa, či posteľ v Červenom pavilóne presťahovali na opačnú stranu?"
Starký sa pomykal za riedke fúzy, pokrútil hlavou a odpovedal:
"Tú posteľ nikdy nepremiestňovali, pane. Aspoň za mňa nie. Stála pri južnej stene, naľavo od vchodu. Tam bolo jej miesto a tam aj vždy stála. Nehovorím však o posledných desiatich rokoch. Možno že vtedy nábytok premiestnili, dnes sa stále všetko mení."
"Nie, ešte vždy je tam, kde bola," ubezpečil ho sudca. "Ubytoval som sa tam."
"Pekné izby," zamrmlal starec, "najlepšie v hostinci. A wisteria iste teraz kvitne. Sám som ju zasadil, už to bude vari dvadsaťpäť rokov. V tých časoch som trocha záhradníčil. Tú wisteriu som ta preniesol z kiosku v parku, keď ho zrúcali. Škoda, bola to pekná tesárska práca. Postavili tam jednu z tých vašich moderných budov, poschodovú; čím vyššie, tým lepšie! Aj stromy tam presadili. Pokazili výhľad z verandy. Dali sa stade pozorovať západy slnka, pane! Pagoda taoistického chrámu sa krásne črtala oproti večernej oblohe. A povedal by som, že pre tie vysoké stromy je v Červenom pavilóne vlhko."
"Priamo oproti verande je husté krovie," poznamenal sudca Ti. "Aj to si zasadil ty?"
"Nie, pane! Tesne pri verande by nemalo rásť nijaké krovie! Ak sa neudržuje, priťahuje to hady a inú háveď. To zasadili strážcovia parku, hlupáci! chytil som tam dva škorpióny; strážcovia predsa majú udržiavať park v čistote! Dávam prednosť otvorenému, slnečnému miestu, pane, najmä odkedy mám tú lámku. Prišlo to z ničoho nič, vravím svojmu synovi, reku..."
"Som rád," prerušil ho sudca náhlivo, "že si na svoj vek pozoruhodne zdravý a svieži. A ako počúvam, tvoj syn sa o teba dobre stará. Nuž ďakujem ti veľmi pekne!"
Vrátil sa späť do pavilónu.
Keď vkročil na verandu, Ma Žung náhlivo vyskočil z kresla a oznámil mu, čo povedal Krab o Wenových úmysloch odcestovať.
"Prirodzene, že Wen nemôže odísť," odvetil sudca sucho. "Previnil sa falošnou výpoveďou. Zisti, kde býva; popoludni ho navštívim. No najprv choď do Ťiovho hostinca a povedz tomu mládencovi, že sa s ním chcem stretnúť. Potom si môžeš zájsť na obed. Ale o hodinu nech si späť. Máme veľa roboty."
Sudca Ti sedel blízko zábradlia. Pomaly si hladkal dlhé bokom-briadky a usiloval sa dať do súladu slová starého vrátnika a Tao Pan-teho. Z úvah ho vyrušil príchod mladého básnika.
Ťia Jii-puo vyzeral veľmi nervózne; niekoľkokrát sa pred sudcom uklonil.
"Nože si už sadnite!" povedal sudca Ti podráždene. Keď si Ťia pritiahol bambusovú stoličku, sudca si začal kyslo prezerať jeho skľúčenú tvár. Po chvíli mlčania náhle prehovoril:
"Nevyzeráte ako notorický hráč, pán Ťia. Čo vás prinútilo skúšať šťastie pri hracom stole? Najmä keď sa to, ako mi povedali, skončilo pohromou!"
Mladý básnik sa tváril rozpačito. Po krátkom váhaní odpovedal:
"Som naozaj veľký naničhodník, vaša ctihodnosť! Odhliadnuc od istého básnického nadania, nemám sa čím chváliť. Veľmi podlieham náladám, vždy sa nechám uniesť chvíľkovými pohnútkami. Len čo som vstúpil do tej prekliatej herne, ovládlo ma ovzdušie toho miesta a jednoducho som sa nemohol zastaviť! Neviem si pomôcť, pane, jednoducho som taký..."
"A napriek tomu zamýšľate zložiť štátne skúšky a získať postavenie vládneho úradníka?"
"Zapísal som sa na skúšky iba preto, lebo tak urobili dvaja moji priatelia; dal som sa strhnúť ich nadšením! Plne si uvedomujem, že sa nehodím za vládneho úradníka; mojou jedinou túžbou je pokojne si nažívať niekde vo vnútrozemí, čítať, trocha písať a..." Odmlčal sa, pozrel si na nepokojné ruky a nešťastne pokračoval: "Cítim strašné rozpaky pred pánom Fengom, pane, vkladá do mňa toľké očakávania! Bol ku mne veľmi láskavý, dokonca chce, aby som sa oženil s jeho dcérou... Ja však všetku tú láskavosť pociťujem ako... ako bremeno, pane!"
Sudca Ti si pomyslel, že tento mladík je alebo absolútne úprimný, alebo dokonalý herec. Pokojne sa spýtal:
"Prečo ste dnes ráno na súde klamali?"
Mladík očervenel a zajachtal:
"Čo... čo tým vaša ctihodnosť myslí? Ja..."
"Chcem tým povedať, že ste nevstúpili do šatne omylom. Vošli ste tam úmyselne, lebo ste hľadali Jesenný Mesiac! A potom vás videli zabočiť na chodníček, vedúci k jej pavilónu. Boli ste do nej zaľúbený? Hovorte!"
"Zaľúbený do tej pyšnej, krutej ženy? Nebesá uchovajte, pane! Nechápal som, prečo ju Strieborná Víla tak veľmi obdivuje, veď Jesenný Mesiac s ňou i s ostatnými dievčatami často zaobchádzala veľmi drsne: za najmenšie previnenie ich bila bičíkom! Dokonca sa zdalo, akoby v tom tá odpudzujúca stvora nachádzala rozkoš! Chcel som sa presvedčiť, či nepotrestá Striebornú Vílu za to, že vyliala víno na odev toho mizerného starožitníka, a preto som šiel za nimi, pane. Lenže keď som prechádzal popri pavilóne Kráľovnej kvetov, bolo v ňom tma. Šiel som preto ďalej a chvíľu som sa prechádzal po parku, aby som si schladil hlavu."
"Rozumiem. Ako vidím, slúžka mi nesie poludňajšiu ryžu. Budem sa musieť preobliecť do pohodlnejšieho odevu."
Básnik sa náhlivo zdvihol na odchod, mrmlúc ospravedlnenia.

Sudca Ti sa preobliekol do tenkého sivého šatu a sadol si k jedlu. Takmer však nevnímal jeho chuť. Myšlienkami bol celkom inde. Keď dopil čaj, vstal a začal sa prechádzať po verande. Zrazu sa mu rozžiarila tvár:
"To bude iste riešenie! A vrhá to na akademikovu smrť celkom iné svetlo!"
Ma Žung vyšiel na verandu. Sudca Ti oživené povedal:
"Sadni si! Prišiel som na to, čo sa pred tridsiatimi rokmi stalo Taovmu otcovi!"
Ma Žung si sťažka sadol. Bol unavený, ale šťastný. Striebornú Vílu našiel u vdovy Wangovej. Cítila sa už oveľa lepšie, a kým vdova pripravovala obed, podarilo sa mu vykonať s dievčaťom v podkroví oveľa viac ako iba pozhovárať sa o ich spoločnom rodisku. Vlastne bol taký zaneprázdnený, že keď konečne zišli dolu, mal čas iba na to, aby rýchle zhltol misku rezancov.
"Taovho otca naozaj zavraždili," pokračoval sudca, "a to v salóne."
Ma Žung pomaly prežúval toto vyhlásenie. Potom zaprotestoval:
"Ale Tao Pan-te tvrdí, že mŕtvolu našiel v Červenej komnate, vaša ctihodnosť!"
"Tao Pan-te sa mýli. Prišiel som na to, lebo spomínal, že posteľ stála napravo od neho, pri severnej stene. Preveril som si to a zistil som, že posteľ v Červenej komnate bola vždy tam, kde je teraz; na južnej strane, pri stene vľavo. Avšak hoci sa izby znútra nezmenili, okolie pavilónu vyzeralo pred tridsiatimi rokmi celkom ináč.
Wisteria, ktorá teraz kryje takmer celú verandu, tu ešte nebola. V parku nestála ani reštaurácia a vysoké stromy. Z verandy bol nekrytý výhľad a dali sa odtiaľto vychutnávať krásne západy slnka."
"Zdá sa, že máte pravdu," povedal Ma Žung. Strieborná Víla je naozaj rozkošná. Vie, po čom chlap túži.
"Ešte stále nič nechápeš? Chlapec tu nikdy predtým nebol, ale vedel, že sa to tu volá Červený pavilón preto, lebo spálňa je zariadená červeným nábytkom. Keď vstúpil do salóna, kúpal sa v karmínovej žiare zapadajúceho slnka. Nečudo, že si pomýlil salón s Červenou komnatou: veď očakával, že ju uvidí!"
Ma Žung pozrel ponad plece do salóna zariadeného nábytkom zo santalového dreva prírodnej farby a ťarbavo prikývol.
"Taovho otca zabili v salóne," pokračoval sudca Ti. "Tam uvidel syn jeho mŕtvolu a zazrel vraha v bielom spodnom šate - nie v červenom, ako sa mylne domnieval. Len čo chlapec vybehol von, vrah premiestnil mŕtvolu do Červenej komnaty a zamkol na nej dvere. Kľúč vhodil dnu zamrežovaným oblokom, aby vzbudil dojem, že ide samovraždu. Predpokladal, že nikto nebude venovať pozornosť tomu, čo povie vydesené chlapča." Na okamih sa odmlčal a potom dodal: "Pretože vrah bol v bielom spodnom šate, mal pódia mňa dostaveníčko s tou kurtizánou, Zeleným Nefritom, v Červenej komnate. Tao Kuang, jeho súper v láske, ich prekvapil a on zabil Taa svojou dýkou. Tao Pan-teho teória je správna; jeho otca zavraždili. To vrhá nové svetlo na akademikovu smrť, Ma Žung. Aj to bola vražda zaranžovaná ako samovražda, presne tým istým spôsobom ako pred tridsiatimi rokmi. Akademika zavraždili v salóne, kam mohol hocikto voľne a nepozorovane vstúpiť cez túto verandu. Nato jeho telo preniesli do Červenej komnaty spolu s písomnosťami a všetkým ostatným. Raz sa to už podarilo, a tak si vrah pomyslel, že môže tento trik rovnako dobre zopakovať aj teraz. A to je dôležitý kľúč k odhaleniu jeho totožnosti!"
Ma Žung pomaly prikývol.
"To znamená, že človek, ktorého hľadáme, je alebo Feng Taj, alebo Wen Juan, pane. Ale medzi oboma prípadmi je významný rozdiel. Keď našli mŕtvolu akademika, kľúč nebol na dlážke, ale v zámke! Do tejto pozície sa vhodiť nedá! Nijakým činom!"
"Ak je Feng naozaj človekom, ktorého hľadáme, vedel by som vysvetliť aj toto," odvetil sudca zamyslene. "V každom prípade som si istý jedným: ak odhalíme vraha Tao Kuanga a akademika, dozvieme sa aj to, čo sa vlastne stalo Kráľovnej kvetov." Zamračil sa a po krátkej úvahe dodal: "Áno, bude lepšie, ak sa porozprávam so Striebornou Vílou, prv ako navštívim starožitníka. Nevieš, kde by som ju našiel?"
"V ubytovni kurtizán za Žeriavím hájikom, vaša ctihodnosť. Povedala, že sa ta dnes vráti."
"Dobre. Odveď ma tam!"

11

Pretože bolo ešte len včasné popoludnie, ulica, kde stáli spoločné domovy, bola celkom rušná. Poslíčkovia a predavači vchádzali do dverí alebo z nich vychádzali a všade sa ozývali zvuky fláut, gitár a bubienkov, lebo kurtizány sa cvičili v hudbe a speve.
Ma Žung zastal pred dverami s nápisom "II. trieda, č. 4". Vysvetlil namosúrenej postaršej žene, ktorá im otvorila, že chcú v úradnej veci navštíviť kurtizánu Striebornú Vílu. Žena ich mlčky uviedla do malej čakárne a odišla po dievča. Strieborná Víla vošla a hlboko sa uklonila. Taktne ignorovala Ma Žungovo žmurknutie spoza sudcovho pleca. Sudca naznačil postaršej žene, aby ich nechala osamote, a potom láskavo oslovil dievča:
"Povedali mi, že si žiačka Kráľovnej kvetov. Učila ťa spievať a tancovať, však?" Keď dievča prikývlo, pokračoval:
"To znamená, že si ju poznala dosť dobre."
"Áno, pane! Vídala som sa s ňou skoro každý deň."
"V takom prípade mi budeš môcť osvetliť to, čo je pre mňa záhadou. Ako viem, očakávala od môjho kolegu sudcu Lua, že ju vykúpi, a bola veľmi sklamaná, keď prišla na svoj omyl. Okamžite začala hľadať iného ochrancu. To jasne dokazuje, že sa veľmi usilovala nájsť si milenca, ochotného odviesť ju stadeto a oženiť sa s ňou, však?"
"Naozaj sa veľmi usilovala, pane! Často vravievala mne aj ostatným dievčatám, že zvolenie za Kráľovnú kvetov je skvelou príležitosťou nájsť si bohatého ochrancu a zabezpečiť si isté spoločenské postavenie."
"Správne. Lenže ak je to tak, prečo odmietla ponuku takej význačnej a bohatej osobnosti, ako bol nebohý akademik Li Lien?"

"Aj ja som si nad tým lámala hlavu, pane! Zhovárala som sa o tom aj s ostatnými dievčatami; všetky sme si mysleli, že na to musela mať dajaký osobitný dôvod, ale mohli sme iba hádať aký. V ich vzťahu bolo čosi tajnostkárske, vôbec sme nevedeli, kde sa... ehm... spolu zabávajú. Pozýval ju na všetky svoje večierky, ale po večeri nikdy nevyužili niektorú z izieb, ktoré sú na tento účel zariadené v reštauráciách. A ani s ním nikdy nešla do jeho hostinca. Keď som sa dopočula, že sa akademik kvôli nej zabil..." Začervenala sa a rýchle pozrela na sudcu. "Priznám sa, že som bola zvedavá, čo tí dvaja spolu porábali, a tak som sa na to povypytovala starej slúžky, ktorá sa starala o Kráľovnú kvetov. Ale ona vravela, že akademik navštívil pavilón iba raz, v tú noc, keď spáchal samovraždu. A aj pri tej príležitosti sa iba krátko zhovárali. Prirodzene, Kráľovná kvetov mala na ostrove úplnú slobodu, takže mohla prijímať milencov na početných miestach. Včera popoludní som sa osmelila a spýtala sa priamo jej, ale ona iba odvrkla, aby som sa starala o svoje veci. Pomyslela som si, že je to dosť čudné, lebo nám vždy veľmi podrobne rozprávala o svojich intímnych zážitkoch. Pamätám sa, ako nás všetky rozosmiala, keď opisovala, ako ten bruchatý sudca Luo..."
"Stačí!" prerušil ju náhlivo sudca Ti. "Počul som, že si dobrá speváčka. Podľa môjho pobočníka sa učíš pod vedením istej slečny Lingovej, bývalej kurtizány."
"Nevedela som, že váš pobočník je taký táraj!" povedalo dievča a nahnevane pozrelo na Ma Žunga. "Ak to zavetria ostatné dievčence, aj ony si najmú slečnu Lingovú a okamžite začnú spievať rovnaké piesne ako ja!"
"Tvoje tajomstvo zachováme!" sľúbil sudca Ti s úsmevom. "Aby si rozumela, chcem sa so slečnou Lingovou iba pozhovárať o starých časoch na ostrove. Neželám si však, aby sa o tom rozhovore niekto dozvedel, preto ju nemôžem predvolať úradne. Ponechávam na teba, aby si vybrala vhodné miesto na stretnutie."
"To bude ťažké, pane," zmraštila obočie. "Zhodou okolností som ju pred chvíľou bola pozrieť. Nepustila ma však dnu, povedala cez dvere, že veľmi kašle a že mi asi týždeň nebude môcť dávať hodiny."
"Iste nie je tak veľmi chorá, aby nemohla odpovedať na pár jednoduchých otázok," namietol sudca. "Choď a daj jej vedieť, že asi o hodinu k nej znovu prídeš spolu so mnou."
Vstal a dodal: "Potom sa tu po teba zastavím."
Strieborná Víla ich obradne odviedla k dverám. Vonku sudca povedal Ma Žungovi:
"Chcem, aby bol Tao Pan-te pri tom, keď budem vypočúvať slečnu Lingovú, lebo bude môcť navrhnúť užitočné otázky. Poďme sa spýtať do tej veľkej vínnej pivnice, kde by sme ho našli!"
Mali šťastie; správca pivnice im oznámil, že Tao Pan-te je zhodou okolností práve prítomný. Bol v sklade za pivnicou, prezeral novú dodávku vína.
Taa našli skloneného nad velikánskym kameninovým krčahom zapečateným hlinou. Veľmi sa ospravedlňoval, že ich prijal v sklade, a chcel ich odviesť hore, aby ochutnali nové víno, ale sudca Ti povedal:
"Dosť sa ponáhľam, pán Tao. Chcel som vám iba povedať, že neskôr popoludní budem vypočúvať istú ženu, ktorá tu pred tridsiatimi rokmi bola známou kurtizánou. Myslel som si, že by ste boli radi pri tom."
"Isteže!" zvolal Tao. "Ako ste ju našli, pane? Po celé roky som márne hľadal takú osobu!"
"Zdá sa, že iba málokto vie o jej existencii. Teraz mám namierené inam, pán Tao. Cestou k nej sa tu po vás zastavím."
Tao Pan-te sudcovi srdečne poďakoval.
Keď sa znovu ocitli vonku, sudca Ti poznamenal:
"Zdá sa mi, že tento pán Tao sa venuje svojmu podnikaniu väčšmi, ako mi tvrdil dnes ráno!"
"Iba málokto nerád ochutná nový druh vína!" odvetil Ma Žung s úškrnom.
Wen Juanovo starožitníctvo sa nachádzalo na rušnom nároží. Zistili, že je plné väčších i menších stolíkov obložených vázami, sochami, lakovými kazetami a inými starožitnosťami všetkých druhov a veľkostí. Keď predavač vyšiel hore s veľkou červenou navštívenkou sudcu Tiho, sudca pošepol Ma Žungovi:
"Pôjdeš so mnou hore; poviem, že si zberateľom porcelánu." Umlčal dlháňove protesty: "Chcem, aby si tam bol ako svedok."
Wen Juan náhlivo zišiel dolu a privítal sudcu hlbokým úklo-nom. Začal so zvyčajnými zdvorilostnými frázami, ale pritom mu nervózne pomykávalo tenkými perami, a tak iba zmätene jachtal. Sudca Ti srdečne povedal:
"Veľa som počul o vašej krásnej zbierke, pán Wen, a tak som nemohol odolať pokušeniu zájsť sem a pozrieť sa na ňu."
Wen sa znovu obradne uklonil. Keď sa vystrel, bolo na ňom vidieť, že sa zbavil strachu, len čo sa dozvedel nevinný dôvod sudcovej návštevy. S pohŕdavým úsmevom povedal:
"Čo mám tu dolu, je nič, vaša ctihodnosť! To je iba pre nevzdelancov z vnútrozemia! Dovoľte mi, aby som vás odviedol na poschodie!"
Sieň na poschodí bola vkusne zariadená peknými starožitnosťami a na policiach, tiahnúcich sa popri stenách, bola uložená vyberaná zbierka porcelánu. Starožitník odviedol sudcu Ti a Ma Žunga do malého kabinetu vzadu a ponúkol sudcu, aby si sadol k čajovému stolíku. Ma Žung si zastal za sudcovým kreslom. Svetlo tlmené papierovými oblokmi dopadalo na pergamenové maľby na stenách, dávajúc vyniknúť ich jemným farbám, vyblednutým starobou. Bolo tam príjemne chladno, ale Wen vnútil svojmu hosťovi do daru krásny hodvábny vejár. Keď starožitník napínal sudcovu šálku voňavým jazmínovým čajom, Ti povedal:
"Ja sám sa zaujímam skôr o starožitné obrazy a rukopisy. Svojho pomocníka som priviedol so sebou, lebo sa vyzná v porceláne."
"Aká šťastná náhoda!" zvolal Wen zápalisto. Položil na stolík štvorhrannú lakovú kazetu a vybral z jej vyčalúneného vnútra štíhlu bielu kvetinovú vázu. Potom pokračoval: "Dnes ráno mi istý človek priniesol túto vázu, ale mám o nej vážne pochybnosti. Bude pán taký láskavý a prezradí mi svoj názor?"
Nešťastný pobočník sa na vázu tak zamračil, že ju Wen náhlivo vložil späť do kazety a skrúšene povedal:
"Áno, mal som podozrenie, že ide o falzifikát, ale netušil som, že je to až také zlé. Nuž, pán sa iste vyzná v porceláne!"
Keď Ma Žung, potlačiac vzdych úľavy, znovu zaujal miesto za kreslom svojho pána, sudca Ti vľúdne oslovil

starožitníka:
"Sadnite si, pán Wen. Trocha sa pozhováraме." Len čo si Wen sadol na sedačku oproti nim, sudca nedbanlivo dodal: "Nie o starožitnostiach, ale o klamstvách, ktoré ste dnes ráno narozprávali na súde."
Wenova vpadnutá tvár chorobne zbledla. "Nechápem, čo vaša ctihodnosť..." zajachtal. "Vyhlásili ste," prerušil ho sudca Ti chladne, "že ste včera večer šli zo Žeriavieho hájika rovno sem. Mysleli ste si, že vás nik nevidel, keď ste v učebni kurtizán kruto týrali bezbranné dievča. Pozorovala vás však istá slúžka a oznámila mi to."
Na Wenovej tvári sa objavili červené fľaky. Navlhčil si pery a povedal:
"Nemyslím si, že o tom treba hovoriť, vaša ctihodnosť. Tie spurné dievčence z času na čas potrebujú potrestať a..."
"Vás treba potrestať! Za pohŕdanie súdom, čo znamená päťdesiat úderov ťažkým bičom! Aj keď odrátame desať úderov z titulu vysokého veku, zvyšok ešte stále postačí, aby vás do konca života zmrzačil!"
Wen vyskočil a kľakol si pred sudcom. Dotýkajúc sa čelom dlážky, začal prosiť o zľutovanie.
"Vstaňte!" zahrmel sudca Ti. "Nebudú vás bičovať, lebo vám odseknú hlavu na popravisku! Ste zapletený do vraždy!"
"Do vraždy?" vykríkol Wen. "Nikdy, vaša ctihodnosť! To nie je možné!... do akej vraždy?"
"Vraždy akademika Li Liena, Ktosi tajne vypočul rozhovor, ktorý ste s ním mali pred desiatimi dňami, ráno v deň jeho príchodu."
Wen vyvalil na sudcu oči.
"Neďaleko prístaviska pod stromami, ty sukin syn!" zavrčal Ma Žung.
"Ale veď nikto nebol..." zajachtal Wen. Nato sa odmlčal a hlesol: "Totiž..." Zmĺkol a zúfale sa usiloval ovládnuť.
"Hovor, povedz pravdu!" vyzval ho sudca Ti. "Ale... ak náš rozhovor vypočuli," zakvílil Wen, "tak potom musíte vedieť, že som sa zo všetkých síl usiloval priviesť akademika k rozumu! Vravel som mu, že je úplné šialenstvo pokúšať sa dostať Fengovu dcéru, že Feng sa mu strašne pomstí a že..."
"Rozpovedz všetko!" prerušil ho sudca. "Ako to viedlo k vražde!"
"Ten podliak Feng ma musel ohovoriť! Nemám nič spoločné s akademikovou smrťou! Musel to urobiť Feng sám, on sám!" Zhlboka sa nadýchol a už oveľa pokojnejšie pokračoval: "Poviem vám presne, čo sa stalo, pane. Na úsvite prišiel sem, do môjho obchodu, akademikov sluha. Práve som vstal. Povedal, že Li, ktorého som čakal v predchádzajúci večer, sa zdržal pre zrážku s iným člnom a teraz na mňa čaká v prístavisku. Poznal som jeho otca, doktora Liho, cenzora, a očakával som, že so synom uzavriem dobrý obchod. Myslel som, že azda..."
"Drž sa toho, čo sa skutočne stalo!" prikázal sudca Ti. "Lenže Li nechcel kupovať nijaké starožitnosti. Povedal mi, že chce, aby som mu zariadil tajnú schôdzku s Nefritovým Prsteňom, Feng Tajovou dcérou. Stretol sa s ňou, keď sa ich člny zrazili. Pokúšal sa ju presvedčiť, aby s ním strávila noc v jeho kabíne, ale ona odmietla. A to zranilo pýchu toho hlupáka; bol rozhodnutý, že ju prinúti, aby sa podrobila jeho želaniu. Pokúšal som sa mu vysvetliť, že to je absolútne nemožné, že je to počestné dievča a jej otec je boháč, ktorý nielenže tu má veľký vplyv, ale aj..."
"To všetko viem. Povedz mi, ako ťa tvoja nenávisť k Feng Tajovi prinútila zmeniť úmysly!"
Videl, ako Wenovi myklo vychudnutou tvárou. Dovtípil sa správne. Starožitník si zotrel pot z čela a skľúčene pokračoval:
"Bolo to pre mňa prisilné pokušenie, vaša ctihodnosť! Urobil som hroznú chybu. Ale Feng so mnou zaobchádzal ako... ako s menejcenným; aj v obchode, aj v súkromí. Pomyslel som si, ja hlupák, že toto je príležitosť, ako ho pokoriť, ako mu prostredníctvom jeho dcéry uštedriť tvrdý úder. A ak by sa plán nepodaril, všetka hanba by zostala na akademikovi. Preto som Limu povedal, že viem, ako prinútiť dievča, aby k nemu prišlo a obdarilo ho svojou priazňou. Aby zašiel popoludní ku mne, že sa o tom pozhováraме podrobnejšie."
Starožitník blysol pohľadom po bezvýraznej sudcovej tvári a pokračoval:
"Li prišiel. Povedal som mu, že tu svojho času istý významný občan spáchal samovraždu, lebo ho odmietla kurtizána, ktorú miloval. Bolo všeobecne známe, že Feng Taj bol nebohému súperom v láske, a povrávalo sa, že ho zavraždil Feng. Na tých chýroch musí byť čosi pravdy, vaša ctihodnosť! Prisahám, že v tú noc, keď Tao Kuang zomrel, videl som Fenga zakrádať sa poza hostinec, kde sa to stalo! Som presvedčený, že ho naozaj zavraždil Feng a zariadil veci tak, aby to vyzeralo ako samovražda." Odkašlal si a pokračoval: "Povedal som Limu, že slečna Fengová vie o povestiach, ktoré kolujú o jej otcovi. Keby jej poslal odkaz, že vlastní neodškriepiteľný dôkaz o otcovej vine, určite by k nemu išla, lebo má svojho otca veľmi rada. A on si s ňou bude môcť urobiť, čo bude chcieť, lebo sa nikdy neopováži obviniť ho. To 'je všetko, prisahám, vaša ctihodnosť! Neviem, či jej akademik naozaj poslal taký odkaz, a ak to urobil, či ho dievča skutočne tajne navštívilo. Viem iba toľko, že v noci, keď zomrel Li, videl som Fenga v parku priamo za Červeným pavilónom. Ale čo sa tam stalo, neviem. Prosím vás, verte mi, vaša ctihodnosť!" Znovu padol na kolená a udieral čelom o dlážku. "Overím si každučké tvoje slovo," povedal sudca Ti. "Dúfam, že si kvôli sebe samému hovoril pravdu. Teraz napíš podrobné vyhlásenie o tom, ako si pred súdom úmyselne klamal, ako ti Jesenný mesiac pošepla, že Striebornú Vilu nájdeš priviazanú k stĺpu v učebni nahú a vydanú každému na milosť a nemilosť, ako si ta šiel, a keď dievča odmietlo vyplniť tvoje odporné žiadosti, surovo si ho bil po bedrách bambusovou flautou. Vstaň a urob, čo som ti prikázal!"
Wen náhlivo vstal. Trasúcou sa rukou vzal hárok papiera zo zásuvky a rozprestrel ho na stole. Ale keď si navlhčil štetec, zdalo sa, že nevie, kde začať.
"Budem ti diktovať!" vyštekol sudca. "Píš! Ja dolupodpísaný týmto vyhlasujem, že v noci z dvadsiateho ôsmeho dňa siedmeho mesiaca..."
Keď starožitník skončil, sudca mu povedal, aby k listine pripojil svoju pečať a potvrdil ju odtlačkom palca. Potom ju potisol k Ma Žungovi, ktorý na ňu pridal odtlačok palca ako svedok.
Sudca Ti vstal, uložil si dokument do rukáva a úsečne povedal:
"Tvoja cesta do sídelného mesta sa odkladá. Až do ďalšieho oznámenia si v domácom väzení."

Nato zišiel dolu schodmi, nasledovaný Ma Žungom.

12

Keď kráčali po ulici, sudca Ti povedal:
"Pripúšťam, že som Krabovi a tomu tvojmu druhému priateľovi krivdil. Poskytli nám cennú informáciu."
"Áno, sú to správni chlapi. Musím to povedať, aj keď polovicu času neviem, o čom rozprávajú - najmä ten Krab! A čo sa týka Wena, pane, uverili ste tomu, čo nám ten podliak práve nahovoril?"
"Sčasti. Prekvapili sme ho a predpokladám, že čo povedal o akademikovi, ako sa chcel zmocniť slečny Fengovej a o tom podlom pláne, čo mu Wen navrhol, bude pravda. Zodpovedá to akademikovej pyšnej a panovačnej povahe a takisto Wenovmu zbabelému, odpornému charakteru. To súčasne vysvetľuje, prečo sa Feng tak horlivo usiluje vydať dcéru za Ťia Ju-pua. Mladý básnik je úplne závislý na Fengovi; nikdy sa neopováži vrátiť nevestu otcovi, keď zistí, že už nie je panna."
"Tak vy ste presvedčený, že ju Li naozaj znásilnil, pane?"
"Prirodzene. Veď preto ho Feng zabil. Nastrojil to tak, aby sa zdalo, že akademik spáchal samovraždu; presne tak ako pred tridsiatimi rokmi, keď zahladil stopy po vražde Tao Kuanga." Pri pohľade na Ma Žungov pochybovačný výraz rýchle dodal: "Musel to byť Feng, Ma Žung! Mal motív aj príležitosť. Teraz už plne súhlasím s tvojimi dvoma priateľmi, Krabom a Rakom; akademik nebol typ, ktorý sa zabíja pre neopätovanú lásku. Feng ho musel zavraždiť. Okrem príležitosti a dostatočne silného motívu mal poruke aj spôsob, ktorý sa pred tridsiatimi rokmi ukázal ľahký ako hračka. Ľutujem, že tu niet nijakej inej možnosti, lebo Feng na mňa urobil veľmi dobrý dojem. Ale ak je vrahom, budem proti nemu musieť zasiahnuť."
"Možno nám Feng pomôže objasniť aj smrť Jesenného Mesiaca, pane."
"Naozaj by som tomu bol rád! Naše zistenia o vražde Tao Kuanga a akademika nás nepriviedli ani o krôčik bližšie k rozriešeniu záhady úmrtia Kráľovnej kvetov. Som presvedčený, že sa tu niekde skrýva spojujúce ohnivko, ale nemám ani potuchy, kde ho hľadať."
"Pred chvíľou ste, pane, povedali, že veríte tomu, čo ten starý cap povedal o Lim a Nefritovom Prsteni. A čo to ostatné?"
"Keď nám Wen rozprával o tom, čo poradil akademikovi, zbadal som, že sa už spamätáva. Bojím sa, že si vtedy uvedomil, že mu iba naháňam strach. Už nemohol odvolať svoju výpoveď, ale v tej chvíli sa rozhodol, že zostane len pri tom, čo už povedal. Mám pocit, že s akademikom hovoril aj o iných veciach, ale nazdáva sa, že bude lepšie o nich pomlčať. Nuž, keď nastane pravá chvíľa, prídeme aj na to. Ešte som s ním neskončil!"
Ma Žung prikývol. Ďalej kráčali mlčky.
Tao Pan-te na nich čakal pred vínnou pivnicou. Všetci traja vošli do spoločného domova kurtizán, kde bývala Strieborná Víla.
Dvere im otvorila ona sama. Tlmene povedala:
"Slečna Lingová sa hanbila prijať vás vo svojej biednej chatrči, pane. Trvala na tom, aby som ju dala priniesť sem, hoci je taká chorá. Prepašovala som ju do učebne, lebo teraz sa tam nevyučuje."
Rýchle ich ta odviedla. Pri stĺpe pod zadným oblúkom sedela v kresle zhrbená štíhla žena. Bola oblečená do jednoduchých šiat z vyblednutej hnedej bavlny. Sivé, neupravené vlasy jej splývali na plecia, ruky s hrubými žilami spočívali v lone. Keď ich začula vchádzať, nadvihla hlavu a obrátila slepú tvár smerom k nim.
Svetlo, prenikajúce papierovým oblokom, dopadalo na znetvorenú tvár. Vpadnuté líca s nezdravými červenými škvrnami pokrývali hlboké jamky po kiahňach. Opálové oči boli čudne meravé.
Strieborná Víla k nej rýchle podišla, nasledovaná sudcom a jeho dvoma spoločníkmi. Sklonila sa nad sivou hlavou a tíško povedala:
"Prišiel sudca, slečna Lingová!"
Starena chcela vstať, ale sudca Ti jej rýchle položil ruku na chudučké plece a jemne povedal:
"Zostaňte sedieť, prosím. Nemali ste sa unúvať tak ďaleko, slečna Lingová!"
"Moja osoba je vám ponížene k službám," povedala slepá žena.
Sudca nevdojak zhrozene, neveriacky cúvol. Ešte nikdy nepočul taký sýty a prívetivý, doslova nádherný hlas. Tým, že vychádzal z tejto znetvorenej stareny, pôsobil ako krutý, urážlivý výsmech. Sudca musel niekoľkokrát preglgnúť, kým povedal:
"Ako vás vtedy volali, slečna Lingová?"
"Volali ma Zlatý Jaspis, pane. Ľudia obdivovali môj spev a moju... krásu. Mala som devätnásť rokov, keď som ochorela, a..." Hlas jej zamrel.
"V tom čase," pokračoval sudca Ti, "zvolili za Kráľovnú kvetov istú kurtizánu menom Zelený Nefrit. Poznali ste ju dobre?"
"Áno. Lenže ona zomrela. Pred tridsiatimi rokmi, počas epidémie. Bola som medzi prvými, čo sa nakazili. O jej smrti som sa dopočula až o niekoľko týždňov neskôr, keď som... vyzdravela. Ochorela zopár dní po mne a zomrela."
"Zelený Nefrit mala iste veľa obdivovateľov..."
"Áno, mnohých. Väčšinu z nich som nepoznala. Iba dvoch som poznala bližšie, obaja pochádzali odtiaľto z ostrova: Feng Taja a Tao Kuanga. Keď som sa zotavila, Tao bol mŕtvy a takisto aj Zelený Nefrit."
"Nepokúšal sa získať jej priazeň aj starožitník Wen Juan?"
"Wen Juan? Áno, aj jeho poznám. Vyhýbali sme sa mu: rád ubližoval ženám. Pamätám sa, že obdaril Zelený Nefrit mnohými cennými darmi, ale ona sa na ne ani nepozrela. Wen ešte žije? Ak áno, iste má už vyše šesťdesiatky. Už je to

tak dávno..."
Popod oblok prešla vzrušene debatujúca skupina kurtizán. Zaznel zvonivý smiech.
"Myslíte si," spýtal sa znovu sudca Ti, "že je niečo pravdy na rečiach, že Feng Taj bol milencom Zeleného Nefritu?"
"Feng bol krásavec, pamätám sa naňho. Priamy a spoľahlivý. Myslím, že medzi ním a Tao Kuangom sa dalo ťažko vyberať. Aj Tao Kuang bol krásny, dobrý a čestný muž. A takisto ju veľmi ľúbil."
"Povrávalo sa, že Tao Kuang sa zabil, lebo dala prednosť Fengovi. Poznali ste ho, slečna Lingová. Je podľa vás pravdepodobné, že to Tao Kuang urobil?"
Neodpovedala hneď. Zdvihla slepú tvár a načúvala zvukom gitary, ktoré sa ozvali v izbe na poschodí. Bol to znovu a znovu opakovaný ten istý motív. Povedala:
"Mala by si lepšie naladiť nástroj. Áno, Tao Kuang veľmi ľúbil Zelený Nefrit. Možno sa kvôli nej zabil." Začula, ako sa Tao Pan-te nadýchol, a spýtala sa: "Kto je tu s vami, pane?" "Jeden z mojich pomocníkov."
"To nie je pravda," odporovala ticho. "Počula som, ako vzdychol, aj on musel dobre poznať Tao Kuanga. Azda vám o ňom povie viac ako ja, pane."
Zrazu sa jej zmocnil prudký záchvat kašľa. Vytiahla z rukáva dokrkvanú vreckovku a utrela si ňou pery. Keď ju skrývala, boli na nej červené škvrny.
Sudca Ti si uvedomil, že tá žena je smrteľne chorá. "Povrávalo sa aj to, že Tao Kuang nespáchal samovraždu, ale že ho zabil Feng Taj." Pomaly pokrútila hlavou.
"To sú celkom iste ohováračky, pane. Tao Kuang bol najlepším Fengovým priateľom. Počula som, ako sa spolu zhovárali o Zelenom Nefrite. Viem, že keby si Zelený Nefrit bola vybrala jedného z nich, ten druhý by sa bol býval podrobil jej rozhodnutiu. Ale ona si, myslím, nevybrala."
Sudca Ti sa spýtavo pozrel na Tao Pan-teho. Obchodník pokrútil hlavou. Zdalo sa, že nemá zmysel ďalej sa vypytovať. Nato krásny hlas dodal:
"Myslím, že Zelený Nefrit chcela muža, ktorý by bol nielen pekný a pevného charakteru, ale aj nespútaný a nedbal na prekážky. Muža, ktorý by bezstarostne odhodil všetko, čo mal, majetok, postavenie i povesť bez toho, aby o tom uvažoval. Pre ženu, ktorú ľúbil."
Hlas zmĺkol. Sudca Ti uprene pozeral do obloka. Gitara, s dráž-diacou nástojčivosťou opakujúca ten istý motív, mu jatrila nervy. S námahou sa vzchopil.
"Som vám hlboko povďačný, slečna Lingová. Iste ste unavená, dám vám zavolať nosidlá."
"Ste veľmi ohľaduplný, pane. Ďakujem vám."
Slová boli líškavé, ale tón patril veľkej kurtizáne, pôvabne prepúšťajúcej svojho obdivovateľa. Sudca pocítil ostré bodnutie pri srdci. Dal ostatným znamenie a spolu vyšli zo siene.
Vonku Tao Pan-te zamrmlal:
"Iba hlas jej zostal. Čudné, tieto tiene minulosti... Budem si to musieť premyslieť, pane. Ospravedlňte ma, prosím."
Sudca Ti prikývol a povedal Ma Žungovi:
"Zožeň nosidlá pre slečnu Lingovú, Ma Žung. Pošli ich k zadnému vchodu. Pomôž Striebornej Víle, nech slečna Lingová nenápadne nasadne a nevzbudí pozornosť. Ja ešte zájdem na jednu návštevu a potom sa vrátim do Červeného pavilónu. Nájdeš ma tam asi o hodinu."

13

Ma Žung zašiel do obchodného centra a najal jedny z malých jednosedadlových nosidiel, ktoré tam čakali, so štyrmi nosičmi. Zaplatil im vopred a pridal veľkorysé prepitné. Potom vykročil k zadnému vchodu ubytovne a oni veselo drobčili popri ňom. Strieborná Víla a slečna Lingová už čakali na dvore.
Dievča pomohlo slečne Lingovej nasadnúť a potom bezútešné hľadelo za nosidlami, kým nezmizli za rohom. Vidiac jej smutný pohľad, Ma Žung povedal s rozpačitým úsmevom:
"Len veselo, milá moja! Netráp sa, so všetkými svojimi problémami sa môžeš pokojne obrátiť na môjho pána. Ja to vždy robím."
"Ty môžeš!" odsekla. Vošla dnu a zatresla mu dvere pred nosom.
Ma Žung sa poškrabal na hlave. Možno má pravdu. Zamyslene vykročil na hlavnú ulicu.
Keď ponad hlavy zástupu zazrel pôsobivú vstupnú bránu cechu nevestincov, zastal. Chvíľu pozoroval rušný prúd vchádzajúcich i vychádzajúcich ľudí, potom sa pohol ďalej. Bol hlboko zamyslený, lebo sa chystal urobiť závažné rozhodnutie. Zrazu sa obrátil, vošiel do úradu a pretláčal si cestu dnu.
Pred dlhým pultom sa tiesnilo množstvo upotených chlapov, ktorí mávali na úradníkov pásikmi červeného papiera a pritom z celého hrdla vykrikovali. Boli to predavači a vybehávači z reštaurácií a čajovní; na červených papierikoch mali mená kurtizán a prostitútok, ktoré si žiadali hostia týchto úctyhodných podnikov. Len čo sa im podarilo podať papierik úradníkovi, ten začal listovať v niektorej z kníh, čo pred nimi ležali. Ak žena bola voľná, zapísal do nej čas a názov reštaurácie, opečiatkoval papierik a podal ho jednému z poslíčkov, ktorí sa ponevierali pri dverách. Chlapec odovzdal papierik v ubytovni, kde žena bývala, a ona sa v určený čas dostavila, kde si ju žiadali.
Ma Žung bez okolkov odtisol nabok strážnika pri dvierkach na konci pultu. Šiel rovno na koniec kancelárie, kde trónil za veľkým písacím stolom hlavný úradník. Bol to nesmierne tučný muž s okrúhlou hladkou tvárou. Pyšne pozrel spod ťažkých viečok na Ma Žunga.
Ma Žung vytiahol z čižmy úradný pas a hodil ho na stôl. Keď brucháč pozorne preskúmal dokument, zdvihol hlavu, usmial sa a zdvorilo sa spýtal:

"Čo pre vás môžem urobiť, pán Ma?"
"Môžete mi pomôcť v jednoduchej obchodnej transakcii. Chcem vykúpiť kurtizánu druhého stupňa zvanú Strieborná Víla."
Tučniak zošpúlil pery. Odhadujúce pozrel na Ma Žunga a nato vytiahol zo zásuvky hrubú účtovnú knihu. Listoval v nej dovtedy, kým nenašiel zápis, ktorý hľadal, a pomaly ho prečítal. Potom si dôležito odkašlal a povedal:
"Kúpili sme ju lacno, za pol druha zlatého prúta. Ale je obľúbená a je aj dobrá speváčka. Dali sme jej drahé šaty, všetky účty sú tu. Spolu to je..." siahol po svojom počítadle.
"Netárajte! Minuli ste na ňu dosť peňazí, a ona vám priniesla najmenej päťdesiat ráz toľko, takže zaplatím pôvodnú cenu, tiež v hotovosti."
Vytiahol zo záhrenia balíček s dvoma zlatými prútmi, ktoré zdedil po strýkovi Pengovi, rozviazal ho a položil ich na stôl. Brucháč zízal na oba blýskavé prúty a pomaly si šúchal dvojitú bradu. Smutne uvažoval nad tým, že si nemôže dovoliť protirečiť súdnemu úradníkovi; veľkému šéfovi Fengovi by sa to nepáčilo. Ale je to veľká škoda; zdá sa, že z toho lapaja by sa dalo vyžmýkať aj čosi viac. Keby to bol obyčajný chlap, bezpochyby by ochotne zaplatil dvojnásobok sumy a pridal štedré prepitné. Dnes má smolu, aj žalúdočná kyselina ho páli väčšmi ako inokedy. Odgrgol si, s hlbokým povzdychom vytiahol zo skrine zväzok opečiatkovaných potvrdeniek a podal ich Ma Žungovi. Potom obradne odrátal drobné, dvadsať strieborniakov. Pri poslednom zálubne otáľal.
"Len ich pekne zabaľte všetky!" rozkázal dlháň.
Úradník naňho zronené pozrel. Pomaly balil striebro do červeného papiera.
Ma Žung si vopchal balíček a potvrdenky do rukáva a vyšiel von.
Bol presvedčený, že sa rozhodol správne. Prišiel čas usadiť sa a s kým sa možno usadiť lepšie ako s dievčaťom z rodnej dediny? Z platu, ktorý dostáva od sudcu Ti, ľahko uživí rodinu, a bude to lepšie, než míňať všetko na víno a túlavé dievčiská, ako mal vo zvyku. Jediný háčik je v tom, že kolegovia Čchiao Taj a Tao Gan si z neho budú robiť psinu. Ale nech! Keď tí lapaji zazrú jeho dievča, rýchle zavrú zobáky!
Keď zahýbal za roh ulice, kde stál hostinec U večnej blaženosti, zazrel vábivú vývesku vinárne. Rozhodol sa, že si dožičí pohárik.
Ale keď odtiahol nabok záves pri dverách, uvidel, že hlučný výčap je už plný popíjajúcich šťastlivcov. Bolo v ňom iba jediné prázdne miesto - za stolom pri obloku, kde sedel melancholický mladík a civel rozladené do prázdneho krčaha.
Ma Žung sa predral pomedzi stoly a spýtal sa:
"Nebude vám prekážať, ak si k vám prisadnem, pán Ťia?"
Mladíkovi sa rozžiarila tvár.
"Nech sa páči!" Nato znova zosmutnel a dodal: "Prepáčte, že vás nemôžem ponúknuť, posledné medenáky som minul na tento krčah. Starý Feng sa ešte stále nerozkýval k tomu, aby mi poskytol sľúbenú pôžičku."
Jazyk mu už začínal meravieť. Ma Žung si pomyslel, že tento posledný krčah iste uzatvára celý impozantný rad predchádzajúcich krčahov. Žoviálne povedal:
"Podeľte sa o krčiažtek so mnou!" Zavolal čašníka a rozkázal doniesť veľký krčah. Zaplatil zaň a nalial do čias.
"Na vaše šťastie!" Dlhým dúškom vyprázdnil čašu a náhlivo si nalial znovu. Básnik nasledoval jeho príklad a namosúrené povedal:
"Ďakujem vám! Šťastie potrebujem zo všetkého najviac!"
"Vy? Sväté nebesá, človeče, vy, budúci Fengov zať? Oženiť sa s jedinou dcérou pána herní, to je najveľkolepejší fígeľ, ako dostať svoje prehraté peniaze späť, o akom som kedy počul!"
"To je práve ono! Práve preto potrebujem šťastie, plné priehrštia šťastia, aby som vybŕdol zo svojho trápenia. A do tej strašnej kaše ma dostala tá sviňa Wen!"
"Ešte stále nechápem, aké môžete mať ťažkosti. Ale Wen je naozaj sukin syn. V tom s vami súhlasím!"
Ťia sa naňho uprene zahľadel sklenými očami. Nakoniec sa ozval:
"Pretože je akademik mŕtvy a pod pažiťou, hádam sa nestane nič, ak vám to poviem. Nuž, aby som bol stručný, poviem len toľko, že som prišiel o peniaze v hre s tým nafúkancom. Ten svätuškár vyhlásil, že hrám bezhlavo! Potom ma oslovil a spýtal sa, či si nechcem svoje peniaze zarobiť naspäť. Povedal som, prirodzene, že chcem, a on ma odviedol do Wenovho obchodu. Kuli spolu nejaké pikle proti Feng Tajovi. Wen mal dostať Fenga do ťažkostí a nato mal Li použiť svoj vplyv v sídelnom meste, aby Wena vymenovali namiesto Fenga za správcu ostrova. Prirodzene, Li by pritom neobišiel nasucho. To sú tí vysokí úradníci! Li a Wen chceli, aby som sa votrel do Fengovej dôvery a vyzvedal pre nich vo Fengovom dome. Napokon som u Fenga mal ukryť malú škatuľku, to bolo všetko."
"Tí špinavci! A Vy ste s tým súhlasili, vy hlupák!"
"Len mi nenadávajte, človeče! Ako by sa vám páčilo, keby ste sa ocitli na suchu na tomto ostrove, bez medenáka vo vrecku? Okrem toho, Fenga som vtedy ešte nepoznal, myslel som si, že to bude rovnaký podvodník ako oni. A neprerušujte ma, mohol by som ľahko stratiť niť svojho smutného rozprávania. Mimochodom, nepočul som čosi také, ako že sa o tento krčah rozdelíme?" Ma Žung mu nalial ďalšiu čašu. Mladý básnik ju žiadostivo vypil a pokračoval: "V poriadku, nuž teda Li povedal, že mám navštíviť Fenga a požiadať ho o pôžičku, ktorú splatím, keď zložím skúšky. Zdá sa, že Feng má slabosť pre mladých talentovaných básnikov, ktorí sa ocitli v núdzi.
Potiaľ to šlo dobre. Ale keď som zašiel k Fengovi, zistil som, že je to slušný a príjemný človek. A súhlasil aj s tým, že mi požičia peniaze. Zdalo sa, že sa mu páčim, lebo ma pozval na nasledujúci deň na obed a potom znovu. Zoznámil som sa s jeho dcérou, očarujúcim dievčaťom, a Tao Pan-tem, takisto skvelým človekom. Aj on sa výborne vyzná v poézii. Poznal moje verše a povedal, že majú nádych starobylej elegancie."
Ťia si znovu nalial, vypil poriadny dúšok a pokračoval:
"Po tom druhom obede som šiel za Wenom a povedal som mu, že odmietam špehovať Fenga, lebo ho pokladám za

šľachetného človeka a ako slušný človek sa nemôžem dopustiť niečoho takého. Dodal som, že z toho istého dôvodu by som neváhal špehovať jeho, Liho aj všetkých ich priateľov. Možno som ešte čo-to doložil. Nuž, Wen vykríkol, že by mi aj tak nedali ani medenák, lebo Li si to rozmyslel a celý plán je odvolaný. To mi vyhovovalo. Požičal som si strieborniak od svojho domáceho na konto Fengo-vej sľúbenej pôžičky a odobral sa do strediska zábavy a rozkoše. Tam som sa zoznámil s istým dievčatkom, najrozkošnejším a najmilším stvorením, s akým som sa kedy stretol. Dievčaťom, na ktoré som čakal po celý svoj mladý život."
"Aj ona píše poéziu?" spýtal sa Ma Žung podozrievavo.
"Vďaka nebesám, nie! Je to milé, jednoduché, chápavé dievča! Typ, pri ktorom si oddýchnete, ak viete, ako to myslím. Stále. Nech ma nebesá ochraňujú pred dievčatami s literárnymi sklonmi!" Začkalo sa mu a dodal: "Literárne založené dievčence bývajú prepjate a myslím si, že ja sám som prepjaty až dosť. Nie, pane, poézia, ktorá sa bude písať v mojej domácnosti, bude pochádzať výlučne odo mňa!"
"Tak prečo sa mračíte na svet?" zvolal Ma Žung. "Vznešené nebesá, na niekoho sa ale usmieva šťastie! Ožeňte sa s Fengovým dievčiskom a tú druhú, myslím tú, pri ktorej si človek oddýchne, si vezmite za konkubínu."
Ťia sa vystrel na stoličke. S námahou zaostril pohľad na svojho spoločníka a pyšne povedal:
"Feng Taj je slušný človek a slečna Fengová nie je nijaké dievčisko, ale vzdelané a seriózne dievča, i keď trocha prepjate. Feng ma má rád, ona ma má rada a ja mám rád ich. Myslíte, že som taký chrapúň, aby som prijal Fengovu jedinú dcéru a jeho peniaze, a vzápätí si ako skromný príspevok k slávnostnej nálade priviedol domov kurtizánu?"
"Poznám fúru chlapov, čo by sa bez váhania chopili tejto príležitosti!" povedal Ma Žung precítene. "Vrátane mňa!"
"Som rád, že nie som vami!" poznamenal Ťia bezočivo.
"A naopak!"
"A naopak?" zopakoval básnik pomaly a zmraštil čelo do hlbokých vrások. Ukazujúc zohnutým ukazovákom raz na Ma Žunga, raz na seba, mrmlal: "Vy... ja... vy... ja." Nato vykríkol: "Vy ma urážate, pane!"
"Vôbec nie!" vyhlásil zľahka Ma Žung. "Tentoraz sa mýlite."
"Ospravedlňujem sa," povedal Ťia meravo. "Priveľmi som sa zahĺbil do vlastného trápenia."
"Nuž, a čo teda urobíte?"
"Neviem! Keby som len mal peniaze, vykúpil by som to dievča a zmizol! A prospel by som tým aj Taovi; má slečnu Fengovu rád, iba to nechce ukázať." Naklonil sa k Ma Žungovi a chripľavo zašepkal: "Pán Tao má zábrany, chápete."
Ma Žung si zhlboka vzdychol.
"A teraz si pre zmenu vypočujte skúseného chlapa, čo sa vyzná vo svete, mládenček!" povedal znechutene. "Vy, Tao aj všetci ostatní škrabáči plní zábran iba komplikujete veci sebe i iným. Ožeňte sa s Fengovým dievčaťom, mesiac jej poskytujte všetko, čo môžete, až bude taká nasýtená, ako len dievča môže byť, a bude vás úpenlivo prosiť o chvíľu oddychu. Vtedy poviete, v poriadku, bude mať oddych, ktorý žiada, ale vy tiež potrebujete svoje, a tak si kúpite to vyhliadnuté dievča a vaša manželka vám bude povďačná a tá druhá tiež a obe budú také pokojné či spurné, aké ich budete chcieť mať. Potom pôjdete a kúpite si aj tretiu ženu, takže im, vždy keď začnú vystrájať, môžete navrhnúť, že si vo štvorici zahráte domino, ako to robí so svojimi tromi manželkami môj pán sudca Ti, a to je veľký učenec a svetaznalý muž. A pretože som spomenul svojho pána, bude lepšie, ak teraz pôjdem!"
Priložil si krčah s vínom k perám a vyprázdnil ho. "Vďaka za spoločnosť!" povedal a odišiel od rozhorčeného básnika, horko-ťažko hľadajúceho vhodnú odpoveď.

14

Ked sudca Ti vyšiel zo spoločného domova kurtizán, zamieril rovno do Feng Tajovho paláca. Pri vchode odovzdal sluhovi veľkú úradnú navštívenku. Feng o chvíľočku vybehol na predné nádvorie v ústrety nečakanému hosťovi. Horlivo sa vypytoval, či sa zistilo niečo nové.
"Áno," odvetil pokojne sudca. "Vyšli najavo niektoré nové skutočnosti. Prv ako úradne zasiahnem, rád by som sa o tom s vami pozhováral. A takisto s vašou dcérou."
Feng naňho blysol pohľadom a pomaly povedal:
"Pochopil som správne, že vaša ctihodnosť má na mysli dôverný rozhovor?" Keď sudca Ti prikývol, pokračoval: "Dovoľte mi, aby som vašu ctihodnosť odviedol do záhradného pavilónu, kde ste sa dnes ráno zhovárali s pánom Taom."
Vyštekol rozkaz na sluhu a odviedol sudcu prepychovými sie-ňami a chodbami do záhrady za palácom.
Keď sa obaja usadili za čajovým stolíkom, sluha nalial dve šálky čaju a vytratil sa. Po chvíli sa na záhradnom chodníčku zjavila štíhla postava Nefritového Prsteňa. Mala oblečený ten istý čierny damaškový odev ako predtým.
Feng predstavil sudcovi dcéru a ona si so skromne sklopenými očami zastala k otcovmu kreslu.
Sudca Ti sa oprel o operadlo. Starostlivo si pohládzajúc dlhú čiernu bradu, oslovil Fenga:
"Dozvedel som sa, že akademik Li Lien sa pri zrážke člnov stretol s vašou dcérou a pojal voči nej nečestné úmysly. Takisto som sa dozvedel, že jej neskôr poslal odkaz, v ktorom sa hovorilo, že ak ho nenavštívi v Červenom pavilóne, zverejní isté skutočnosti, týkajúce sa zločinu, ktorý ste údajne spáchali pred tridsiatimi rokmi. A napokon, že vás v noci, keď zomrel akademik, videli neďaleko Červeného pavilónu. Sú tieto tvrdenia pravdivé?"
Feng smrteľne zbledol. Hrýzol si pery, márne hľadajúc slová. Jeho dcéra zrazu zdvihla zrak a pokojne povedala:
"Prirodzene, že je to pravda. Nemá zmysel to popierať, otče, celý čas som mala pocit, že to raz vyjde najavo." Feng chcel čosi namietnuť, ale ona rýchle dodala, hľadiac sudcovi priamo do očí: "Stalo sa to takto. V tú noc, keď sa zrazili člny, akademik nástojil, že sa mi osobne ospravedlní. Spočiatku bol celkom zdvorilý, no len čo moja slúžka odišla, stal sa výbojným. Začal sa mi zaliečať a spýtal sa, či by som nechcela príhodné využiť skutočnosť, že naše člny budú celú

noc kotviť vedľa seba. Ten chlap bol hlboko presvedčený o vlastnej neodolateľnosti a významnosti a ani mu nezišlo na um, že by som mohla odmietnuť vyspať sa s ním. Keď som ho odmietla, a to celkom jednoznačne, nevýslovné sa rozzúril a zaprisahal sa, že sa ma aj tak zmocní, či sa mi to bude páčiť, alebo nie. Nechala som ho tam stáť, odišla som do svojej kajuty a zahasprovala dvere. Po návrate domov som o tom otcovi nepovedala, bála som sa, že sa s akademikom povadí a budú z toho nepríjemnosti. Celá záležitosť nestála za to, lebo ten človek bol očividne opitý.
Avšak popoludní toho dňa, keď zomrel, mi ten podliak poslal odkaz v tom zmysle, ako ste spomínali."
Feng otváral ústa, aby niečo povedal, ale ona mu položila ruku na plece a pokračovala:
"Ľúbim svojho otca, pane, a urobila by som všetko, aby som mu pomohla. A tu kedysi, pred mnohými rokmi, naozaj kolovali povesti, že môj otec urobil čosi, čo sa dá vykladať v jeho neprospech. V ten večer som vykĺzla von a šla do Červeného pavilónu. Nepozorovane som doň vošla zadným vchodom. Li Lien sedel pri stole v salóne a čosi písal. Vyhlásil, že je celý bez seba od radosti nad mojím príchodom, ponúkol ma, aby som si sadla, a povedal, že po celý čas tušil, že nebesá rozhodli, aby som bola jeho. Pokúšala som sa ho prinútiť, aby hovoril o údajnom zločine môjho otca, ale on sa stále vyhýbal priamej odpovedi. Napokon som mu povedala, že ma oklamal, že sa vrátim domov a všetko poviem otcovi. Vtedy vyskočil a začal mu častovať strašnými nadávkami. Strhol mi šaty z pliec a syčal, že sa ma na mieste zmocní. Neopovážila som sa kričať o pomoc, lebo koniec koncov som k nemu prišla dobrovoľne a keby sa o tom ľudia dozvedeli, moja povesť i povesť môjho otca by boli zničené. Myslela som, že ho udržím na uzde. Bojovala som s ním, ako som len vedela, poškriabala som ho na tvári a na rukách. Zaobchádzal so mnou veľmi surovo. Tu je dôkaz."
Neberúc ohľad na otcove protesty, pokojne si rozbalila na prsiach šat, nechala ho klesnúť a zostala pred sudcom do pása odhalená. Na pleciach, ľavom prsníku a nadlaktiach mala žlté a fialové fľaky. Znovu si pritiahla šat na plecia a dodala:
"Ako sme spolu zápasili, papiere na stole sa posunuli nabok a vtedy som tam zbadala ležať jeho dýku. Predstierala som, že mu prestávam klásť odpor. Keď mi pustil ruky, aby som si mohla rozviazať šerpu, zobrala som dýku a varovala som ho, že ho zabijem, ak neodíde. Chcel ma znovu schmatnúť a ja som sa divo zahnala dýkou. Odrazu mu z hrdla vytryskla krv a s hrozným chrčaním klesol do kresla.
Bola som celkom neprítetná. Bežala som parkom domov a všetko povedala otcovi. Ostatné vám dopovie sám."
Letmo sa uklonila a zbehla dolu schodmi vedúcimi z pavilónu.
Sudca Ti sa spýtavo pozrel na Fenga. Správca sa potiahol za bokombriadky, odkašlal si a kajúcne začal:
"Nuž, pokúšal som sa dcéru upokojiť, pane, vysvetlil som jej, že, prirodzene, nespáchala nijaký zločin, lebo žena má právo brániť sa všetkými prostriedkami, keď ju zločinné napadnú. Na druhej strane, povedal som, ani jednému z nás by neprospelo, keby sa tá záležitosť dostala na verejnosť. Ovplyvnilo by to jej povesť, a hoci klebety, ktoré mi pripisujú vinu na starom prípade, sú absolútne nepodložené, nerád by som videl, keby sa to znovu vytiahlo na svetlo. Rozhodol som sa, že budem... ehm... konať nie celkom podľa predpisov."
Odmlčal sa a uchlipol si čaju. Nato pokračoval pevnejším hlasom:
"Pobral som sa do Červeného pavilónu, kde som našiel Liho mŕtveho v kresle v salóne, ako to opísala moja dcéra. Na stolíku a na dlážke bolo len málo krvi; väčšmi bol skrvavený jeho odev. Rozhodol som sa, že sa postarám, aby to vyzeralo ako samovražda. Preniesol som telo do Červenej komnaty, položil ho na dlážku a vtisol mu do ruky dýku. Nato som ta preniesol aj papiere z jeho stola v salóne, zamkol dvere a odišiel cez verandu. Pretože jediný oblok v Červenej komnate bol zamrežovaný, dúfal som, že akademikova smrť sa vysvetlí ako samovražda. A tak sa aj stalo. Vyhlásenie Kráľovnej kvetov o tom, že ho odmietla, poskytlo vhodný motív."
"Usudzujem," poznamenal sudca Ti, "že kľúč ste vložili do zámky až vtedy, keď vás zavolali vyšetriť prípad a dali ste vylomiť dvere?"
"Áno, pane. Kľúč som odniesol so sebou, lebo som vedel, že keď nájdu mŕtvolu, mne to oznámia prvému. Hostinský prišiel po mňa, zašli sme za sudcom Luom a spolu sme sa pobrali do Červeného pavilónu. Keď vylomili dvere, sudca a strážnici šli rovno k mŕtvemu, ako som predpokladal. Rýchle som vložil kľúč do zámky."
"Presne tak," prikývol sudca. Chvíľu uvažoval, poťahujúc sa za fúzy. Napokon nedbalo dodal:
"Aby bol váš podvrh dokonalý, mali ste odniesť aj hárok s čmáranicami, ktoré urobil akademik pred smrťou."
"Prečo, vaša ctihodnosť? Ten smilník očividne túžil aj po Jesennom Mesiaci!"
"Nie, nemyslel na Kráľovnú kvetov, ale na vašu dcéru. Tie dva kruhy predstavujú nefritové prstene. Keď ich nakreslil, zišlo mu na um, že sa ponášajú na jesenný mesiac v splne, a tak dopísal tri razy tieto dve slová!"
Feng blysol pohľadom po sudcovi.
"Dobrotivé nebesá!" zvolal. "To je pravda! Hlúpe, že som na to nepomyslel." A rozpačito dodal: "Predpokladám, že teraz, keď všetko vyšlo najavo, sa ten prípad bude znova vyšetrovať."
Sudca Ti uchlipkával čaj, upierajúc pohľad na kvitnúce oleandre. Na slnku trepotali krídlami dva motýle. Tichá záhrada akoby bola nesmierne vzdialená hlučnému životu Rajského ostrova. Obrátil sa pomaly k hostiteľovi a povedal so zachmúreným úsmevom:
"Vaša dcéra je odvážne a duchaplné dievča, pán Feng. Zdá sa, že jej vyhlásenie, ktoré ste práve doplnili, vyriešilo akademikov prípad. Som rád, že viem, ako prišiel k tým škrabancom na rukách, lebo vďaka nim som si istý čas myslel, že v Červenej komnate pôsobia zlé sily. Ale máme tu ešte stále tie opuchliny na jeho krku. Vaša dcéra si ich nevšimla?"
"Nie, pane. Ani ja. Pravdepodobne to boli iba zdurené žľazy. A čo sa týka opatrení proti mojej dcére a mne, máte v úmysle..."
"Zákon hovorí," prerušil ho sudca Ti, "že žena, ktorá zabije násilníka, zostane na slobode. Lenže vy ste sfalšovali usvedčujúce dôkazy, pán Feng, a to je vážny priestupok. Prv ako sa rozhodnem, ako postupovať ďalej, chcem vedieť viac o tých starých chýroch, ktoré spomínala vaša dcéra. Predpokladám správne, ak myslím na narážky, že ste pred tridsiatimi rokmi zabili Tao Pan-teho otca Tao Kuanga, lebo bol vaším sokom v láske?"

Feng sa vystrel v kresle.
"Áno, vaša ctihodnosť," povedal vážne. "A treba dodať, že sú to zlomyseľné ohováračky. Nezabil som svojho najlepšieho priateľa Tao Kuanga. Je pravda, že v tom čase som bol bláznivo zaľúbený do Kráľovnej kvetov, kurtizány Zelený Nefrit. Naozaj som z celého srdca túžil oženiť sa s ňou. Mal som vtedy dvadsaťpäť rokov a práve ma vymenovali za správcu ostrova. Aj môj priateľ Tao Kuang, vtedy dvadsaťdeväťročný, ju ľúbil. Bol ženatý, ale nie veľmi šťastne. Skutočnosť, že sme obaja ľúbili Zelený Nefrit, však neovplyvnila naše priateľstvo. Dohodli sme sa, že sa obaja budeme zo všetkých síl usilovať získať Zelený Nefrit a že odmietnutý nezanevrie na toho druhého. Ale ona akoby si chcela preberať; ustavične odkladala svoje rozhodnutie."
Zaváhal a pomaly si šúchal bradu. Očividne sa v duchu rozhodoval, ako má ďalej pokračovať. Konečne prehovoril:
"Myslím, že by som mal radšej rozpovedať celý príbeh. Mal som prehovoriť hneď vtedy pred tridsiatimi rokmi. Bol som však hlúpy, a kým som sa spamätal, bolo už prineskoro." Sťažka vzdychol. "Nuž, popri Tao Kuangovi a mne tu bol ešte ďalší nápadník, a to starožitník Wen Juan. Neusiloval sa získať jej priazeň preto, že by ju ľúbil, ale iba pre svoju nezmyselnú túžbu po sebauplatnení. Chcel dokázať, že je práve taký sveták ako ja alebo Tao. Podplatil jednu zo slúžok Zeleného Nefritu, aby ju špehovala, v domnení, že ja alebo Tao sme už jej tajnými milencami. Vtedy, práve vo chvíli, keď sme sa s Taom dohodli, že budeme trvať na tom, aby sa Zelený Nefrit konečne rozhodla, komu dá prednosť, mu jeho vyzvedačka povedala, že jej pani je ťarchavá. Wen Juan s touto správou okamžite bežal k Taovi a naznačil mu, že jej tajným milencom som ja a že ho spolu so Zeleným Nefritom podvádzame. Tao sa prihnal ku mne domov. Bol to však múdry a spravodlivý muž, hoci trocha prchký, takže mi chvíľu trvalo, kým som ho presvedčil, že s ňou nemám nijaké dôverné styky. Dohovárali sme sa, čo urobíme. Navrhol som, aby sme k nej spoločne zašli a povedali jej, že sme zistili, že ľúbi iného, a že na ňu preto nebudeme viac naliehať; ale že by nám mala radšej povedať, kto je ten tretí, lebo naďalej zostaneme jej priateľmi, hotovými pomôcť jej, ak by sa mala dostať do nejakých ťažkostí.
Tao s tým nesúhlasil. Domnieval sa, že v nás Zelený Nefrit úmyselne vzbudzovala dojem, že váha medzi nami dvoma, aby z nás vymámila viac peňazí. Povedal som Taovi, že nie je taká, ale on ma nepočúval a rozbehol sa preč. Keď odišiel, zvážil som situáciu a usúdil som, že je mojou povinnosťou pozhovárať sa ešte raz s Taom, prv ako sa dopustí nejakej hlúposti. Na ceste k Taovi som stretol Wen Juana. Vzrušene mi oznámil, že práve stretol Taa a povedal mu, že Zelený Nefrit sa má popoludní stretnúť so svojím tajným milencom v Červenom pavilóne. Dodal, že Tao ta už šiel, aby zistil, kto to je. Obával som sa, že Tao padne do nejakého Wenovho podlého klepca. Hnal som sa preto do Červeného pavilónu skratkou cez park. Keď som vyšiel na verandu, zbadal som Taov zátylok; sedel v kresle v salóne. Zavolal som naňho, a keď sa nehýbal, vošiel som dnu. Mal skrvavenú hruď a z hrdla mu trčala dýka. Bol mŕtvy."
Feng si pretrel rukou tvár a uprel nevidomé oči do záhrady. Po chvíli sa vzchopil a pokračoval:
"Kým som tam stál a zdesene pozeral na mŕtvolu svojho priateľa, začul som náhle zvonku blížiť sa kroky. Blyslo mi hlavou, že keby ma tam našli, podozrievali by ma, že som zabil Taa zo žiarlivosti. Vybehol som von a utekal do pavilónu Kráľovnej kvetov. Lenže tam nikoho nebolo. Nato som sa pobral domov.
Sedel som v knižnici a ešte vždy sa pokúšal nájsť možné vysvetlenie, keď prišiel sudcov pobočník. Volali ma ako správcu do Červeného pavilónu; ktosi tam spáchal samovraždu. Šiel som ta a v Červenej komnate som našiel sudcu a jeho ľudí. Akýsi čašník zbadal cez zamrežovaný oblok Taovu mŕtvolu. Pretože dvere Červenej komnaty boli zamknuté a kľúč ležal vnútri na dlážke, sudca usúdil, že Tao vykrvácal v dôsledku zranenia, ktoré si sám spôsobil na hrdle. Zvieral totiž v ruke dýku.
Nevedel som, čo robiť. Po mojom úteku z Červeného pavilónu vrah očividne preniesol mŕtvolu zo salóna do Červenej komnaty, aby vzbudil dojem, že ide o samovraždu. Sudca sa vypytoval hostinského na možný motív a on spomenul, že Tao Kuang bol zaľúbený do Kráľovnej kvetov. Sudca po ňu poslal. Povedala, že Tao Kuang ju naozaj ľúbil, a na moje nesmierne prekvapenie dodala, že jej ponúkol, že ju vykúpi, ale ona ho odmietla. Ako tam stála pred sudcom a prednášala toto naskrze falošné vyhlásenie, zúfalo som sa usiloval zachytiť jej pohľad, lenže odvracala zrak. Sudca rozhodol priamo na mieste, že je to jasný prípad samovraždy z neopätovanej lásky, a poslal ju preč. Chcel som ísť za ňou, ale prikázal mi, aby som ostal. V celej oblasti sa nebezpečne rozšírila epidémia kiahní; preto bol sudca z Čchin-chua so svojimi ľuďmi na ostrove. Celú noc ma zamestnával prípravou opatrení proti ďalšiemu šíreniu nákazy: chcel, aby sa niektoré budovy spálili a urobili sa aj iné bezpečnostné opatrenia. Preto som nemal možnosť zájsť za Zeleným Nefritom a požiadať ju o vysvetlenie.
Nikdy viac som ju nevidel. Ušla do lesov spolu s ostatnými dievčencami, keď strážnici začali podpaľovať ich spoločné domovy. Tam sa nakazila kiahňami a zomrela. Dostal som iba dokumenty, ktoré jedno z dievčat vzalo z jej mŕtvoly, prv ako ju na sudcov príkaz spálili na obrovskom spoločnom ohni."
Feng bol smrteľne bledý a na čele sa mu perlili kvapôčky potu. Načiahol sa za svojou čajovou šálkou a pomaly sa napil. Potom unavene pokračoval:
"Prirodzene, mal som vtedy oznámiť, že Tao Kuangova samovražda bola fingovaná. Mojou povinnosťou bolo priviesť priateľovho vraha pred súd. Lenže som nevedel, ako ďaleko bola do toho zapletená Zelený Nefrit, a tá bola mŕtva. A Wen Juan ma videl ísť do Červeného pavilónu. Keby som bol býval prehovoril, Wen by ma bol obvinil z vraždy Tao Kuanga. Zachoval som sa ako biedny zbabelec: mlčal som.
O tri týždne neskôr, keď sa epidémiu podarilo zvládnuť a život na ostrove sa postupne vracal do normálnych koľají, prišiel ma navštíviť Wen Juan. Povedal, že vie, že som zabil Taa a nastrojil som to ako falošnú samovraždu. Ak mu vraj nepostúpim úrad správcu ostrova, obviní ma pred súdom. Povedal som mu, nech to urobí; bol som rád, že to konečne vyjde najavo, lebo moje mlčanie ma zo dňa na deň väčšmi ťažilo. Wen však bol prefikaný podliak: vedel, že nemá nijaký dôkaz, chcel ma iba zastrašiť. Nedal sa preto strhnúť a uspokojil sa len so šírením hmlistých narážok na moju zodpovednosť za smrť Tao Kuanga.
Štyri roky nato, keď sa mi konečne podarilo vytrieť Zelený Nefrit z mysle, som sa oženil a narodila sa mi dcéra

Nefritový Prsteň. Keď vyrástla, zoznámila sa s Tao Kuangovým synom Tao Pan-tem a zdalo sa, že sa jedného dňa zosobášia. Cítil som, že zväzok detí by potvrdil moje dávne priateľstvo k Tao Kuangovi, ktorého smrť som nevedel pomstiť. Zlomyseľné ohováračky Wen Juana sa však museli dostať až k Tao Pan-temu. Spozoroval som, že sa ku mne od istého času správa akosi ináč." Odmlčal sa a nešťastne pozrel na sudcu. "Aj moja dcéra si všimla tú zmenu na Taovi a dlho sa preto trápila. Pokúšal som sa nájsť pre ňu iného vhodného ženícha, ale ona nechcela ani jedného z mladých mužov, ktorých som jej spomenul. Je to veľmi nezávislá a tvrdohlavá dievčina, pane. Preto ma veľmi potešilo, keď prejavila záujem o Ťia Jii-pua. Dal by som prednosť miestnemu človeku, ktorého lepšie poznám, ale už som sa dlhšie nevydržal pozerať, aká je moja dcéra nešťastná. A Tao Pan-te mi dal jasne na vedomie, že sa jej zrieka, lebo sa ponúkol ako sprostredkovateľ pri zasnúbení."
Zhlboka sa nadýchol a uzavrel:
"Teraz viete všetko, pane. Vrátane toho, kde som prišiel na myšlienku, ako to zariadiť, aby akademikova smrť vyzerala ako samovražda."
Sudca Ti pomaly prikývol.
Pretože sa zdržal akéhokoľvek komentára, Feng ticho dodal:
"Prisahám pri pamiatke svojho mŕtveho otca, že to, čo som vašej ctihodnosti povedal o smrti Tao Kuanga, je číročíra pravda."
"Duchovia zomrelých sú ešte vždy medzi nami, pán Feng," pripomenul mu vážne sudca, "Ich mená neslobodno ľahkovážne vyslovovať." Niekoľkokrát si uchlipol zo šálky a pokračoval: "Ak ste mi naozaj povedali úplnú pravdu, musí sa tu niekde nablízku skrývať bezohľadný vrah. Pred tridsiatimi rokmi zabil v Červenom pavilóne človeka, ktorý odhalil, že bol tajným milencom Zeleného Nefritu. Minulej noci možno udrel znovu, tentoraz na Jesenný Mesiac."
"Ale ohliadačova správa dokázala, že zomrela na srdcovú slabosť, vaša ctihodnosť!"
Sudca Ti pokrútil hlavou.
"Nie som si tým taký istý. Neverím v náhody, pán Feng, a tieto dva prípady sa priveľmi ponášajú jeden na druhý. Ak sa ten neznámy kedysi zaplietol s Kráľovnou kvetov, mohol sa o tridsať rokov neskôr rovnako dobre zapliesť s inou."
Ostro pozrel na Feng Taja a dodal:
"A keď už hovoríme o skone Jesenného Mesiaca, cítim, že ste mi o nej nepovedali všetko, čo viete, pán Feng!"
Správca ostrova naňho hľadel s nefalšovaným úžasom.
"To málo, čo som vedel, som vám povedal, pane!" zvolal. "Jediné, čo som sa rozpakoval spomenúť, bol jej krátky pomer so sudcom Luom. Ale vaša ctihodnosť ho dosť rýchle odhalila sama!"
"Pravdaže. Nuž, pán Feng, starostlivo uvážim, ako budem postupovať ďalej. To je všetko, čo môžem predbežne povedať."
Vstal a dovolil Fengovi, aby ho vyprevadil k bráne.

15

Ma Žung už čakal sudcu Ti pri zábradlí verandy Červeného pavilónu.
Sudca mu povedal:
"Vypočul som si veľmi zaujímavý príbeh, Ma Žung. Zdá sa, že odpoveď na všetky naše problémy spočíva v minulosti. Predovšetkým vo vražde Tao Kuanga pred tridsiatimi rokmi. Musím okamžite navštíviť slečnu Lingovú; poskytne nám kľúč k totožnosti Tao Kuangovho vraha. A potom sa dozvieme i to, kto spôsobil smrť Jesenného Mesiaca. Pôjdem..."
Zavetril. "Aký je tu strašný zápach!"
"Aj ja som si to všimol. V kríkoch pravdepodobne leží nejaké zdochnuté zviera."
"Poďme dnu, musím sa preobliecť."
Vošli do salóna. Ma Žung zavrel dvojité dvere. Kým pomáhal sudcovi obliecť sa do čistého odevu, povedal:
"Prv ako som sem prišiel, vypil som si vína s tým mladým básnikom Ťia Ju-puom, vaša ctihodnosť. Krab a Rak mali pravdu; ten starý starožitník naozaj kul pikle s akademikom, chceli vypudiť Feng Taja z miesta správcu."
"Sadni si! Chcem počuť presne, čo Ťia povedal."
Keď Ma Žung skončil, sudca s uspokojením poznamenal: "Tak toto nám Wen Juan zabudol povedať! Vravel som ti, že som zreteľne cítil, že čosi zamlčuje. Wen a Li pravdepodobne mali v úmysle vložiť do škatuľky, ktorú mal Ťia prepašovať do Fengovho domu, nejaké buričské papiere. Potom by ho boli udali vládnym úradom. Ale na tom veľmi nezáleží, keďže sa plánu vzdali. Práve som mal dlhý rozhovor s Fengom a jeho dcérou. Akademik očividne nespáchal samovraždu. Zabili ho."
"Zabili, vaša ctihodnosť?"
"Áno. Vypočuj si, čo mi tí dvaja povedali."
Keď v kocke vyložil svojmu pobočníkovi obsah rozhovoru v záhradnom pavilóne, Ma Žung vyhlásil so zdráhavým obdivom:
"Aké dievča! Ten básnik ju vystihol, keď povedal, že je prepjata! Teraz viem, prečo sa Ťia veľmi neponáhľa do sobáša s ňou. Ožeň sa s ňou, a oženíš sa s trápením! A koľkým! Tak teda akademikov prípad je vyriešený."
Sudca pomaly pokrútil hlavou.
"Nie celkom, Ma Žung. Ty si sa zúčastnil mnohých potýčok; povedz, myslíš si, že je pravdepodobné, aby Nefritový Prsteň dýkou v pravej ruke preťala útočníkovi pravú krčnú žilu?"
Ma Žung stisol pery.
"Pravdepodobné nie, ale nie je to vylúčené, pane. Keď sa dve osoby pasujú a medzi nimi je obnažená dýka, zavše sa stávajú čudné veci!"

"Rozumiem. Chcel som si to iba overiť." Na chvíľu sa zamyslel a potom povedal: "Myslím, že bude lepšie, ak tu ešte chvíľu ostanem. Chcem si všetko urovnať v hlave, aby som vedel, na čo sa mám spýtať slečny Lingovej. Ty chod' a požiadaj Kraba, aby ťa k nej zaviedol. Neklopte, nech ti len zvonku ukáže dom. Potom sa po mňa vráť a pôjdeme ta spolu."
"Ľahko by sme to našli aj sami, vaša ctihodnosť. Viem, že je to niekde pri vode, oproti prístavisku."
"Nie, nechcem sa tam motať a vypytovať sa na slečnu Lingovú. Vrah môže byť nablízku a slečna Lingová je pravdepodobne jediná osoba, ktorá nám o ňom môže niečo povedať. Nechcem ohroziť jej bezpečnosť. Neponáhľaj sa, počkám ťa tu. Mám o čom rozmýšľať!"
Keď dohovoril, znovu si zobliekol vrchný odev, odložil čiapku na stôl a vystrel sa na ležadle. Ma Žung potisol čajový stolík bližšie, aby naň sudca pohodlne dočiahol, a pobral sa preč.
Šiel rovno do veľkej herne. Keďže bolo popoludnie, predpokladal, že Krab s Rakom sa už vyspali a vrátili sa do práce. Naozaj, našiel ich na poschodí, ako s vážnymi tvárami pozorujú hracie stoly.
Povedal im, čo si želá, a dodal: "Hádam by ma ta jeden z vás mohol odviesť."
"Pôjdeme spolu," povedal Krab. "S Rakom sme nerozlučná dvojica, vieš."
"Práve sme odtiaľ prišli," poznamenal Rak, "ale prechádzka nám nezaškodí, však, Krab? A možno sa môj syn čoskoro vráti z rieky. Poviem hlavnému dozorcovi, že sa presúvame."
Malý hrbáč zišiel dolu a Krab odviedol Ma Žunga na balkón. Keď vypili niekoľko šálok čaju, Rak sa vrátil a povedal, že zariadil, aby ich dvaja kolegovia asi na hodinu zastúpili.
Trojica sa predierala rušnými ulicami na západ. Čoskoro kráčali tichými uličkami štvrte pouličných predavačov a kuliov. Keď vyšli na otvorenú pustatinu porastenú hustým krovím, Ma Žung pochybovačné poznamenal:
"Nevybrali ste si na bývanie veľmi veselé susedstvo!"
Krab ukázal na skupinku vysokých stromov na druhej strane planiny.
"Za nimi sa ti to celkom zapáči. Slečna Lingová býva v malej chatrči pod velikánskym tisom. A náš dom je ešte ďalej, vo vrbine na brehu rieky. Táto pustatina možno nie je veselá, ale oddeľuje nás od hlučných ulíc."
"Doma máme radi pokoj," dodal Rak.
Krab, ktorý šiel popredu, vstúpil na úzku cestičku medzi stromami. Zrazu zaprašťali halúzky. Z kríkov vyskočili dvaja chlapi. Jeden zovrel Krabovi ruky a druhý mu zasadil kyjakom strašný úder na srdce. Chcel sa ním ešte raz zahnať a roztrieštiť Krabovi lebku, ale Ma Žung sa vrhol dopredu a z celej sily mu vrazil päsťou do čeľusti. Keď sa zloduch spolu so stenajúcim Krabom zviezol na zem, Ma Žung sa obrátil k druhému darebákovi, ale ten vytasil dlhý meč. Ma Žung ustúpil o krok práve včas, aby sa vyhol výpadu, smerujúcemu na jeho hruď. V tej chvíli sa zjavili ďalší štyria násilníci; traja mali v rukách pripravené meče, štvrtý zdvihol krátky oštep a skríkol:
"Obkľúčte ich a pobite!"
Ma Žungovi prebleslo hlavou, že to nie je veľmi utešené položenie. Nezostávalo mu iné, ako pokúsiť sa vyrvať tomu vysokému naničhodníkovi oštep z ruky. Najprv však musel dostať z kaše malého hrbáča, lebo si nebol istý, či sa dokáže, hoci aj s oštepom v ruke, udržať proti štyrom šermiarom. Presne zacieleným kopnutím zasiahol rúčku oštepu, ktorý ho ohrozoval, ale vysoký lotor ho nepustil. Ma Žung ponad plece vyštekol na Raka:
"Bež po pomoc!"
"Uhni mi z cesty!" zasyčal za ním hrbáč. Mužíček sa prešuchol Ma Žungovi popri nohách a vrhol sa priamo na banditu s oštepom. Ten naňho so zlovestným úškrnom namieril oštep. Ma Žung chcel vyskočiť a stiahnuť Raka späť, ale obstali ho chlapi s mečmi, ktorí ponechali hrbáča svojmu vodcovi. Presne vo chvíli, keď sa Ma Žung vyhol hlavou úderu meča, uvidel, že Rakovi vystrelili ruky od bokov a z každej vyletela železná guľka veľkosti vajca, upevnená na tenkej reťazi. Chlap s oštepom padol dozadu, zúfale sa pokúšajúc kryť zbraňou pred železnými guľkami, ktoré vírili smerom k nemu. Útočníci prestali ohrozovať Ma Žunga a obrátili sa na pomoc svojmu vodcovi. Ale Rak akoby mal oči všade; zvrtol sa a nechal jednu zo železných guliek dopadnúť na lebku najbližšieho ozbrojenca. Opäť sa zvrtol a druhá guľka roztrieštila plece vodcovi banditov. Ostatní sa usilovali prebodnúť útočníka, ale Rak im na to neposkytol najmenšiu možnosť. Tancoval okolo nich neuveriteľnou rýchlosťou, drobné nôžky akoby sa ani nedotýkali zeme, sivé vlasy poletovali vo vánku. Okolo neho vírili železné guľky, vytvárajúc smrtonosnú, nepreniknuteľnú clonu.
Ma Žung ustúpil a so zatajeným dychom pozoroval boj. Bolo to tajné umenie boja s reťazami, o ktorom sa ľudia zhovárali iba pritlmenými hlasmi. Reťaze boli pripútané koženými pásikmi k Rakovým chudým predlaktiam: ich dĺžku ovládal tým, že ich popúšťal v dlaniach. Skrátenou reťazou v ľavici roztrieštil ruku druhému chlapovi s mečom, nato uvoľnil pravú železnú guľku na plnú dĺžku reťaze. Silou mlatu rozdrvila tvár tretiemu banditovi.
Na nohách už stáli iba dvaja útočníci. Jeden sa márne pokúšal zastaviť ľavú guľku svojím mečom, druhý sa obrátil na útek. Ma Žung sa za ním chcel rozbehnúť, ale nebolo to potrebné. Rak pravou železnou guľkou zasiahol banditov chrbát. Odporne to zadunelo a chlap padol dolu tvárou na zem. V tej istej chvíli sa ľavá reťaz ovinula okolo meča posledného lotra; zvíjala sa na ostrí ako rozzúrený had. Rak si pritiahol chlapa bližšie, skrátil reťaz v druhej ruke a guľkou mu roztrieštil sluchu. Bolo po všetkom.
Malý hrbáč zručne zachytil guľky rukami, ovinul si reťaze okolo predlaktí a zakryl ich rukávmi. Keď k nemu Ma Žung pokročil, odrazu začul, ako hlboký hlas za ním smutne vraví:
"Zasa si pohol lakťom!"
Bol to Krab. Vymanil sa spod ochabnutej mŕtvoly chlapa s kyjakom, ktorá ho spola zakrývala, a teraz sedel chrbtom opretý o kmeň stromu. Znechutene zopakoval: "Zasa si pohol lakťom!"
Rak sa k nemu obrátil a ostro povedal:
"Nepohol!"
"A pohol!" vyhlásil Krab pevne. "Jasne som videl, že si použil lakeť. Pokazil si tým posledný úder skrátenou reťazou."

Pošúchal si vypuklú hruď. Úder, ktorý by bol zabil hociktorého iného chlapa, mu podľa všetkého veľmi neublížil. Poškrabal sa, odpľul si a pokračoval: "Laket' sa nemá ohýbať, treba to robiť trhnutím zápästia."
"Lakťom sa dá meniť smer!" odsekol Rak zlostne.
"Musí to byť trhnutie," trval na svojom neústupné Krab. Sklonil sa nad chlapom s kyjakom a zamrmlal: "Škoda, klepol som ho po krku pritvrdo." Podišiel k vodcovi banditov, jedinému, ktorý bol ešte nažive. Ležal tam, dychčal a ruky si pritískal na ľavú stranu hrude, odkiaľ mu mokvala krv. "Kto vás poslal?" spýtal sa Krab.
"My... Li povedal..."
Ďalšie slová udusil prúd krvi, ktorý mu vyrazil z úst. Telom mu prebehol kŕč a vzápätí zostal nehybne ležať.
Ma Žung si prezeral ostatných mŕtvych. S neskrývaným obdivom povedal:
"Nádherná práca, Rak! Kde si sa to naučil?"
"Ja ho cvičím," povedal Krab ticho. "Už takmer desať rokov. Denne ho udržujem vo forme. No, už sme blízko nášho domu; poďme, vypijeme si pohárik. Zvyšky pozbierame neskôr."
Vykročili a Rak sa tmolil za nimi, ešte vždy napaprčený. Ma Žung sa túžobne spýtal Kraba:
"Nemohol by som sa to naučiť aj ja?"
"Nie. Ťažkí chlapi, ako si ty a ja, sa to nikdy nenaučia. Chceli by sme zaobchádzať s guľkami silou, a to je chyba. Treba ich len uviesť do pohybu a potom už iba ovládať. Technicky sa to volá zavesená rovnováha, lebo tak nejako visíš medzi tými dvoma víriacimi guľkami, rozumieš. Darí sa to iba drobným, vrtkým ľuďom. Napokon, toto umenie sa dá použiť iba na otvorenom priestranstve, kde je dostatok priestoru. Ja mám na starosti boj v uzavretých miestnostiach, Rak vykonáva prácu vonku. Sme družstvo, chápeš." Ukázal na polorozpadnutú chatrč z popraskaných dosák, opierajúcu sa o vysoký tis, a nedbanlivo poznamenal: "Tu býva slečna Lingová."
Prešli ešte kúsok a už boli na brehu rieky, lemovanom vŕbami. Za vidieckym bambusovým plotom stál neveľký, na bielo omietnutý domček so šindľovou strechou. Krab odviedol Ma Žunga okolo domu do dobre udržiavanej záhrady plnej sadeničiek tekvíc a usadil ho na drevenú lavičku pod odkvapom, odkiaľ mal dobrý výhľad na širu hladinu rieky za vrbinou. Ma Žung si obzeral pokojné okolie a zrak mu padol na vysoký bambusový stojan. V rozličnej výške na ňom viselo šesť tekvíc.
"Na čo to je?" spýtal sa zvedavo.
Krab sa obrátil k Rakovi, ktorý práve prichádzal spoza domu a ešte vždy sa tváril kyslo, a vybrechol naňho:
"Číslo tri!"
Hrbáčova pravá ruka bleskurýchle vyrazila. Ozvalo sa kovové zacvendžanie a vzápätí guľka rozdrvila tretiu tekvicu na stojane.
Krab ťarbavo vstal, zdvihol napoly rozmliaždenú tekvicu a položil si ju na obrovskú dlaň. Rak k nemu nedočkavo pristúpil. Obaja mlčky skúmali tekvicu. Krab potriasol hlavou, odhodil ju a povedal s vyčítavým pohľadom:
"Presne ako som sa obával! Zasa si pohol lakťom!"
Kraťúch očervenel. Rozhorčene sa spýtal:
"Pol palca od stredu pokladáš za odchýlku?"
"Nebolo to najhoršie," priznal Krab. "Ale aj tak si pohol lakťom. Robíš to lakťom. Musí to byť trhnutie. V zápästí."
Rak zafučal. Zahľadel sa na rieku a vyhlásil: "Môj syn sa čochvíľa vráti. Skočím po dačo na ovlaženie."
Vošiel do domu a Krab s Ma Žungom sa vrátili na verandu. Keď si Ma Žung znovu sadal na sedadlo, vykríkol: "Tak vy ich používate ako cvičné terče!"
"A na čo si myslel, že tie tekvice pestujeme? Každý druhý deň mu ich pripravím šesť, rozlične veľkých a rozlične rozmiestnených." Obzrel sa ponad plece, aby sa presvedčil, či ho Rak nepočuje, a drsne zašepkal Ma Žungovi do ucha: "Je dobrý.
Veľmi dobrý. Ale ak mu to poviem, zmľandravie. Najmä v boji zblízka. Zodpovedám zaňho. Je to môj priateľ, rozumieš."
Ma Žung prikývol. Po chvíli sa spýtal:
"Čo robí jeho syn?"
"Pokiaľ viem, nie veľa," odvetil Krab pomaly. "Už nežije, vieš? Bol to pekný, mocný chlapec. Tak bol naňho hrdý ako čert. Nuž a pred štyrmi rokmi sa chlapec s matkou vybrali na člne na rybačku. Uprostred prúdu sa zrazili s vojnovou džunkou a utopili sa. A odvtedy, keď prišla reč na jeho syna, Rak začal zakaždým fňukať. No uznaj, dá sa s takým človekom pracovať? Zbridilo sa mi to a raz som mu povedal: "Rak, veď tvoj syn nie je mŕtvy. Iba ho teraz tak často nevídaš, lebo je zväčša vonku na rieke." Rak sa toho chytil. Všimni si, že som nespomenul jeho ženu, lebo všetko by mi zasa nezhltol. Aj tak to bola hrozná jazyčnica." Krab si zhlboka vzdychol. Poškrabal sa na hlave a pokračoval: "Tak teda, povedal som Rakovi: ‚Požiadajme o nočné smeny, tak sa budeme môcť stretávať s tvojím synom, keď sa popoludní vráti domov.' A Rak sa chytil aj tohto." Krab pokrčil širokými plecami a dodal: "Pravdaže, chlapec sa už domov nikdy nevráti, ale Rak sa teraz takrečeno má na čo tešiť. A ja sa s ním môžem zavše pozhovárať o synovi a nemusím sa báť, že začne smokliť."
Rak vyšiel von s velikánskym krčahom vína a tromi hlinenými pohármi. Položil ich na stôl vydrhnutý do biela a aj on si sadol. Pripili si na úspešný boj. Ma Žung mľaskol a dal si od Kraba znovu naliať. Potom sa spýtal:
"Poznali ste tých naničhodníkov?"
"Dvoch áno. Patrili do lotrovskej bandy spoza rieky. Pred štrnástimi dňami sa pokúšali zadržať jedného z Fengových poslov. Sprevádzal som ho s istým kolegom a troch sme zabili. Tých dvoch, čo nám unikli, sme dostali teraz."
"Kto je ten Li, ktorého spomínal zomierajúci?" spýtal sa znovu Ma Žung.
"Koľko ľudí s priezviskom Li máme na ostrove?" obrátil sa Krab k Rakovi.
"Dvesto."
"Počul si ho," povedal Krab, pozerajúc na Ma Žunga vypúlenými očami.

"S tým sa ďaleko nedostaneme," poznamenal Ma Žung.
"Ani oni sa ďaleko nedostali," vyhlásil Krab sucho a obrátil sa k Rakovi: "Rieka vyzerá za súmraku veľmi pekne. Škoda, že tu podvečer nebývame častejšie."
"Je taká pokojná!" povedal Rak spokojne.
"Nie vždy!" utrúsil Ma Žung, keď vstával. "Nuž, predpokladám, že sa vám podarí zistiť, čo bolo v pozadí tej šarvátky. Musím sa vrátiť k svojmu pánovi a oznámiť mu, že viem, kde býva slečna Lingová."
"Len či ju tam nájdete," zapochyboval Krab. "Keď sme tadeto šli dnes ráno pred úsvitom, zazrel som v jej chatrči svetlo."
"Je slepá; svetlo znamená návštevníkov," vysvetlil Rak.
Ma Žung sa im poďakoval za pohostinnosť a zmizol v hustnúcom súmraku. Na chvíľočku zastal pred chatrčou slečny Lingovej. Dnu sa nesvietilo; pôsobila celkom opustene. Otvoril dvere a vrhol rýchly pohľad do šerej miestnosti, v ktorej bolo iba bambusové lôžko. Nebolo tam nikoho.

16

V Červenom pavilóne našiel Ma Žung sudcu Ti stáť pri zábradlí na verande a pozorovať parkových strážnikov, ktorí rozsvecovali farebné lampióny medzi stromami. Rozpovedal sudcovi, čo sa prihodilo, a uzavrel:
"Čistý výsledok je, že som sa dozvedel, kde býva slečna Lingová. Lenže nie je doma, takže sa ta nemusíme unúvať. Prinajmenšom nie teraz. Pravdepodobne ju jej návštevníci niekam odviedli."
"Ale veď je ťažko chorá!" zvolal sudca Ti. "Nepáči sa mi predstava, že ju ktosi navštívil; myslel som, že o nej nevie nik, iba tvoji dvaja priatelia a to dievča, Strieborná Víla." Znepokojene sa pomykal za fúzy. "Si si istý, že obeťami vražedného útoku mali byť Krab a Rak, a nie ty?"
"Pravdaže, vaša ctihodnosť! Ako mohli tí lotri vedieť, že tam budem? Striehli v zálohe na Kraba, aby sa pomstili za tých troch z ich bandy, ktorých zabil v potýčke pred dvoma týždňami. O Rakovi iste nevedeli!"
"Ak je to pravda, tak tí banditi museli vedieť, že tvoji dvaja priatelia spávajú cez deň a nevracajú sa domov pred úsvitom. Keby si ich náhodou nepožiadal, aby ti šli ukázať príbytok slečny Lingovej, útočníci by tam museli čakať celý večer i noc!"
Ma Žung pokrčil plecami.
"Možno na to boli pripravení."
Sudca Ti sa na chvíľu zamyslel, uprene hľadiac na reštauráciu oproti v parku, kde vrcholila hostina. Obrátil sa a s povzdychom poznamenal:
"Naozaj som sa unáhlil, keď som včera povedal, že v záležitosti sudcu Lua budem potrebovať iba deň navyše! Nuž, dnes večer ťa nebudem potrebovať, Ma Žung. Choď sa navečerať a potom sa môžeš trocha zabaviť. Zajtra ráno po raňajkách sa znova stretneme tu." Keď Ma Žung odišiel, sudca Ti sa začal prechádzať po verande s rukami založenými za chrbtom. Bol nepokojný, nepáčila sa mu myšlienka, že bude večerať v izbe sám. Vošiel dnu a preobliekol sa do jednoduchého šatu z belasej bavlny. Na hlavu si založil malú priliehavú čiapočku a hlavnou bránou vyšiel z hostinca U večnej blaženosti.
Prechádzajúc popred vchod do hostinca, kde býval Ťia Jii-puo, odrazu zastal. Mohol by pozvať mladého básnika, aby sa s ním navečeral, a povypytovať sa ho ešte na Wenove intrigy proti správcovi Fengovi. Prečo sa akademik tak náhle vzdal svojho plánu? Vari si pomyslel, že ak prinúti slečnu Fengovú, aby sa zaňho vydala, ľahšie dostane do rúk Fengovo bohatstvo a nebude sa oň musieť podeliť so starožitníkom?
Vošiel dnu. Hostinský ho však informoval, že básnik odišiel hneď po obede a už sa nevrátil. "A ja som mu predvčerom požičal strieborniak!" dodal smutne.
Sudca ponechal hostinského jeho trápeniu a vošiel do prvej reštaurácie, ktorú zbadal. Zjedol jednoduchú večeru a potom vypil čaj na balkóne na poschodí. Sediac blízko zábradlia, bezcieľne pozoroval zástup na ulici pod sebou. Na rohu skupina výrastkov pridávala ďalšie misky s jedlom na oltár mŕtvych. Sudca Ti rátal na prstoch. Zajtra bude tridsiaty deň siedmeho mesiaca, koniec Sviatkov mŕtvych. Vtedy sa spália oltáre so všetkým, čo na nich je. Celú túto noc budú ešte brány Onoho sveta otvorené.
Zaklonil sa v kresle a znepokojene si hrýzol pery. V živote už stál pred rozličnými záhadami, ale vždy mal k dispozícii prinajmenšom dostatok údajov na sformulovanie istých teórií a možnosť vyberať spomedzi niekoľkých podozrivých. No z tejto situácie sa nijakovsky nevedel vymotať. Za vraždu Tao Kuanga spred tridsiatich rokov a skon Jesenného Mesiaca bol bezpochyby zodpovedný jeden a ten istý zločinec. Odstránil teraz aj slečnu Lingovú? Znepokojene sa zamračil. Nemohol sa zbaviť pocitu, že medzi jej zmiznutím a útokom na Ma Žunga a jeho dvoch priateľov je priama súvislosť. A jediným vodidlom bolo, že neznámy vrah musí mať okolo päťdesiat rokov a bol, alebo ešte stále je, v úzkom styku s Rajským ostrovom. Celkom jasný ešte nebol ani akademikov prípad. Rozprávanie Nefritového Prsteňa o tom, ako ho zabila, vyzeralo dosť vierohodne, ale záhadou zostával jeho vzťah k Jesennému Mesiacu. Čudné, že nik nevedel, kde sa odohrávali ich dôverné schôdzky! V ich vzťahu muselo byť čosi viac ako ľúbostné dôvernosti. Pravda, mal v úmysle vykúpiť Kráľovnú kvetov. Ale nedokazuje vari skutočnosť, že mal pritom plnú hlavu Nefritového prsteňa, že pri tom zohral úlohu skôr nejaký skrytý dôvod ako obyčajná vášeň? Žeby ho vydierala? Nespokojne potriasol hlavou. Túto záhadu nikdy nerozlúšti, pretože akademik i Kráľovná kvetov sú mŕtvi.
Zrazu si čosi zlostne zašomral pod nos. Dopustil sa obrovskej chyby! Hostia pri vedľajšom stolíku zvedavo hľadeli na vysokého bradatého pána, ktorý sa z ničoho nič rozzúril. Sudca Ti si to však nevšímal. Náhlivo vstal, zaplatil a zišiel dolu schodmi.
Prešiel popri Ťia Jii-puovom hostinci a kráčal okolo bambusového plota tak dlho, kým neprišiel k neveľkej bráne. Bola

odchýlená a na stĺpe visela drevená tabuľka s nápisom "Súkromný majetok".
Odtisol bránu a vošiel na udržiavaný chodníček, vinúci sa pomedzi vysoké stromy. Ich husté koruny tlmili hluk z ulice. Na brehu veľkého rybníka bolo čudné ticho. Nad nehybnou hladinou sa pôvabne klenul most z na červeno nalakovaného dreva. Vykročil po vŕzgajúcich doskách a začul špľachot vyplašených žiab, ktoré sa vrhali do tmavej vody.
Na druhej strane zbadal schodište, vedúce k elegantnému pavilónu, postavenému na hrubých drevených stĺpoch asi päť stôp nad zemou. Pavilón mal iba jedno podlažie a končistá strecha bola pokrytá medenými platničkami, ktoré vekom ozeleneli.
Sudca Ti vyšiel na balkón. Rýchle preskúmal predné dvere a obišiel pavilón, ktorý mal osemuholníkový pôdorys. Napokon zastal pri zábradlí na opačnej strane pavilónu a preletel pohľadom záhradu za Ťiovým hostincom a bočnú záhradu hostinca U večnej blaženosti, nejasne osvetlené svetlom z parku. Hmlisto rozoznal chodníček, vedúci k verande Červeného pavilónu. Zvrtol sa a preskúmal zadný vchod. Na mosadznej visacej zámke bol prilepený pásik bieleho papiera s odtlačkom Fengovej pečate. Dvere vyzerali slabšie ako predné. Len čo sa do nich trochu zaprel plecom, rozleteli sa dokorán.
Vošiel do tmavej predizby, schytil sviečku, ležiacu na bočnom stolíku a zapálil ju: škatuľka s ocieľkou, kremienkom a práchnom ležala vedľa nej.
Zdvihol vysoko sviečku a preskúmal prepychovo zariadenú predizbu. Potom rýchle nakukol do neveľkého salóna vpravo. Vľavo našiel malú izbičku, zariadenú iba bambusovým lôžkom a rozheganým bambusovým stolíkom. Za izbičkou bola umyváreň a malá kuchyňa. Očividne príbytok slúžky.
Vyšiel von a vstúpil do obrovskej spálne oproti. Pri zadnej stene uvidel velikánsku posteľ z vyrezávaného ebenu s krikľavými závesmi z vyšívaného hodvábu. Pred posteľou stál okrúhly vyrezávaný stôl z ružového dreva, vykladaný perleťou. Dal sa na ňom servírovať čaj i intímna večera pre dvoch. Ovzdušie bolo presiaknuté vôňou silného parfumu.
Sudca podišiel k toaletnému stolíku v kúte. Bezmyšlienkovite pozrel do okrúhleho zrkadla z lešteného striebra, preletel pohľadom pôsobivú zbierku nádobiek a škatuliek z farbistého porcelánu, kde si nebohá ukladala púdre a mastičky, a napokon preskúmal medené visiace zámky na troch zásuvkách. Sem si Kráľovná kvetov akiste ukladala písomnosti a listy.
Visacia zámka na vrchnej zásuvke nebola zamknutá. Otvoril ju, ale nenašiel tam nič iba dokrkvané vreckovky a zamastené vlásenky, ktoré nepríjemne zapáchali. Náhlivo zásuvku zavrel a preniesol pozornosť na ďalšiu. Aj tu visacia zámka voľne visela na pánte. Dnu boli veci, ktoré kurtizány používajú na intímnu toaletu. Zabuchol zásuvku. Posledná bola bezpečne uzamknutá, ale keď pomykal zámkou, tenké drevo, na ktorom bol pripevnený pánt, sa rozštiepilo. S uspokojením prikývol. Zásuvka bola plná listov, navštíveniek, použitých i nepoužitých obálok, potvrdených účtov a hárkov listového papiera, niektoré z nich dokrkvané, iné so stopami mastných prstov a rúžu. Kráľovná kvetov očividne nebola veľmi poriadkumilovná. Odniesol zásuvku k stolíku a vysypal naň jej obsah. Pritiahol si bližšie stoličku a začal triediť písomnosti.
Jeho tušenie mohlo byť celkom mylné, ale musel si ho overiť. Pri večeri v Žeriavom hájiku Kráľovná kvetov medzi rečou spomenula, že jej akademik venoval fiolu parfumu ako darček na rozlúčku. Spýtala sa ho, aký parfum to je, ale on odpovedal: "Dbajte, aby sa to dostalo na miesto určenia." Keďže mala plnú hlavu parfumu, možno jej uniklo niečo, čo povedal krátko predtým, a uvedomila si iba jeho posledné slová, ktoré pokladala za žartovnú narážku na voňavku. Tie slová však zneli skôr ako žiadosť než ako odpoveď na otázku. Žiadosť, týkajúcu sa prílohy, ktorú vložil do obálky k fiole. Mohol to byť odkaz alebo list, ktorý mala odovzdať tretej osobe.
Sudca bezstarostne odhadzoval otvorené listy a navštívenky na dlážku. Hľadal neotvorenú obálku. Napokon ju našiel. Naklonil sa a pridržal ju blízko pri sviečke. Obálka bola dosť ťažká, bez adresy, ale bolo na nej štvorveršie, napísané energickým, pôsobivým rukopisom:
Prijmite tento dar podmanivej vône, prchavej a sladkej ako môj krásny sen, iste v rozpomienkach po celodennom zhone tá vôňa utkvie tam, kde bozkávať vás chcem.
Sudca Ti si potisol čiapočku z čela, vytiahol z vlasov vyčesaných do uzla ihlicu a opatrne ňou otvoril obálku. Vybral stade ploskú fiolu z vyrezávaného zeleného nefritu so zátkou zo slonoviny a dychtivo zdvihol druhú, menšiu obálku, ktorá pritom vypadla. Bola starostlivo zapečatená, opäť s adresou napísanou akademikovým rukopisom: "Do láskavej pozornosti jeho excelencii Li Wej-ťingovi, doktorovi literatúry, bývalému cisárskemu cenzorovi atď. atď."
Sudca obálku rozrezal a našiel v nej hárok papiera. Bol to stručný list, napísaný skvelým, strohým literárnym štýlom.
Ctenému otcovi: Váš nevzdelaný a nehodný syn zisťuje, že sa Vám nikdy nevyrovná vo Vašej neprekonateľnej odvahe a železnej sile vôle. Neopovažuje sa čeliť budúcnosti. Dosiahnuc to, čo navždy zostane vrcholom jeho kariéry, musí odísť. Informoval Wen Juana, že nemôže pokračovať, a poveril ho vykonaním potrebných opatrení.
Neopovažujúc sa objaviť pred Vaším prísnym zrakom, píšem tento list, ktorý má byť odovzdaný vznešenému adresátovi prostredníctvom kurtizány Jesenný Mesiac. Pohľad na jej výnimočnú krásu mi skrášlil posledné dni života.
Dvadsiateho piateho dňa siedmeho mesiaca, počas Sviatkov mŕtvych, Váš nehodný syn Lien pokľaká a tri razy sa dotýka čelom zeme.
Sudca Ti sedel a ohromene sa mračil. Štýl bol taký strohý, že nebolo ľahké pochopiť presný zmysel pisateľových slov. Prvý odsek naznačoval, že penzionovaný cenzor Li, ktorého synom bol akademik, a starožitník Wen Juan boli zapletení do akéhosi zločinného plánu, ale akademik v poslednom okamihu zistil, že mu chýba odvaha a sila vôle vykonať ho; a preto, neschopný vykonať otcove príkazy, videl jediné východisko v samovražde. Lenže to znamenalo, že plán musel obsahovať čosi viac ako zámer vyštvať správcu drobnými intrigami z miesta! Nebesá vedia, o aké závažné veci išlo, či to boli otázky života a smrti, alebo dokonca záležitosti štátneho významu! Musí ešte raz vypočuť toho vybíjaného starožitníka; ak to bude potrebné, s prísnosťou, prípustnou podľa zákona, a potom navštíviť akademikovho otca.

Musí...
Zotrel si pot z čela. V miestnosti bolo horúco a čmudiaca sviečka nepríjemne zapáchala. Vzchopil sa. Nesmie sa unáhliť, najprv sa musí pokúsiť rekonštruovať priebeh udalostí. Keď akademik dospel k svojmu rozhodnutiu a odovzdal Kráľovnej kvetov obálku, nakoniec predsa len nespáchal samovraždu, pretože prv, ako sa mohol zabiť, zomrel rukou dievčaťa, ktoré sa pokúšal znásilniť. Sudca tresol päsťou do stola. Aký nezmysel! Človek rozhodnutý skoncovať so životom sa nebude pokúšať znásilniť dievča! Odmietal veriť, že by také čosi bolo možné!
A predsa list nemohol byť podvrhom. A že sa akademik naozaj rozhodol upustiť od dajakého plánu, dokazovalo Ťia Jii-puovo vyhlásenie pred Ma Žungom. Na tom, že Jesenný Mesiac neodovzdala list, ktorý jej zverili, nebolo nič čudné. Nech už bol jej vzťah k akademikovi hocaký, v čase, keď skonal, tá žena už mala plnú hlavu svojho nového ochrancu, jeho veselého kolegu Lua. Hodila neotvorenú obálku do zásuvky a celkom na ňu zabudla. Spomenula si na ňu až toho večera, keď ju Luov úskok prinútil ľutovať svojho nebohého obdivovateľa. Čosi súhlasilo, čosi nie. Sudca si schoval ruky do širokých rukávov. Zmraštil zježené obrvy, tuho sa zamračil a uprene pozrel na prepychové lôžko, kde sa nespočetné Kráľovné kvetov milkovali so svojimi vyvolenými milencami.
Znovu si v mysli preberal, čo vedel o osobách zapletených do troch úmrtí, ktoré sa odohrali v spálni Červeného pavilónu.
Pokúšal sa spomenúť si, čo presne povedali Feng Taj a jeho dcéra Nefritový Prsteň. Znovu uvažoval o Wen Juanovom čiastočnom priznaní a dodatočných informáciách, ktoré získal Ma Žung. Odhliadnuc od nepravdepodobnej možnosti, že by akademik chcel v predvečer svojho osudného kroku znásilniť dievča, okolnosti jeho zamýšľanej samovraždy boli uspokojujúco vysvetlené. Keď ho slečna Fengová nešťastnou náhodou zabila, jej otec zaranžoval falošnú samovraždu. Škrabance na rukách a na tvári akademika spôsobila slečna Fengová, nevysvetlené zostali iba opuchliny na jeho krku. Čo sa týka smrti Jesenného Mesiaca, škrabance spôsobila Strieborná Víla, keď sa bránila pred jej zlomyseľnými údermi. V jej prípade zostávajú nevysvetlené belasé sinky na hrdle. Sudca mal hmlistý pocit, že keby sa mu podarilo spojiť tieto dva nevysvetlené fakty, záhada Červenej komnaty by sa ihneď vysvetlila.
Zrazu mu zišlo na um možné riešenie. Vyskočil a začal sa prechádzať. Dlhú chvíľu stál nehybne pred obrovskou posteľou s baldachýnom. Áno, teraz mu už bolo jasné, čo sa stalo. Všetko malo svoje logické vysvetlenie vrátane pokusu o znásilnenie a útoku ozbrojených násilníkov na Ma Žunga! Tajomstvo Červeného pavilónu bolo nevýslovné odporné a hrozné, dokonca ešte hroznejšie ako čudná nočná mora, ktorá sa mu tam prisnila, keď našiel kurtizánino nahé biele telo na červenom koberci. Zrazu ho striaslo.
Opustil pavilón Kráľovnej kvetov a pobral sa rovno do hostinca U večnej blaženosti. Pri recepčnom pulte zastal, podal hostinskému jednu zo svojich červených navštíveniek a rozkázal, aby ju ihneď odniesli do rezidencie správcu ostrova s odkazom, že súdny prísediaci by sa čo najskôr chcel stretnúť s Feng Tajom a jeho dcérou.
Keď sa vrátil do Červeného pavilónu, vyšiel na verandu. Naklonil sa ponad zábradlie a starostlivo skúmal krovie a porast pod verandou.
Potom vošiel do salóna a zavrel dvojité dvere. Zahasproval ich a pozatváral okenice. Keď si sadal k čajovému stolíku, uvedomil si, že v uzavretej miestnosti bude veľmi horúco. Ale nemohol si pomôcť. Vedel už, že má do činenia so zúfalým, neľútostným vrahom.

17

Ma Žung si dožičil dobrú večeru v reštaurácii s múčnymi jedlami a zakončil ju dvoma veľkými krčahmi silného vína. Teraz kráčal ulicou spoločných domovov a pohmkával si veselú melódiu. Mal sviatočnú náladu.
Dvere označené nápisom "II. trieda, číslo 4" sa otvorili a postaršia žena si ho premerala kyslým pohľadom.
"Čo zasa chcete?"
"Navštíviť kurtizánu Striebornú Vílu."
Zaviedla ho ku schodišťu a znepokojene sa ho spýtala:
"Dúfam, že nám nenarobila nijaké nepríjemnosti? Kancelária ma dnes upovedomila, že ju vykúpili. Ale keď som jej tú dobrú zvesť oznámila, vyzerala vydesená. Vôbec sa netešila!"
"Počkaj, až ju uvidíš, keď budem odchádzať! Neunúvaj sa hore, jej izbu nájdem."
Vystúpil úzkym schodišťom a zaklopal na dvere označené menom Striebornej Víly.
Začul ju, ako volá: "Som chorá, nikoho nemôžem prijať!"
"Ani mňa?" skríkol Ma Žung cez dvere.
Rozleteli sa a Strieborná Víla ho vtiahla dnu.
"Som taká rada, že si prišiel!" povedala zápalisto, usmievajúc sa cez slzy. "Stalo sa čosi hrozné! Musíš nám pomôcť, Ma Žung!"
"Nám?" spýtal sa prekvapene. Nato zazrel Ťia Ju-pua sedieť so skríženými nohami na posteli. Ako zvyčajne, vyzeral skľúčene. Onemený Ma Žung si vzal stoličku, ktorú k nemu dievča potislo. Strieborná Víla si sadla na posteľ tesne k mladému básnikovi a vzrušene vysvetľovala:
"Ťia Jii-puo sa so mnou chcel oženiť, ale prišiel o všetky peniaze a potom sa naňho ulakomila tá strašná slečna Fengová! Chudák chlapec, má vždy takú hroznú smolu!" Zaľúbene pozrela na mladíka. "A dnes večer sa prihodilo to najhoršie! Stále sme verili, že sa nám podarí dajako sa z toho dostať, ale toto je koniec! Si súdny úradník, však? Nemohol by si sa pozhovárať so sudcom a primäť ho, aby s tým dačo urobil?"
Ma Žung si odtisol čiapku z čela a pomaly sa poškrabal na hlave. Pochybovačné pozrel na básnika a spýtal sa ho:
"Čo majú znamenať tie reči o ženení? Vari sa nechystáte najprv do sídelného mesta zložiť skúšky a stať sa úradníkom?"

"Nebesá uchovajte! Ten úmysel pramenil z mylného rozhodnutia v slabej chvíľke. Nie, mojím snom je mať domček niekde na vidieku, ženu, ktorá mi vyhovuje, a písať poéziu. Myslíte si vari, že by bol zo mňa dobrý úradník?"
"Nie!" vyhlásil Ma Žung s presvedčením.
"Presne to mi naznačil aj váš šéf! Tak vidíte. Keby som bol mal peniaze, bol by som vykúpil toto pekné dievča a usadil sa s ňou niekde v malom mestečku. Stačilo by nám, keby sme mali na každodennú misku ryže a kedy-tedy na neveľký krčah vína. A na to si vždy môžem zarobiť ako učiteľ."
"Učiteľ?" otriasol sa Ma Žung.
"Je skvelý učiteľ!" vyhlásila Strieborná Víla hrdo. "Vysvetlil mi veľmi ťažkú báseň. Je taký trpezlivý!"
Ma Žung sa zamyslene zahľadel na párik.
"Nuž," povedal pomaly, "predpokladajme, že by som pre vás dvoch mohol niečo urobiť. Sľubujete, pán básnik, že toto dievča odvediete do jeho rodnej dediny a oženíte sa tam s ním, ako sa patrí?"
"Prirodzene! Ale o čom to hovoríte, priateľu? Iba dnes popoludní ste mi radili, aby som sa oženil so slečnou Fengovou, a potom..."
"Ha!" zvolal náhlivo Ma Žung. "Iba som vás skúšal, mladý muž! Nás súdnych úradníkov nik neoklame, to vám vravím! Vždy vieme viac, ako sa nazdávate! Prirodzene, že som po celý čas vedel o vás a o tejto dievčine - aj ju som takrečeno skúšal. Nuž a v tunajších herniach som mal šťastie. Pretože Strieborná Víla pochádza z mojej rodnej dediny a pretože vás má rada, rozhodol som sa dnes popoludní vykúpiť ju pre vás." Vytiahol z rukáva potvrdenky a podal ich Striebornej Víle. Nato vybral červený balíček so strieborniakmi a hodil ho mládencovi. "A tu máte na cestovné výdavky a čosi do začiatku, kým sa uchýlite ako učiteľ.
Nevravte nie, vy hlupák, zostalo mi ešte dosť. Želám vám obom veľa šťastia!"
Zdvihol sa a odišiel.
Keď bol dolu v sieni, pribehla za ním Strieborná Víla.
"Ma Žung!" volala bez dychu. "Si skvelý! Smiem ťa oslovovať starší brat?"
"Hocikedy!" povedal veselo. Nato sa zamračil a dodal: "Mimochodom, môj pán sudca sa zaujíma o tvojho mládenca. Nemyslím, že by to bolo niečo vážne, ale neodchádzajte z ostrova prv ako zajtra napoludnie. Keď sa odo mňa dovtedy nič nedozviete, môžete sa vydať na cestu!"
Keď otváral dvere, Strieborná Víla k nemu rýchle pristúpila a povedala:
"Som rada, že si po celý čas vedel o mne a o Ťiovi. Keď si sem teraz prišiel, trochu ma to znepokojilo, starší brat. Keď si ma totiž... skúšal tam u vdovy Wangovej, chvíľu som si myslela, že si sa do mňa naozaj zaľúbil, vieš?"
Ma Žung sa hlučne rozosmial.
"Len si nič nenamýšľaj, sestrička! Skutočnosť je taká, že keď niečo robím, robím to takrečeno dôkladne!"
"Bezočivec!"
Plesol ju po zadku a odišiel.
Tmolil sa po ulici a na svoje prekvapenie zistil, že naozaj nevie, či je rád, alebo či smúti. Potriasol rukávmi a zistil, že ich má veľmi ľahké; prišiel na to, že mu ostalo iba zopár medenákov. Nestačilo to na nijakú z rozkoší, ponúkaných Rajským ostrovom. Rozmýšľal, že sa pôjde poprechádzať do parku, ale akosi mu oťažela hlava. Lepšie bude ísť si zavčasu ľahnúť. Vošiel do prvej nocľaháreň, ktorú zazrel, a minul posledné medenáky na nocľah.
Vyzul si čižmy, uvoľnil šerpu a vystrel sa horeznačky na spoločnej prični medzi dvoma chrápajúcimi tulákmi. S rukami pod hlavou hľadel na popraskanú povalu pokrytú pavučinami.
Zišlo mu na um, ako čudne trávi noci na veselom Rajskom ostrove. Prvú na dlážke v podkroví a túto na prični za päť medenákov. "To iste bude pre ten prekliaty Most premeny duší, cez ktorý som sem prišiel!" zamrmlal. Nato rozhodne zažmúril oči a pevne si povedal:
"Poďme spať... starší brat!"

18

Keď sudca Ti vypil niekoľko šálok čaju, vošiel starý úradník a oznámil, že na predné nádvorie priniesli nosidlá správcu ostrova. Sudca vstal a vyšiel na chodbu v ústrety Fengovi a Nefritovému Prsteňu.
"Ospravedlňujem sa, že vás vyrušujem tak neskoro v noci!" oslovil živo svojich návštevníkov. "Ale opäť sa mi podarilo objaviť nové fakty a som presvedčený, že rozhovor nám pomôže zjednodušiť nerozriešené problémy."
Odviedol ich do salóna a trval na tom, aby si aj Nefritový prsteň sadla k stolu. Feng Tajova tvár bola ako vždy nevyspytateľná, ale vo velikánskych očiach jeho dcéry sa zračila úzkosť. Sudca Ti sám ponalieval hosťom čaj a potom sa spýtal Fenga:
"Počuli ste, že dnes popoludní akási lotrovská banda napadla dvoch vašich ľudí?"
"Počul, pane. Útok nastrojili banditi spoza rieky, aby sa pomstili za troch svojich kumpánov, ktorých zabili moji osobitní strážnici v nedávnej šarvátke. Úprimne ľutujem, že medzi napadnutými bol aj váš pobočník."
"Tomu to neprekáža, je na také potýčky zvyknutý. Dokonca sa mu páčia." Obrátil sa k dievčaťu a spýtal sa: "Povedali by ste mi, len pre upresnenie protokolu, ako ste včera v noci vošli do tejto miestnosti?"
Vrhla rýchly pohľad na zatvorené dvere na verandu.
"Ukážem vám to," povedala a vstala.
Sudca sa zdvihol, a keď sa obracala smerom k dverám, chytil ju za lakeť.
"Neunúvajte sa! Pretože ste prišli cez park, vyšli ste na verandu širokým schodišťom v prostriedku, však?"
"Áno." Vzápätí si zahryzla do pier, lebo uvidela, že otec náhle zbledol.
"Presne to som očakával!" povedal sudca Ti rozhodne. "Prestaňte s tou komédiou, dobre? Na verandu sa dá vyjsť iba

schodíkmi po oboch koncoch. Nikdy ste tu neboli, dievčatko. Dnes popoludní, keď som začal vypočúvať vášho otca, chytili ste sa mojej úvodnej poznámky, že akademik po vás túžil a že tu vášho otca videli v tú noc, keď akademik skonal. Ste veľmi bystrá; vymysleli ste si na mieste rozprávku o tom, ako vás tu chcel znásilniť a ako ste ho zabili - všetko preto, lebo ste si mysleli, že to zachráni vášho otca." Vidiac, že dievča zalial rumenec a že má slzy na krajíčku, pokračoval pokojnejšie: "Pravdaže, váš príbeh bol sčasti pravdivý. Akademik sa vás naozaj pokúsil znásilniť. Ale nie pred tromi dňami a nie tu v izbe. Stalo sa to pred desiatimi dňami na palube člna. Sinky, ktoré ste mi ukázali, už začínali meniť farbu; sotva mohli byť také čerstvé. Ani opis vášho zápasu s tým človekom nebol veľmi presvedčivý. Keď silný chlap zbadá, že dievča, na ktoré útočí, schýlilo dýku, prirodzene sa jej pousiluje vykrútiť zbraň z ruky, a nebude ju objímať s dýkou a so všetkým. A zabudli ste aj na to, že mal prerezanú pravú krčnú tepnu. To vyzerá skôr na samovraždu ako na vraždu. Ale odhliadnuc od týchto prerieknutí, vymysleli ste si pekný príbeh, to musím priznať!"
Nefritový Prsteň sa rozvzlykala. Feng sa na ňu znepokojene pozrel a unavene sa ozval:
"To všetko je moja chyba, vaša ctihodnosť. Chcela mi iba pomôcť. Keď sa zdalo, že ste jej príbehu uverili, nemal som odvahu povedať vám pravdu. Nezabil som toho prekliateho akademika, ale uvedomujem si, že budem obvinený z vraždy. Tej noci som totiž naozaj bol v Červenom pavilóne. Ja..."
"Nie," prerušil ho sudca, "nebudú vás súdiť pre vraždu. Mám dôkaz, že akademik naozaj spáchal samovraždu. To, čo ste s mŕtvolou urobili, iba zvýraznilo fakt, že sa zabil sám. Predpokladám, že ste sem v ten večer prišli, aby ste ho požiadali o vysvetlenie, prečo proti vám spolu so starožitníkom intriguje?"
"Áno, vaša ctihodnosť. Moji ľudia mi oznámili, že Wen chce do môjho domu prepašovať kazetu s veľkou sumou peňazí. Nato mal akademik oznámiť správe provincie, že podvádzam pri daňových priznaniach. Hoci by som to poprel, peniaze by sa u mňa našli. Pretože podľa môjho názoru..."
"Prečo ste mi to hneď neoznámili?" prerušil ho úsečné Ti.
Feng sa zatváril rozpačité. Po krátkom váhaní odvetil:
"Na tomto ostrove všetci držíme spolu. Vždy sme boli zvyknutí vybavovať si škriepky medzi sebou, pokladali sme... za nevhodné obťažovať ľudí zvonku našimi miestnymi svármi. Možno to nie je správne, ale..."
"Celkom iste to nie je správne!" poznamenal sudca rozladené. "Pokračujte!"
"Keď mi moji ľudia oznámili, že Wen Juan proti mne intriguje, rozhodol som sa akademika navštíviť. Chcel som sa ho otvorene spýtať, čo on, syn významného človeka, ktorého som dobre poznal, sleduje tým, že sa zúčastňuje na takom špinavom sprisahaní proti mne. A pritom som chcel žiadať vysvetlenie, ako si dovolil uraziť na člne moju dcéru. Cestou k pavilónu som však v parku stretol Wen Juana. Bolo to veľmi čudné; naše stretnutie mi akosi pripomenulo tamtú noc pred tridsiatimi rokmi, keď som Wen Juana stretol na ceste za Tao Kuangom. Povedal som Wenovi, že viem o jeho zradných plánoch a že kvôli nim idem navštíviť akademika. Wen sa začal kvetnato ospravedlňovať. Priznal, že v slabej chvíľke sa zhováral s akademikom o tom, ako ma vyštvať z môjho miesta. Pretože bol akademik podľa všetkého momentálne v stiesnenej finančnej situácii, sprvu súhlasil. Ale potom si to z akéhosi dôvodu rozmyslel a povedal Wenovi, že sa plánu vzdáva. Wen na mňa naliehal, aby som šiel a pozhováral sa s akademikom, vraj jeho slová potvrdí. Keď som vstúpil do tejto miestnosti, vedel som, že moja hmlistá predtucha bola správna. Akademik tu spola ležal v kresle: bol mŕtvy. Vedel o tom Wen a chcel, aby ma prichytili s mŕtvolou a obvinili z vraždy? Pred tridsiatimi rokmi som podozrieval Wena z podobných úmyslov; mal som sa dostať do podozrenia z vraždy Tao Kuanga. Vtedy som si spomenul, že tú starú vraždu pokladali za samovraždu, a rozhodol som sa použiť ten istý trik. Ostatné sa stalo presne tak, ako som dnes popoludní rozpovedal vašej ctihodnosti. Keď sa ukázalo, že akademik si sám siahol na život pre neopätovanú lásku k Jesennému Mesiacu, povedal som svojej dcére všetko. Preto sa podvedome pokúšala utajiť fakt, že som sa dotkol mŕtvoly." Odkašlal si a nešťastne dodal: "Neviem vyjadriť slovami, ako to všetko hlboko ľutujem, vaša ctihodnosť. Nikdy v živote som sa necítil taký zahanbený, ako keď som musel podporovať nesprávny záver, ktorý si vaša ctihodnosť urobila o posledných poznámkach akademika. Naozaj..."
"Neprekáža mi, ak ma napália," poznamenal sudca Ti sucho. "Som na to zvyknutý, čochvíľa sa mi to stáva. Našťastie na to zvyčajne prídem, prv ako je priveľmi neskoro. A čo sa týka posledných akademikových čmáraníc, naozaj sa týkali Jesenného Mesiaca. Ibaže on sa nezabil kvôli nej." Sudca sa zaklonil v kresle. Pohládzal si dlhú čiernu bradu a pomaly pokračoval: "Akademik bol veľmi talentovaný človek, ale mal chladnú a vypočítavú povahu. Mal privčas úspech a stúplo mu to do hlavy. Stal sa akademikom a chcel sa dostať ešte vyššie, a rýchle. Ale na to potreboval veľa peňazí, a tie nemal, lebo rodinný majetok sa stenčil v dôsledku neúrod a riskantných špekulácií. Preto vymyslel spolu s vaším starým nepriateľom Wen Juanom plán, ako sa dostať k rozprávkovému bohatstvu Rajského ostrova. Pred desiatimi dňami sem prišiel uskutočniť tento plán, panovačný a plný sebadôvery. V tú noc na člne uvidel vašu dcéru a jej odmietnutie sa natoľko dotklo jeho hlúpej pýchy, že sa ju pokúsil znásilniť. Keď mu starožitník prišiel v ústrety do prístaviska, ešte vždy ho pálilo jej odmietnutie, a preto Wenovi rozkázal, aby mu pomohol dostať vašu dcéru; pripomenul mu, že vás čoskoro zatknú, odvezú do sídelného mesta a obvinia z daňových podvodov. Vtedy si Wen dodal odvahy a navrhol spôsob, ako vašu dcéru prinútiť, aby akademikovi venovala svoju priazeň. Prefikaný starožitník v tom videl možnosť, ako vám zasadiť osobný úder."
Sudca Ti si uchlipol čaju a pokračoval:
"Lenže po príchode sem mal akademik plnú hlavu zábavy s Klinčekom, Pivóniou a inými krásnymi kurtizánami a na vašu dcéru celkom zabudol. Nie však na plán vyštvať vás z miesta správcu. Pri hracom stole sa stretol s mladíkom, o ktorom si myslel, že ho bude môcť využiť a prepašovať po ňom tajne peniaze do vašej rezidencie.
Nato, dvadsiateho piateho, v deň svojej smrti, akademik zistil čosi, vďaka čomu sa preňho všetko zmenilo. Vyplatil tri kurtizány, s ktorými spával, a poslal svojich večne vysmädnutých spoločníkov späť do sídelného mesta. Rozhodol sa totiž skoncovať so životom. Večer, predtým ako tento úmysel uskutočnil, zašiel do pavilónu Kráľovnej kvetov na poslednú schôdzku s ňou.

Pretože sú obaja mŕtvi, nikdy sa nedozvieme, aké boli v skutočnosti ich vzťahy. Podľa toho, čo som počul, ju však akademik pozýval na svoje večierky, len aby im prepožičala lesk; nikdy sa nedostal k tomu, aby sa s ňou pokúsil vyspať. A možno z toho istého dôvodu sa mu v posledných hodinách života stala symbolom všetkých pozemských rozkoší, ktorých sa chystal zriecť. V tejto nostalgickej nálade jej zveril list pre svojho otca, ktorý však zabudla odovzdať. Nepokúšala so ho urobiť svojím milencom, pretože intuícia jej napovedala, že má tú istú chladnú, absolútne sebeckú povahu ako ona. A celkom iste jej nikdy neponúkol, že ju vykúpi."
"Vravíte, že ju nechcel vykúpiť? Ale to je vylúčené, pane!" zvolal Feng. "Sama to povedala!"
"Povedala. Ale bola to lož. Keď počula, že sa zabil a zanechal niekoľko čmáraníc, ktoré sa vzťahovali na ňu, pomyslela si, že je to výborná príležitosť, ako si zveľadiť povesť vo svete ‚kvetov a vŕb'. Chladnokrvne vyhlásila, že odmietla lichotivú ponuku tohto mladého učenca."
"Prehrešila sa proti nepísaným zákonom elegantného života!" vybuchol nahnevane Feng. "Jej meno vymažú zo zoznamu Kráľovien kvetov!"
"Nebola o nič lepšia, ako mala byť," poznamenal sucho sudca Ti, "ale to z nej urobil váš obchod. A potom, netreba k nej byť priveľmi príkry aj preto, lebo zomrela strašnou smrťou."
Sudca vrhol rýchly pohľad na zavreté dvere na verandu. Prešiel si rukou po tvári. Nato uprel prenikavý pohľad na svojich dvoch návštevníkov a uzavrel:
"Vy, Feng, ste sa pokúšali zahladiť stopy po domnelej vražde. A vy, Nefritový Prsteň, ste mi narozprávali kopu klamstiev. Avšak, na vaše šťastie, ste obaja klamali len pri neformálnych rozhovoroch, nedopustili ste sa písomného falošného svedectva, potvrdeného pečaťami a odtlačkami palca. A nezabudol som, Feng, že keď ste mi prisahali, že hovoríte úplnú pravdu, povedali ste dôrazne, že táto prísaha sa vzťahuje na udalosti spred tridsiatich rokov, ktoré ste mi opísali. Napokon zákon definuje konečný cieľ spravodlivosti ako čo najlepšiu nápravu škody, spôsobenej zločinom. A pokus o znásilnenie je zločinom, a to veľmi vážnym. Preto zabudnem na chyby, ktorých ste sa vy a vaša dcéra dopustili, a dám teraz zaregistrovať akademikovu samovraždu ako takú vrátane údajného motívu neopätovanej lásky. Nemá zmysel kaziť nešťastnej Kráľovnej kvetov povesť, ktorú po sebe zanechala, preto nespomínajte jej podvod a nevymažte jej meno zo zoznamu.
Čo sa týka starožitníka Wen Juana, dopustil sa zločinného sprisahania. Ale urobil to takým neúčinným spôsobom, že všetky jeho neumelé plány vyšli navnivoč prv, kým sa opovážil vykonať ich. Pravdepodobne nikdy nespáchal ozajstný zločin; povahu má dosť podlú, ale chýba mu odvaha svoje zbabelé, tajné úmysly uskutočniť. Urobím potrebné opatrenia, aby som Wenovi raz navždy zabránil intrigovať proti vám a týrať bezbranné dievčatá.
Tu v Červenom pavilóne boli spáchané dva hrdelné zločiny. Pretože ste sa však na ich nezúčastnili ani vy, ani vaša dcéra, dokonca ani Wen Juan, nebudem o tých temných skutkoch hovoriť. To je všetko, čo vám môžem povedať."
Feng vstal a kľakol si pred sudcom Tim a jeho dcéra nasledovala otcov príklad. Začali kvetnato vyjadrovať svoju vďačnosť za jeho zhovievavosť, ale sudca ich netrpezlivo prerušil. Primäl ich, aby vstali, a povedal:
"Neschvaľujem ani Rajský ostrov, Feng, ani všetko, čo sa tu robí. Ale uvedomujem si, že takéto zábavné strediská sú svojím spôsobom nevyhnutným zlom. A dobrý správca ako vy je zárukou, že je to prinajmenšom kontrolované zlo. Môžete odísť."
Keď sa Feng zberal na odchod, spýtal sa do istej miery ostýchavo:
"Dúfam, že to nebudete pokladať za trúfalosť, pane, ak sa vás spýtam, o ktorých dvoch hrdelných zločinoch vaša ctihodnosť pred chvíľou hovorila?"
Sudca nad touto otázkou chvíľu uvažoval. Napokon odvetil:
"Nie je to trúfalosť, to nie. Napokon, ste tu správcom, máte právo to vedieť. Skôr by som povedal, že je to predčasné. Moja teória sa totiž ešte nepotvrdila. Len čo si ju overím, dám vám vedieť."
Feng i jeho dcéra sa uklonili a odišli.

19

Nasledujúce ráno sa Ma Žung prišiel hlásiť do služby veľmi zavčasu; sudca Ti vonku na verande ešte dojedal rannú ryžu. Nad tichým parkom ležala riedka hmlička; medzi stromami ochabnuto ovísali mokré girlandy farbistého hodvábu. Sudca stručne zreferoval svojmu pobočníkovi o rozhovore s Fengom a jeho dcérou. Napokon uzavrel: "Teraz sa pokúsime vyhľadať slečnu Lingovú. Povedz hostinskému, aby nám pripravil dva kone. Ak sa slečna Lingová nevrátila do chatrče, bude nás čakať dosť dlhá cesta na sever ostrova."
Keď sa Ma Žung vrátil, sudca Ti práve odkladal paličky. Vstal, vošiel dnu a prikázal Ma Žungovi, aby mu pripravil hnedý cestovný odev. Kým Ma pomáhal sudcovi preobliecť sa, spýtal sa ho:
"Dúfam, že Ťia Jii-puo nie je zapletený do týchto čudných udalostí, pane."
"Nie. Prečo?"
"Zhodou okolností som sa včera dopočul, že má v úmysle odísť z ostrova spolu s dievčaťom, do ktorého sa zaľúbil. Ako som sa dovtípil, do zasnúbenia so slečnou Fengovou ho viac-menej podvodne vlákali."
"Nech si idú. Nepotrebujem ho. Myslím, že dnes budeme môcť stadeto odísť aj my, Ma Žung. Iste si sa vo svojom voľnom čase do chuti nazabával však?"
"Že či! Lenže Rajský ostrov vyjde človeka veľmi draho!"
"O tom nepochybujem," povedal sudca, ovíjajúc si okolo pása čiernu šerpu. "Ale mal si dva strieborniaky, tie ti vari stačili."
"Aby som pravdu povedal, pane, nestačili! Mal som sa výborne, ale všetky peniaze sú fuč!"
"Dúfam, že to stálo za to! Ale ešte vždy máš svoje imanie, zlato, čo si zdedil po strýkovi!"

"Aj to je preč, pane!" priznal sa Ma Žung.
"Čo to má znamenať? Tie dva zlaté prúty, ktoré si si chcel odložiť pre budúcnosť? To je neuveriteľné!"
Ma Žung prikývol.
"Pravda je taká, vaša ctihodnosť, že som tu stretol priveľa príťažlivých dievčat, naozaj priveľa! A boli pridrahé!"
"To je nehanebnosť!" vybuchol sudca Ti. "Premárniť celé dva zlaté prúty na víno a ženy!" Nahnevaným myknutím si napravil čiernu čiapku, nato si povzdychol a rezignovane pokrčil plecami: "Nikdy sa nepoučíš, Ma Žung!"
Mlčky došli k prednému nádvoriu a nasadli na kone.
Ma Žung šiel popredu a viedol sudcu bočnými uličkami a potom cez otvorenú pustatinu. Pri ústí chodníčka vedúceho pomedzi stromy zastavil koňa a poznamenal, že ho tam spolu s jeho dvoma priateľmi napadli banditi. Spýtal sa:
"Vie Feng, kto sa skrýval za tým útokom, pane?"
"Myslel si, že vie, ale nevie. Ja to však viem. Bol namierený proti mne."
Ma Žung sa chcel spýtať, čo to znamená, ale sudca už popchol koňa. Keď sa na dohľad objavil veľký tis, Ma Žung ukázal na chatrč, opierajúcu sa o jeho pokrútený kmeň. Sudca Ti prikývol. Zosadol z koňa a podal uzdu Ma Žungovi:
"Zostaň tu a počkaj ma."
Sám vykročil mokrou trávou. Rannému slnku sa ešte nepodarilo preniknúť hustým ihličím, ktoré zakrývalo strechu chatrče. V tieni bolo chladno a vlhko: nepríjemne tu razilo hnilobou. Cez jediný oblôčik zo špinavého mastného papiera prenikalo slabučké blikotavé svetielko.
Sudca Ti pristúpil k schátralým dverám a načúval. Nezvyčajne krásny hlas si dnu tíško pospevoval starodávnu melódiu. Pamätal sa, že bola obľúbená, keď bol ešte dieťa. Otvoril dvere dokorán a vstúpil. Zostal stáť tesne za prahom. Dvere za ním zaškrípali na zhrdzavených pántoch a zabuchli sa.
Lacná olejová lampa zalievala neveselú miestnosť neistým svetlom. Slečna Lingová sedela so skríženými nohami na bambusovom lôžku a kolísala v náručí odpudzujúcu hlavu malomocného žobráka. Ležal horeznačky a pomedzi zamastené handry, ktoré sčasti zakrývali jeho vycivené telo, mu presvitali rany na údoch. Jediné oko, čo mu ostalo, sa nejasne blyšťalo vo svetle lampy.
Zdvihla hlavu a obrátila slepú tvár k sudcovi.
"Kto je to?" spýtala sa sýtym lahodným hlasom.
"To som ja, sudca!"
Malomocný skrivil belasé pery v úškľabku. Sudca sa mu uprene zahľadel do jediného oka a oslovil ho:
"Ste doktor Li Wej-ťing, akademikov otec. A toto je kurtizána Zelený Nefrit, ktorá údajne zomrela pred tridsiatimi rokmi."
"Sme milenci!" povedala slepá žena pyšne.
"Prišli ste na ostrov," pokračoval sudca Ti, obrátený k malomocnému, "lebo ste sa dopočuli, že Kráľovná kvetov Jesenný Mesiac dohnala vášho syna k smrti, a chceli ste sa jej pomstiť. Mýlite sa. Váš syn sa zabil sám, lebo si našiel na krku opuchliny a domnieval sa, že aj jeho postihla vaša choroba. Či oprávnene, alebo nie, to neviem; nemal som možnosť preskúmať telo. Chýbala mu však odvaha, nebol by schopný čeliť žalostnému koncu, aký čaká malomocného. Lenže Jesenný Mesiac to nevedela. Vo svojej nerozumnej honbe za slávou vyhlásila, že sa zabil kvôli nej. Počuli ste to z jej vlastných úst, keď ste odpočúvali náš rozhovor ukrytý v kroví pred verandou Červeného pavilónu."
Odmlčal sa. V izbe sa ozývalo iba namáhavé dýchanie malomocného.
"Váš syn dôveroval Jesennému Mesiacu. Dal jej pre vás list, v ktorom vysvetľoval svoje rozhodnutie, ibaže ona naň celkom zabudla. Našiel som ho po tom, ako ste ju zavraždili."
Vybral list z rukáva a nahlas ho prečítal.
"Nosila som pod srdcom tvojho syna, môj drahý," povedala žena nežne. "Ale keď ma vyliečili, potratila som. Náš syn by bol býval krásny a odvážny. Presne taký ako ty!"
Sudca Ti hodil list na lôžko.
"Keď ste prišli na tento ostrov, nespustili ste Jesenný Mesiac z oka. Keď ste ju vtedy neskoro večer zbadali ísť do Červeného pavilónu, šli ste za ňou. Uvideli ste ju z verandy cez zamrežované okno, ako leží nahá na posteli. Zavolali ste ju po mene. Nato ste si stali tesne k obloku, chrbtom k múru. Keď podišla k oknu, pravdepodobne pritisla tvár k železnej mreži, aby lepšie videla, kto ju volá, a vy ste náhle vyrazili vpred. Siahli ste rukami pomedzi mreže a schmatli ste ju za hrdlo. Chceli ste ju zaškrtiť, lenže vaše znetvorené ruky ju nevládali udržať. Rozbehla sa po pomoc a na ceste ku dverám ju postihol srdcový záchvat. Zrútila sa na dlážku mŕtva. Zabili ste ju, doktor Li."
Červené, zapálené viečka sa zamihali. Žena sa naklonila nad jeho znetvorenú tvár a zašepkala:
"Nepočúvaj ho, drahý! Odpočívaj, miláčik, necítiš sa dobre."
Sudca odvrátil oči. Pokračoval, uprene hľadiac na vlhkú dlážku z udupanej hliny:
"Váš syn oprávnene spomenul v liste vašu nespútanú odvahu, doktor Li. Boli ste smrteľne chorý a vaše bohatstvo sa rozplynulo. Ale ešte vždy ste mali syna. Chceli ste z neho urobiť veľkého človeka, a to rýchle. Rajský ostrov, táto zlatá pokladnica, sa rozprestieral na pomedzí vašich pozemkov. Najprv ste poslali svojich banditov, aby olúpili Fengových poslov so zásielkou zlata, ale tá bola pridobre strážená. Vtedy ste vymysleli lepší plán. Povedali ste synovi, že starožitník Wen Juan nenávidí Fenga a chce ho vyštvať z miesta správcu ostrova. Prikázali ste mu nadviazať kontakt s Wenom a spolu s ním intrigami dosiahnuť, aby sa Feng dostal do nemilosti a prepustili ho. Váš syn mal potom dosiahnuť, aby Wena vymenovali na Fengovo miesto, a jeho prostredníctvom by ste púšťali žilou bohatstvu ostrova. Smrť vášho syna to všetko obrátila navnivoč.
Predtým sme sa nikdy nestretli, doktor Li, ale poznali ste moju povesť, práve tak ako som ja poznal vašu, a báli ste sa, že vás odhalím. Po tom, ako ste zabili Kráľovnú kvetov, vrátili ste sa späť k Červenému pavilónu. Postáli ste chvíľu na verande a pozorovali ma zamrežovaným oblokom. Vaša zlovestná prítomnosť mi privodila iba zlý sen. Nemohli ste mi

nič vykonať, lebo som ležal priďaleko od obloka a dvere som zahasproval."
Sudca zdvihol zrak. Tvár malomocného sa ponášala na príšernú zvrhlú masku. V neveľkej miestnosti čoraz väčšmi silnel hnilobný zápach. Sudca si zakryl šálom nos a ústa a rozprával cezeň:
"Potom ste sa pokúšali odísť z ostrova, lenže lodníci vás nevzali na palubu. Predpokladám, že ste si hľadali úkryt v lese pri brehu rieky a vtedy ste náhodou stretli po tridsiatich rokoch vašu bývalú milenku Zelený Nefrit. Predpokladám, že ste ju spoznali podľa hlasu. Vystríhala vás, že vyšetrujem Tao Kuangovu smrť. Prečo ste tak lipli na živote, ktorý pre vás znamenal iba utrpenie, doktor Li? Boli ste rozhodnutý zachrániť za každú cenu svoju povesť? A či to bola oddanosť žene, ktorú ste pred tridsiatimi rokmi ľúbili a o ktorej ste sa nazdávali, že je mŕtva? Alebo hriešna túžba vyjsť z boja vždy ako víťaz? Neviem, ako nevyliečiteľná choroba pôsobí na veľkého ducha." Keďže sa nedočkal nijakej odpovede, sudca Ti uzavrel: "Včera popoludní ste za mnou sliedili tretí raz. Mal som to vedieť, mal som spoznať ten nepochybný zápach. Počuli ste ma, ako vravím svojmu pobočníkovi, že idem sem. Šli ste po svojich najatých chlapov a rozkázali im striehnuť v zálohe medzi stromami a zabiť ma. Nemohli ste vedieť, že po tom, ako som vošiel do izby, som zmenil úmysel. Vaši muži namiesto mňa napadli môjho pobočníka a dvoch správcových ľudí. Všetci padli, ale jeden z nich tesne predtým, ako naposledy vydýchol, spomenul vaše meno.
Keď som prečítal list vášho syna, náhle som všetko pochopil. Viem, aký ste boli, doktor Li. Feng o vás rozprával ako o skvelom mladom hodnostárovi, ktorého poznal pred tridsiatimi rokmi, a Zelený Nefrit mi pomohla dotvoriť si váš obraz, keď rozprávala o vytúženom milencovi s divou, nespútanou povahou, o človeku, ktorý by bez uvažovania odhodil bohatstvo, postavenie, povesť - pre ženu, ktorú ľúbi."
"To si bol ty, drahý!" ozvala sa žena tíško. "To si bol ty, môj krásny nespútaný milenec!"
Pokryla mu tvár bozkami.
Sudca Ti sa odvrátil a unavene povedal:
"Osoby trpiace nevyliečiteľnou chorobou sú mimo hraníc zákona, doktor Li. Chcem iba konštatovať, že ste zavraždili kurtizánu Jesenný Mesiac v Červenom pavilóne, tak ako ste tam pred tridsiatimi rokmi zavraždili Tao Kuanga."
"Tridsať rokov!" ozval sa krásny hlas. "Po všetkých tých rokoch sme znovu spolu! Zdá sa mi, akoby nikdy neboli uplynuli, drahý, akoby boli zlým snom, nočnou mórou. Bolo to iba včera, keď sme sa stretli v Červenej komnate... červenej ako naša vášeň, naša horúca nespútaná láska. Nik sa nikdy nedozvedel, že sa tam stretávame, ty, vysoký štátny úradník, krásny, nadaný a mladý, ktorý ľúbil mňa, najkrajšiu a najnadanejšiu zo všetkých kurtizán, Kráľovnú kvetov Rajského ostrova! Feng Taj, Tao Kuang a mnohí iní sa usilovali o moju priazeň. Posmeľovala som ich, predstierala, že sa neviem rozhodnúť, a to všetko iba preto, aby som chránila naše tajomstvo, naše sladké tajomstvo. Vtedy prišiel ten posledný večer... kedy to bolo? Nebolo to včera? Vo chvíli, keď si drvil moje chvejúce sa telo svojimi mocnými rukami, sme náhle začuli niekoho v salóne. Vyskočil si z postele a vybehol zo spálne nahý, tak ako si bol. Nasledovala som ťa, červené lúče zapadajúceho slnka sfarbili tvoje milované telo do ohnivočervena. Keď nás tam Tao Kuang uvidel stáť tak blízko pri sebe, nahých a plných vzdoru, obelel od zúrivosti. Vytiahol dýku a nazval ma potupným menom. "Zabi ho!" zvolala som. Ty si vyskočil, vykrútil mu z rúk dýku a vnoril mu ju do hrdla. Vystrekla na teba krv, červená krv na tvojej širokej červenej hrudi. Nikdy, nikdy som ťa neľúbila väčšmi ako v tej chvíli..."
Starenino vytrženie dodávalo spustošenej slepej tvári čudnú krásu. Sudca sklonil hlavu a znovu sa započúval do jej krásneho hlasu:
"Povedala som: ‚Rýchle sa oblečme a ujdime!' Vrátili sme sa do Červenej komnaty, ale vtedy sme počuli niekoho vstúpiť do salóna. Vošiel si tam a uvidel toho hlúpeho chlapca. Vybehol hneď von, ale ty si vravel, že ťa možno spoznal. Bude vraj lepšie odniesť mŕtvolu do Červenej komnaty, vložiť jej do rúk dýku, zamknúť zvonku dvere a všuchnúť dnu popod ne kľúč. Vtedy povedia, že Tao sa zabil sám.
Rozlúčili sme sa na verande. Práve zažíhali lampióny v malom kiosku v parku. Povedal si, že na niekoľko týždňov odídeš a počkáš, kým úmrtie úradne nevyhlásia za samovraždu. Potom... sa ku mne vrátiš. .."
Rozkašľala sa. Kašeľ sa ustavične zhoršoval, lomcoval celým jej krehkým telom. Na perách sa jej zjavila pena a krv. Bezstarostne si ich utrela a pokračovala hlasom, ktorý bol odrazu slabý a chripľavý:
"Spytovali sa ma, či ma Tao ľúbil. Povedala som: áno, ľúbil ma, a bola to pravda. Spytovali sa ma, či zomrel preto, lebo som ho odmietla, a ja som povedala: áno, zomrel kvôli mne, pretože aj to bola pravda. Ale potom prišla tá choroba... mala som ju na tvári, na rukách... v očiach. Takmer som zomrela, a ja som chcela zomrieť, radšej zomrieť, ako ti dovoliť, aby si ma znovu uvidel takú, akou som sa stala... Vypukol požiar a ostatné choré ženy ma odvliekli cez most do lesa. Nezomrela som, zostala som nažive. Ja, ktorá som chcela zomrieť! Vzala som si papiere slečny Lingovej, Zlatého Jaspisu, ako ju volali. Zomrela v poľnej priekope po mojom boku a ja som sa vrátila, ale ty si myslel, že som mŕtva, tak ako som si to želala. Aká šťastná som bola, keď som počula, akým veľkým a slávnym si sa stal! Bolo to jediné, čo ma držalo pri živote. A teraz si sa konečne vrátil ku mne, do môjho náručia!"
Hlas náhle zmĺkol. Keď sudca Ti zdvihol pohľad, uvidel jej tenučké pavúčie prsty rýchle prechádzať po nehybnej tvári v jej lone. Jediné oko sa zavrelo, zdrapy handier na preliačenej hrudi sa už nehýbali.
Tisnúc si znetvorenú hlavu na ploché prsia, zvolala:
"Nebesá buďte pochválené, vrátil si sa! Vrátil si sa, aby si mohol zomrieť v mojom náručí... a ja zomriem s tebou."
Objímala mŕtve telo a šepkala láskyplné slová.
Sudca sa obrátil a vyšiel von. Dvere sa za ním so škripotom zavreli.

20

Keď sa sudca Ti znovu pripojili k Ma Žungovi, pobočník sa dychtivo spýtal:

"Boli ste tam dosť dlho. Čo povedala, pane?"
Sudca si zotrel kropaje potu z čela a potom sa vyšvihol na koňa. Zamrmlal:
"Nik tam nebol." Zhlboka sa nadýchol sviežeho ranného vzduchu a dodal: "Podrobne som preskúmal jej príbytok, ale nič som nenašiel. Mal som istú teóriu, no ukázalo sa, že bola mylná. Vráťme sa do hostinca."
Keď prechádzali cez pustú planinu, Ma Žung náhle ukázal dopredu jazdeckým bičíkom a zvolal:
"Pozrite na ten dym, pane. Začali spaľovať oltáre. Sviatky mŕtvych sa skončili!"
Sudca uprene hľadel na husté kúdoly čierneho dymu, vinúce sa nad strechami.
"Áno," povedal, "brány Onoho sveta sa uzavreli." Uzavreli, pomyslel si, za duchmi z minulosti. Tridsať rokov sa tiene tragickej noci v Červenom pavilóne vznášali nad Rajským ostrovom, zatemňujúc osudy živých. Až teraz, po tridsiatich dlhých rokoch, sa tieto tiene konečne vytratili do vlhkej, neblaho zapáchajúcej chatrče, a teraz sa tam túlia k sebe pri mŕtvom mužovi a zomierajúcej žene. Čoskoro odídu, navždy zmiznú a nikdy sa už nevrátia.
Keď sa vrátili do hostinca U večnej blaženosti, sudca Ti povedal hostinskému, aby pripravil účet. Rozkázal koniarovi, aby sa postaral o kone, a potom sa s Ma Žungom pobrali do Červeného pavilónu.
Kým Ma Žung balil sedlové vaky, sudca si znovu prečítal správu o akademikovej samovražde, ktorú napísal minulého večera, a doplnil záverečnú pasáž k správe o úmrtí Jesenného Mesiaca.
Rozhodol, že zomrela na srdcový záchvat po nadmernom požití alkoholu.
Potom napísal krátky list Feng Tajovi, v ktorom uviedol, že podľa jeho zistenia Tao Kuanga i Jesenný Mesiac zavraždil jeden a ten istý muž, avšak tento zločinec zomrel a bude najlepšie, ak sa všetko nechá tak, ako je. Na záver pripísal:
"Ako ma informovali, doktor Li Wej-ťing, s mysľou pomätenou konečným štádiom malomocenstva, sa potuloval tu po okolí a zomrel v chatrči bývalej kurtizány slečny Lingovej, ktorá je smrteľne chorá. Ak aj tá žena zomrie, rozkazujem vám, aby ste chatrč spálili spolu s oboma mŕtvolami, aby sa zabránilo šíreniu nemoci. Podajte správu rodine Liovcov. Nie je známe, že by tá žena mala nejakých príbuzných." Nato list podpísal. Znovu si ho prečítal, namočil štetec a dopísal postskriptum: "Takisto som sa dozvedel, že Ťia Jii-puo opustil ostrov s dievčaťom, ktoré ľúbi. Vašu dcéru iste uteší dávnejší a hlbší cit, a preto jej z celého srdca želám šťastnú budúcnosť."
Vzal nový hárok papiera a začal písať list Tao Pan-temu. Oznámil mu, že vypátrali vraha jeho otca, ale že zomrel po dlhej a trýznivej chorobe. Dodal: "Takto nebesá pomstili vašu krivdu a nič nestojí v ceste bližšiemu zväzku medzi rodinami Taovcov a Fengovcov, ktorým by sa spečatilo dávne priateľstvo."
Zalepil oba listy a označil ich ako súkromné. Nato zvinul úradné dokumenty spolu s obálkami a vložil si objemný zvitok do rukáva. Vstal zo stoličky a povedal Ma Žungovi:
"Domov sa vrátime cez Čchin-chua. Odovzdám tam svoju správu sudcovi Luovi."
Spoločne vošli do vstupnej siene hostinca. Ma Žung niesol sedlové vaky.
Sudca Ti vyrovnal účet a podal hostinskému listy pre Feng Taj a Tao Pan-teho so žiadosťou, aby ich dal okamžite doručiť.
Len čo vkročili na prvé nádvorie, aby vysadli na kone, ozvali sa na ulici údery na gong a hlasné výkriky:
"Uvoľnite cestu, uvoľnite cestu!"
Tucet spotených nosičov vnieslo do hostinca veľké úradné nosidlá. Za nimi nasledovala stráž, dvíhajúca dovysoka velikánsku červenú štandardu, na ktorej boli vypísané všetky hodnosti a tituly sudcu Lua. Vodca nosičov s úctivou poklonou odhrnul záves a sudca Luo vystúpil v plnom lesku svojho oficiálneho zeleného rúcha a krídlatej sudcovskej čiapky, zápalisto sa ovievajúc malým skladacím vejárom.
Keď uvidel sudcu Ti stáť pri koňovi, pricupkal k nemu a vzrušene zvolal:
"Môj drahý starší brat, dopočul som sa strašnú vec! Kráľovná kvetov Rajského ostrova vraj skonala, a to za záhadných okolností! Bude o tom hovoriť celá provincia! Vrátil som sa napriek tejto hroznej horúčave, len čo som sa dopočul tú otrasnú novinu! Prirodzene, ani vo sne by som si nedovolil pridať vám prácu navyše!"
"Jej smrť pre vás musela byť otrasom," poznamenal sudca Ti sucho.
Luo naňho prefikane pozrel a ľahkomyseľne vyhlásil:
"Vždy som sa zaujímal o krásne ženy, Ti, vždy!
Pri prašných cestách žitia znudeného tej vzácnej ruže blčia lupene, čo svojou rosou zvlaží pocestného, sťa víčka roztočí a uspí v sladkom sne.
Takto som to nedávno vyjadril vo veršoch. Ešte vždy však hľadám výstižnejší obraz do posledného riadku. Nie je to najhoršie, však? Nuž teda, čo sa stalo tomu úbohému dievčaťu?"
Sudca Ti mu podal zvitok dokumentov.
"Všetko nájdete tu, Luo. Chcel som sa zastaviť v Čchin-chua, aby som vám odovzdal tieto listiny, ale iste mi dovolíte, aby som to urobil hneď teraz na mieste. Už sa neviem dočkať domova."
"Bez všetkého!" Luo sklapol vejár a bezstarostne si ho vopchal do goliera. Nato rýchle rozvinul papiere. Keď prebehol pohľadom prvú správu, pokýval hlavou a povedal:
"Vidím, že ste potvrdili môj názor na akademikovu samovraždu. Šlo o bežnú záležitosť, tak ako som vám povedal."
Potom sa venoval správe o úmrtí Kráľovnej kvetov. Keď sa presvedčil, že jeho meno sa v súvislosti s ňou nespomína, súhlasne prikývol, zvinul dokument a so spokojným úsmevom povedal:
"Skvelá práca, Ti! A je aj dobre napísaná! Môžem ju poslať prefektovi bezo zmeny - totiž prakticky bezo zmeny. Štýl sa mi vidí, ak to smiem povedať, trocha ťažkopádny. Dodám mu tu i tam trocha ľahkosti, aby sa to ľahšie čítalo. Moderný štýl, to je to, čo sa dnes páči v sídelnom meste. Počul som, že máte dokonca zmysel pre humor - ale treba povedať, že je veľmi tlmený. Samozrejme, nezabudnem sa zmieniť o vašej cennej pomoci." Vložil si papiere do rukáva a úsečne sa spýtal: "Nuž a kto spôsobil smrť Kráľovnej kvetov? Dali ste ho zavrieť k správcovi, však?"
"Keď moju správu dočítate do konca." odvetil sudca Ti pokojne, "dozviete sa, že Kráľovná kvetov zomrela na srdcový

záchvat."
"Ale všetci vravia, že ste odmietli potvrdiť ohliadačov názor! Záhada Červeného pavilónu, tak tomu hovoria. Všemohúce nebesá, vari nechcete povedať, že by som mal pokračovať vo vyšetrovaní?"
"Naozaj je to tak trocha záhada. Ale môj názor, že smrť spôsobila srdcová nevoľnosť, potvrdili v dostatočnej miere dôkazy. Ubezpečujem vás, že najvyššie úrady budú pokladať ten prípad za uzavretý."
Luo si s neskrývanou úľavou vydýchol.
"Zostáva urobiť iba jediné," pokračoval sudca Ti vyrovnane. "Medzi papiermi nájdete vyhlásenie starožitníka Wen Juana. Vypovedal falošne pred súdom a týral istú kurtizánu. Zaslúži si bičovanie, ale to by ho pravdepodobne zabilo. Navrhujem, aby ste ho nechal stáť deň na pranieri s nápisom, že je odsúdený na podmienečný trest a že len čo sa naňho budú znovu ponosovať, potrestáte ho bičovaním."
"Urobím to s radosťou! Ten lotor má krásny porcelán, ale otrasné ceny. Teraz z nich hádam trocha spustí. Nuž, som vám veľmi zaviazaný, Ti. Je mi ľúto, že už odchádzate. Možno sa tu trocha zdržím, aby som... ehm... preskúmal pozadie oboch prípadov. Videli ste už tú novú tanečnicu, ktorá sem včera prišla? Nie? Vraví sa, že je jednoducho zázračná, má pozoruhodnú techniku a rovnako očarujúci hlas. A postavu..." So zamysleným úsmevom si vykrúcal fúzy, elegantne dvíhajúc malíček. Odrazu pátravo pozrel na sudcu. Nadvihol obočie a pyšne dodal: "Mrzí ma, že ste neprenikli na dno záhady Červeného pavilónu, Ti. Nebesá, človeče, máte povesť najbystrejšieho sudcu v celej provincii! Vždy som si myslel, že vraždy a iné prípady vyriešite takrečeno skôr, ako vypijete dve šálky čaju!"
"Povesť sa vždy nezakladá na skutočnosti!" poznamenal sudca s temným úsmevom. "A teraz sa už musím vrátiť do Pu-jangu. Až tam nabudúce zavítate, príďte ma navštíviť. Zbohom!"